

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

เมื่อไหร่จะรู้สึกที!!

ประเทศไทยประลัยแนว มุ่นเร่งรัดวิบัติย่ำ บ่เห็นเหตุทุเรศโหด ชาติจะล่มยังงมฉาย ไม่เห็นคนเป็นต้นราก คนต่างหากยากเหลือเกิน เมื่อไหร่หนอจะพอรู้ ใจเป็นใหญ่โยไม่ทำ	รัฐมุ่งแต่วัดธุรกรรม ทำเป็นแต่แก้เหตุปลาย ทุรโลดถุลถุกลาย มิวายแก้แต่เรื่องเงิน จึงยุ่งยากยังผิวเผิน ที่ยับเยินกิเลสย่า ต้องกู่ใจไกลถล่ำ คำล่ำอยู่ได้ไม่เชื่อศาสดา
---	---

(สไมย์ จำปาแพง ๒๐ ก.พ. ๒๕๕๒)

ขาวนิสิตปริญญาโท คณะวิศวกรรมศาสตร์ ฆ่าตัวตาย โดยใช้ปืนจ่อยิงหัวตัวเอง ทั้งๆ ที่มีประวัติเรียนหนังสือเก่ง กำลังจะไปต่อปริญญาเอกที่อเมริกา เพียงแค่ติดขัดเรื่องวิทยานิพนธ์ที่อาจารย์ยังไม่ให้ผ่าน จึงคิดสั้นปลิดชีวิต ทั้งๆ ที่มีฐานะทางครอบครัวแสนจะร่ำรวย สะท้อนให้เห็นว่า จะร่ำรวยแค่ไหน? มีความรู้จนท่วมตัว แต่หาได้เอาหัวรอดไม่!

ข่าวใหญ่ที่น่าจะเป็นข้อคิดให้แก่วัฒนธรรมในปัจจุบัน ซึ่งมุ่งเน้นใช้เงินเข้าแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ และนำตั้งข้อสงสัยได้ว่า ปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจในครั้งนี้ ทำไมจึงไปเกิดที่ศูนย์กลางมหาอำนาจของทุนนิยมซึ่งมีความร่ำรวยกว่าใครๆ ทำไมจึงไม่ไปเกิดที่ประเทศยากจนในทวีปแอฟริกา หรือเอเชียเป็นต้น

สาเหตุเกิดจากความละโมภโลภมากหรือความไม่พอเพียงของชาวทุนสามานย์ใช้หรือไม่?

ประเทศไทยแค่ผู้มีอำนาจละโมภโลภจัดอยู่คนเดียว ก็มีอันต้องเดือดร้อน ระส่ำระสายทั่วไปหมด ดังนั้น การหาวัตถุดิบทองมาป้อนสนองใจที่โลภ โกรธ หลง เท่าไหร่ๆ ย่อมไม่มีวันพอ ถ้าไม่หันเข้ามาหา “เศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งไม่ได้ขึ้นกับความรวยหรือความจน แต่ขึ้นอยู่กับใจที่พอเพียง ฟังตนได้ ไม่ทุกข์ร้อน ส่วนคนที่ไม่พอเพียงนั้น ทั้งรวยและจนต่างก็ยังคงทุกข์ร้อน เพราะความโลภ ความอยากได้ไม่ต่างกัน

น่าเสียดายที่ไทยเป็นเมืองพุทธ ซึ่งเน้นเรื่อง “ใจ” เป็นสิ่งสำคัญที่สุด แต่ไม่เคยมีรัฐบาลยุคใดที่มุ่งเน้นเข้ามาพัฒนาจิตใจอย่างจริงจัง เราจึงได้แต่พัฒนาถนนกว้างๆ ส่วนจิตใจของผู้คนกลับคับแคบพัฒนาให้ตึกสูงระฟ้าแต่จิตใจของผู้คนกลับชั่วช้าต่ำทราม มีการศึกษาที่สูงส่งแต่จิตใจกลับคดโกงได้ซับซ้อน

เมื่อเหตุเกิดที่ใด พระพุทธองค์ทรงสอนให้ดับที่เหตุนั้น ทุกข์จึงจะหมดไป ใครรู้เหตุวิกฤติในครั้งนี้ได้ ช่วยแจ้งให้รัฐบาลทราบด่วน จะได้เป็นการช่วยประหยังบประมาณให้แก่ประเทศชาติที่กำลังจะเอาไปถมใส่ทะเล “ใจ” ที่ถมเท่าไรๆ ไม่เคยเต็ม ไม่เคยพอ ☸

• จำลอง • คนบ้านนอก บอกกล่าว

“นม” ตกเป็นข่าวใหญ่ทุกวันต่อเนื่องยาวนานถึง ๒ อาทิตย์ เรื่องนมไม่มีอะไรมาควนเวียนอยู่ ๒ ปัญหาคือ **“นมเน่า”** และ **“โกงบนม”**

ไม่ใช่เรื่องใหม่ เป็นเรื่องเก่าที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว มาเกิดซ้ำอีก จะซ้ำไปเรื่อยๆ อีกนานเท่าไรจนกว่าจะแก้ถูกจุด

เมื่อนมมีปัญหา มนุษย์ก็หย่านมเสียเลย จะเป็นอย่างไร ดังคำกลอนในหนังสือสือพิมพ์ **“ไทยโพสต์”** ฉบับวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์

มนุษย์หย่านม

นมเน่าหนักหนาปัญหานี้
นักดื่มมนมนั้นที่ตรงไหน
โรครุมิแพ้แย่งเหตุสิ่งใด
หน้าสิวมินหน้าใสใครนิยม

เหตุผล ๑๕ ข้อ-ถั่วที่น่าคิด
นมคือมิตรหรือศัตรูที่สูสม
อ่าน-คู่มือละเลิกการดื่มนม
ผู้อ่านแล้วเลิกดื่มมนมเลย (พ.กิ้งโพร้)

วงการแพทย์ยืนยันเหตุผล ๑๕ ข้อว่ามนุษย์ไม่ควรดื่มมนม อาจารย์หมอเนก ธนะสิริ พุดเสมอว่า “นมวัวมีไว้ให้วัวกิน ไม่ใช่ให้คนกิน”

ผมเพิ่งหย่านมเมื่ออายุ ๖๐ ปี ยังดีที่ความทุกข์อีกหลายคนที่ดื่มมนมไปจนตาย ผมเชื่อหมอ ถ้าเราอยากได้แคลเซียม เราหันไปกินงาดิบกว่า งาดำมีแคลเซียมถึง ๑๔ เท่าของนมวัว พอหย่านม โรคตะคริวที่ผมต้องกั้มใจมานานปีก็หายเป็นปลิดทิ้ง เพราะได้แคลเซียม จากงาซึ่งมากกว่าได้จากนม

นมราคาแพงกว่างา จะดื่มหรือจะหย่านมนอกจากเรื่องสุขภาพต้องคิดถึงเรื่องเศรษฐกิจด้วย พุดถึงการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ นอกจากรัฐบาลจะกู้เงินมาแจกคนละ ๒,๐๐๐ บาทแล้ว ยังระดมขึ้นเงินเดือนก้านันผู้ใหญบ้านทั่วประเทศจาก ๕,๐๐๐บาทเป็น ๑๐,๐๐๐ บาท, พร้อมทั้งเตรียมกู้เงินเพิ่มมา “กระตุ้นเศรษฐกิจ” ระลอกต่อไป

นิสัย “แห่อฝรั่ง” ยังไม่จางหายไป เชิญฝรั่งนักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบลมาเป็นที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจ

“เมื่อไหร่จะรู้สักที” ว่าแก้ตามวิธีของฝรั่งด้วยการเพิ่ม เพิ่ม เพิ่ม นั้นไม่สำเร็จแน่ ต้องแก้ด้วยวิธี **“เศรษฐกิจเชิงพุทธ”** ลด ลด ลด ๓

7

บ้านปานาดอย

การแก้ปัญหาเศรษฐกิจของชาติ...ต้องแก้ที่คน ...ต้องปลูกให้ผู้คนในบ้านเมืองช่วยกัน**ประหยัด** ซึ่งไม่ต้องเสียเงินมีแต่จะได้เงินประหยัดมากเท่าไรก็ได้เงินมากเท่านั้น

14

สี่แสนชีวิต

“มาขึ้นรถไฟสายไม่บริโภคกันเถอะ” จงใช้เงินดำรงชีวิตเพื่อพิทักษ์ส่งเสริมสิ่งแวดล้อมมิใช่เพิ่มปัญหาทำลายสิ่งแวดล้อมจงทบทวนทุกครั้งที่ตั้งอะไรลงในถังขยะ เพราะมันพ้นจากเราแต่ไม่พ้นจากโลก!

50

ธรรมดาของโลก จะได้ไม่ต้องโศกสลด

“พึ่งตน” เป็นประจักษ์คำศักดิ์สิทธิ์เมื่อชาวนาชาวไร่ ปลูกผักกินเอง ใช้ปุ๋ยทำเอง ภาครธุรกิจ พึ่งพา “คนไทย” กันเอง กินเที่ยว ซื้อของ ก็ให้คนไทย อุดหนุนกันเอง ไทยทำ-ไทยใช้-ไทยกิน ก็พอผ่อนหนักเป็นเบา

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านปานาดอย

ดีสนชีวิต

DAVE CHAMEIDES

ธรรมดาของโลก
จะได้ไม่ต้องโศกสลด

1	นัยปก:เมื่อไหร่จะรู้สึกที่!!	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านปานาดอย	จำลอง
13	การ์ตูน	วิสูตร
14	ดีสนชีวิต (DAVE CHAMEIDES)	ทีม สมอ.
19	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
24	พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธร
27	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
37	คืนวิญญูณความรักให้แผ่นดิน	ระพี สาคริก
40	จันทร์เจ้า (คำกรอง)	โอบอ้อม หอมจันทร์
42	คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
50	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
52	กำปั้นทุบดิน (เมื่อไหร่จะพอกันซั้วทีนะ!!)	ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ
57	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
		เป็นต้น นาประโคน
60	ขาดทันสมัย	ฉวมพุทธร
62	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
67	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ประสบการณ์ได้ร่ำสัมมาสิกขา	ฟ้าสาง
74	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	เฉลิมชัย ยอดมาลัย
77	กติกามือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
แชนดิน เลิศบุญย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต
กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โสภ
กองรับใช้ธุรการ ศีลสนิท น้อยอินดีะ สุเสรี สีประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม ปีกฟ้า เกาประเสริฐ
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนิท น้อยอินดีะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๗๓๔-๕๒๓๐
จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๘๕๑๑
อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ หรือโอนเงินผ่านบัญชี
ออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ เลขที่ ๐๕๗/๑-๔๔๗๐๕-๘ ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

เห็นตัวเอง-เห็นผู้อื่น

ขอต่อสมาชิกหนังสือเราคิดอะไรและเพิ่มสมาชิกอีกตามรายการที่เขียนมา ส่วนของตัวเองของดกก่อน เพราะสุขภาพไม่ดีและอ่านไม่ค่อยได้ ขอให้ญาติร่วมโลกทุกคนมีความสุขกายสุขใจทุกๆ เลี้ยววินาที

- ยายบี ยันสราษ ลาดพร้าว

☞ ทั้งๆ ที่ตัวเองป่วย อ่านหนังสือไม่ได้
เช่นเคย จึงขอต่ออายุสมาชิกไว้ก่อน แต่มีน้ำใจเอื้อเพื่อต่ออายุสมาชิกและสมัครสมาชิกเพิ่มให้คนอื่นรวม ๖ ราย ต่างกับพวกนักการเมืองและข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบางส่วนที่คิดถึงตัวเองเป็นหลัก คิดถึงประเทศชาติประชาชนเป็นรอง ทำงานฉาบฉวยแค่พอเป็นผักชีโรยหน้าอำพรางตนให้แลดูดีเท่านั้นเอง

ตัวการ-ผู้สนับสนุน

...เรือนจำจังหวัดจันทบุรี ขอเรียนว่าได้รับหนังสือไว้ถูกต้องแล้วและได้มอบให้เจ้าหน้าที่ประจำห้องสมุดของเรือนจำดำเนินการให้ผู้ต้องขังที่สนใจได้สลับเปลี่ยนยืมไปอ่าน ซึ่งการบริจาคหนังสือของท่านในครั้งนี้ นับว่าเป็นประโยชน์ด้านการส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัยของเรือนจำ เป็นอย่างยิ่ง ...

- วิชาญ พิริยะธนากร จันทบุรี

☞ หนังสือ “เราคิดอะไร” ที่ส่งให้แก่เรือนจำทั่วไปนั้นสนพ.กลั่นแกล้งเป็นเพียงผู้สนับสนุนส่วนตัวการนั้นคือสมาชิกอุปถัมภ์ที่แม่เมตตาด้วยสองมือที่ให้ด้วยใจที่เมตตาเอื้ออาทรผู้หลงทางชีวิตหลงผิดพลาดพลั้งต้องโทษทัณฑ์อยู่ในเรือนจำให้รับรู้ว่าจะลี้ภัยไม่ได้ทอดทิ้ง คำ

ของคนอยู่ที่กุศลกรรม...คิดดีพูดดีทำดีทุกขณะ

นอกรีต-ไบรต์

ทำไมจึงเรียกพระโพธิรักษ์ ทั้งที่เป็นพระนอกรีต คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับและไม่ใช่พระในพระพุทธศาสนา

- ๐๘ - ๑๘๐๖ ๘๖๕๙

ผู้ที่เรียก “พระโพธิรักษ์” ก็เพราะเห็นว่า “พระนอกรีต” ที่คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับนั้น เป็น “พระไบรต์” ตามธรรมวินัยในพุทธศาสนา นั่นคือเห็นทองคำว่าเป็นทองคำ ส่วนผู้ที่เห็นทองชุบว่าเป็นทองคำ ก็ตามอัธยาศัยเถิดครับ ชาวพุทธบางส่วนदानอกใช้ได้ดี แต่ตาในพิกลพิการ

กสสม-กำ

พล.อ.ชัยสิทธิ์ ชินวัตร ญาติผู้ใหญ่ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ไปเป็นประธานในพิธีไสยศาสตร์ แก่กรรมให้ พ.ต.ท.ทักษิณ เขียนชื่อประธานองคมนตรี แกนนารัฐบาล ชนชั้นสูง ไส้บาตรนำไปเผา ซึ่งพล.อ.ชัยสิทธิ์ อ้างว่า เผอิญไปเชียงใหม่จึงถูกเชิญให้เป็นประธาน มีกรวดน้ำแผ่เมตตาให้ประชาชนเป็นมิตรกัน เห็นว่าชักเลอะเทอะกันยกใหญ่แล้วซี

- ชาวพุทธสายวิทย์ บางนา

☞ กุศล-อกุศลกรรมได้อันทำสำเร็จแล้ว
ก็เป็นของผู้นั้นเต็มๆ ที่จะต้องรับวิบากตามกรรม ศาสดาหน้าไหนหนอจะรอดคักดา ล้ำหน้าพระบรมศาสดา แก่อกุศลกรรมให้กลับเป็นกุศลกรรมได้ การแผ่เมตตาด้วยปากตามพิธีกรรมร้อยแปด หากใจขุนค้ำป้องร้าย เมตตาด้วยลมปากก็ติดอยู่ตามชอกฟันหมดนะซีท่านนายพลเอ๋ย

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

ความในใจของผู้ร่วมชุมนุม ๑๙๓ วัน

ดิฉันมีโอกาสสนทนาเปิดอกกับผู้ร่วมชุมนุม ๑๙๓ วันคนหนึ่งของกองทัพธรรม ได้ซักถามประเด็นที่สงสัยใคร่รู้ เพราะตัวดิฉันเองไปชุมนุมเป็นครั้งคราว คราวละ ๓-๗ วัน รวม ๖-๗ ครั้งเท่านั้น ท่านผู้นั้นตอบข้อสงสัยอย่างนี้ค่ะ

ถาม : อยู่มา ๑๕๓ วัน รู้สึกเบื่อที่สุดกับเรื่องอะไร

ตอบ : เรื่องระเบิด เพราะทำให้รู้สึกว่า เรายึดหลักอหิงสา แต่ทำไมถึงเจออย่างนี้บ่อย ต้องทำใจมากๆ โดยเฉพาะช่วงเดือนพฤศจิกายน คนท้อแท้กันมาก กลับไปนอนบ้านก็เขอะ เพราะเขาอยู่กรุงเทพฯ กัน เราก็เฝ้าทำเนียบ จนมีตุลาการภิวัตน์นี้แหละ จึงได้ยุติการชุมนุม

ถาม : อติตนายกฯ คนไหนที่คิดว่าไต่ยากที่สุด

ตอบ : นายกฯ สมชาย ตี้อ่านกว่า นายกฯ สมัครอีก

ถาม : ระหว่างการชุมนุม เห็นทำงานมาก มีความเป็นอยู่อย่างไร

ตอบ : เสื้อผ้ามีไปชุดเดียว ต่อมามีคนช่วยดูแล ซื่อเสื้อผ้าให้ เอาไปซักให้หอมกรุ่นเชียว ดูแลตลอดการชุมนุม คนดูแลเขาหมดเงินไปร่วม ๓๐,๐๐๐ บาท นั่งแท็กซี่เอาเสื้อผ้ามาส่งให้บ้าง ก็เกรงใจเขา แต่เขาบอกว่าไม่เป็นไร เขางดเที่ยวแล้วเอาเงินมาใช้จ่ายตรงนี้มีประโยชน์คุณค่ากว่ากัน อาหารการกินก็ล้มตำเป็นอาหารหลัก มีผู้กรุณาจัดปิ่นโตส่งให้ทุกวัน ล้างม ใช้ล้างม กทม. อาบน้ำตรงห้องอาบน้ำ เป็นห้องสี่เหลี่ยมมีชิปรูต

ถาม : กองทัพธรรมร่วมสู้มากับ astv

ถ้าเราคิดจะแยกตัว ไม่ชุมนุมต่อตอนที่เกิดระเบิด จะทำได้ไหม

ตอบ : ถ้าเราทำอย่างนั้น ต่อไปใครเขาจะคบกับเรา จึงไม่ควรทำ อย่่างไรก็ต้องสู้ไปจนถึงที่สุด ดีที่ตอนหลังเราปรับแผน เคลื่อนย้ายไปชุมนุมที่ดอนเมือง สุวรรณภูมิ เร่งให้เรื่องยุติโดยเร็ว

ถาม : มองสังคมไทยทุกวันนี้ เป็นอย่างไร

ตอบ : ยังมีความหวังกับเมืองไทยอยู่ เห็นได้จากบรรดาแม่ยกพันธมิตร ซึ่งหลายคนไม่ใช่เศรษฐี ฐานะปานกลาง แต่หัวใจเต็มร้อย เกินร้อย เสียสละไม่หวังสิ่งตอบแทน ไม่ได้ประกาศชื่อด้วยบางคนพอระเบิดลงก็เอาเงินมาช่วยทุกครั้ง เป็นข้าราชการบำนาญบ้าง บอกว่าเห็นว่าไม่เป็นธรรมต่อสังคม ก็เลยมาช่วย เงินทองข้าวของที่มอบให้มา ก็ไม่ได้มาติดตาม ให้แล้วก็วางใจสนิท แล้วแต่เราจะนำไปทำประโยชน์อย่างไร

ก็เล่าสู่กันฟังค่ะ

- ครูเก่า แต่ไม่แก่ (นึก)

☞ เพราะยึดมั่นยุทธวิธีในยุทธศาสตร์สันติอหิงสานี้แหละครับ จึงทำให้ธรรมะชนะธรรมในที่สุด แม้จะมีบาดเจ็บล้มตายบ้างก็เป็นธรรมดาที่ต่อกับอธรรม ถ้าพันธมิตรบ้าเลือดแปรรุทธศาสตร์สันติอหิงสาเป็น “...ดาต่อตา ฟันต่อฟัน ให้มันรู้ไป...” จะถูกล้อมปราบตอบโต้ด้วยกำลังอาวุธรุนแรงขึ้น เพราะมีเหตุอ้างความชอบธรรมได้ มหกรรมภาคประชาชนครั้งนี้เปิดโอกาสให้คนดีแสดงตัวร่วมแรงร่วมใจกันเสียสละต่างๆ นานาเพื่อชาติ ม้วนเดียวจบภาคสอง อาจจะมีตามมากก็ได้เนะครับ

๕ บรรณาธิการ

ส่ง บันทึกรับสมัครกรรมการแข่งขันฟุตบอลโลกแล้วก็ส่งสำเนาให้ น.ส.พ. สยามรัฐ ด้วย พอเป็นข่าว ผู้บังคับบัญชาระดับจังหวัดก็ให้สอบสวนผมในกรณีนี้ ผมขอเขียนบันทึกที่ ชน ๐๔๑๘/๑๔๘๖ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๒๘ เรื่อง รายงานชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีรับสมัครกรรมการแข่งขันฟุตบอลโลก ให้กรรมการสอบสวนรับไว้ประกอบคำให้การด้วย ข้อความบางส่วนในบันทึกมีดังนี้

“ตามคำสั่งของท่านด้วยวาจา....ให้รายงานข้อเท็จจริงกรณีบันทึกเรื่องรับสมัครกรรมการแข่งขันฟุตบอลโลก ของ สก.อ.สรรพยาที่.... ถึง อ.ตร. ปรากฏใน น.ส.พ.สยามรัฐ รายงาน ฉบับลง ๒๖ เม.ย.๒๘ หน้า ๓ คอลัมน์ “จดหมายถึงบรรณาธิการ”

....

๒. การที่ส่งบันทึกฉบับดังกล่าวไปยัง น.ส.พ.สยามรัฐรายวัน ด้วยเหตุผลดังนี้

๒.๑ น.ส.พ.สยามรัฐ รายวัน เป็น น.ส.พ.ระดับมาตรฐานฉบับหนึ่งซึ่งแพร่หลายในสังคมระดับปัญญาชน...เคยลบพหุความยืนยันเจตนาารมณของ อ.ตร.เกี่ยวกับเรื่องนี้ (... ฉบับลง ๒๒ พ.ย.๒๗ ที่แนบเสนอมมา) และบทความเกี่ยวกับผู้ได้รับความเดือดร้อนเนื่องจากพฤติกรรมตำรวจในการสนองเจตนาารมณของผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับเรื่องนี้ (...ฉบับลง ๒๗ มี.ค.๒๘ ที่แนบเสนอมมา) ซึ่งเป็นการชี้ให้ปรากฏเจตนาารมณอันมั่นคงของ อ.ตร.ในอันที่จะสร้างสรรค์ความถูกต้อง ชอบธรรม และภาพพจน์ที่ดีงาม แต่ก็ยังมีผู้ฝ่าฝืนโดยไร้สำนึก...

๒.๒ พฤติการณ์ของหน่วยเหนือในทำนองนี้เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายเป็นล้นพ้น และเป็นภาวะจำยอมของข้าราชการตำรวจในระดับล่างที่ประพฤติอยู่ในธรรมต้องจำยอมกล้ำกลืนฝืนทนสนองตอบอยู่ตลอดมา...หวังว่า อ.ตร.จะใส่ใจกวัดขังแก้ไขอย่างจริงจัง เพื่อความเป็น “ไท” ของข้าราชการตำรวจระดับล่าง แต่ปรากฏว่าปัญหานี้ยังคงค้างคั่ง หมักหมมอยู่เช่นเดิม ทั้งยังกลับมีแนวโน้มทวีคูณพอกพูนยิ่งขึ้น....ไม่มีการแก้ปัญหากันอย่างจริงจังและจริงใจ...ไร้สำนึกรับผิดชอบต่อสังคม เพียงเพื่อให้ตนเองอยู่รอดและเจริญรุ่งเรืองในราชการเท่านั้น ชาติบ้านเมืองจะเป็นอย่างไรมิได้คิดคำนึง ประชาชนจะทุกข์เข็ญอย่างไรมิได้อาทร...

.....

๒.๔ ...การที่ข้าพเจ้ากระทำการในครั้งนี้...ผลดีแก่ข้าพเจ้านั้นย่อมไม่มีแม้แต่น้อย แต่ก็ยินดียอมรับผลกระทบทุกประการ เพื่อเป็นการสนองพระคุณแผ่นดิน และ ตร.บรรพบุรุษของเราพลีสิ้นแม้ชีวิตเพื่อชาติ เพื่อแผ่นดิน อนุชนรุ่นเราจะสละแม้โอกาสความก้าวหน้าในราชการ หรือความมั่นคงในอาชีพราชการมิได้หรือ

๒.๕ พฤติกรรมของหน่วยเหนือในกรณีนี้เป็นเพียงส่วนน้อยส่วนหนึ่งเท่านั้นยังมีพฤติกรรมในทำนองเดียวกันนี้และน่าอับอายสอต่อผู้สูงกว่านี้อีกหลายหลาก อันเป็นการแสดงให้เห็นชัดเจนว่า การที่ ตร.กล่าวหาว่าตำรวจในระดับล่าง ชั้นผู้น้อย เป็นตัวการทำลายภาพพจน์ที่ดีงามของตำรวจด้วยประการทั้งปวงนั้นเป็นการประเมินที่ผิดพลาด เพื่อซ่อนเร้นความจริงตลอดมา ...พฤติกรรมของตำรวจในระดับนี้ก็ย่อมเป็นผลเนื่องมาจากระดับสูงตามลำดับชั้น ที่ถ่ายทอด ผลักดัน แทรกซ้อนให้ซับซ้อน สับสนไว้ตลอดมา

๒.๖ นักต่อสู้เพื่อมวลชนนั้นย่อมยินดีสละตนเพื่ออุดม-การณ์ การสร้างสรรค์ย่อมจะมีเกิดขึ้นไม่ได้ หากไม่มีการดิ้นรนแสวงหาแนวทางใหม่ที่ดีกว่า เพื่อแก้ไขปรับปรุงแนวทางเก่า...”

ให้การต่อกรรมการ พร้อมยื่นบันทึกประกอบคำให้การแล้วก็เรียบร้อยแล้วก็เป็นอันเสร็จภารกิจส่วนตัว มิได้หวังไหวว่าจะเกิดผลกระทบใดต่อชีวิตราชการ เมื่อมุ่งมั่นต่อสู้เพื่อความถูกต้องชอบธรรม ใฝ่จะทวนกระแสสังคม ฟังพร้อมจะฝ่าคลื่นฝืนลมเพียงเดียวตายเพราะไร้มวลหมู่อาจหาญมาร่วมทางสายเปลี่ยว

หาญสู้เพื่อสร้างสรรค์	หยัดประจัญรดหน้า
จรโลงความชอบธรรม	เทิดลี้จะเป็นมรรคา
ชาติชายตำรวจไทย	ชาติยิ่งใหญ่ยิ่งชีว
ชาติเชื้อชายหาญกล้า	สละชีพทักษิไทย
“พิทักษ์สันติราษฎร์”	ล้างอำนาจราชภัย
รองบาทท้าวโนย	เอื้ออาทรทวยประชา ๙

บ้านป่า นาคอย

• จ้างอง •

หน้าฝนกับหน้าหนาวเป็น “หน้า” ที่น่าอยู่สำหรับบ้านป่ากาญจนบุรี หน้าหนาวจะสิ้นสุดประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ พอใกล้สิ้นเดือนอากาศก็จะร้อนขึ้นๆ

หน้าร้อนหน้าแล้ง นอกจากจะมีปัญหาเรื่องอากาศแล้งยังต้องเผชิญกับการขาดน้ำ! ซึ่งปีนี้น่าห่วงกว่าปีไหนๆ น้ำในสระใหญ่แห่งขอดผิตปรกติ ฝนจะมาช่วยทันหรือไม่ใครๆ ก็คาดไม่ได้ อาจโชคร้ายต้องไปสูบน้ำจากแม่น้ำแควมาใช้ ซึ่งจะต้องเสียค่าน้ำมันรถมิใช่บ่อย

- ปีนี้น้ำแห้งกว่าปีไหนๆ
- น้ำในสระใหญ่โรงเรียนผู้นำแห่งขอดผิตปรกติ

- คุณอารมณ พันธ์มิตรผู้กล้าแกร่ง

ในพิธีพระราชทานเพลิงศพ คุณอารมณ พันธ์มิตรหญิงผู้กล้าแกร่ง ที่วัดโสมนัสวิหาร คุณหญิงจรรุวรรณ คนใหญ่สุดของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน เล่าให้ผมฟังว่า ผู้ใต้บังคับบัญชาบางคน ไม่อยากจะไปรับการฝึกอบรมที่โรงเรียนผู้นำ กลัวจะต้องอาบน้ำ ๕ ชั้น ท่านช่วยได้เถียงและยืนยันว่าไม่มีกฎบังคับอย่างนั้น

ผมเรียนคุณหญิง “ผมเคร่งครัดที่ตน ผ่อนปรนคนอื่น” และจริงๆ แล้วผมอาบน้ำครั้งละ ๓ ชั้นเท่านั้นรวมทั้งซักผ้าถูตัว ไม่ใช่ ๕ ชั้น

ผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรผู้นำแต่ละรุ่นจำนวน ๑๐๐-๒๐๐ คน อยู่ ๔ วัน อาบน้ำวันละ

สองสามครั้ง ครั้งละนับจำนวนชั้นไม่ถ้วน ถ้า
ประหยัดน้ำอย่างผม คงไม่ต้องหวังว่าแล้งนี้จะ
ขาดน้ำใช้

น่าแปลกที่ผู้ใหญ่ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบการ
แก้ปัญหาเศรษฐกิจของชาติ ไม่ใคร่พูดถึงการแก้
ปัญหาว่าต้อง**แก้ที่คน** สิ่งที่จะต้องทำแน่ๆ อย่าง
หนึ่งคือต้องปลูกให้ผู้คนในบ้านเมืองช่วยกัน
ประหยัด ซึ่งไม่ต้องเสียเงินมีแต่จะได้เงิน ประหยัด
มากเท่าไรก็ได้เงินมากเท่านั้น

ดีกว่าการตั้งหน้าตั้งตาคูเงินทั้งในประเทศ
และต่างประเทศ แล้วเอาเงินมาแจกกัน เรียกว่า
“กระตุ้นเศรษฐกิจ” ซึ่งอาจจะเป็นการ **“กระตุ้น
เศรษฐกิจ”** ให้ย่าแยงก็ได้

เศรษฐกิจดีหรือไม่ดีแค่นั้น สามารถรับรู้ได้
ไม่ยาก ไปตลาด พ่อค้าแม่ค้าจะรำพึงรำพันให้ฟัง
เวลานั่งแท็กซี่, ซ้อนมอเตอร์ไซค์ ก็เช่นกัน ใน
ระยะนี้พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า **“เจียบ”** การ
ทำมาหากินไม่คึกคักเหมือนเมื่อก่อน นับวันจะ
เจียบยิ่งขึ้นวังเวงเอาทีเดียว

เวลานักธุรกิจบางคนบริจาคเงินผ่านผมเพื่อ
ช่วยสังคมเรื่องนั้นเรื่องนี้ ผมมักจะเตือนว่าอย่า
บริจาคจนหมดเนื้อหมดตัว ต้องเตรียมสู้กับการ
ทำมาหากินที่นับวันแต่จะฝืดเคืองลง ซึ่งผู้ใหญ
ทุกคนก็ยืนยันว่าได้เตรียมไว้แล้ว

ในประวัติศาสตร์โลกจะมีสักกี่ครั้งที่ผู้นำของ
ประเทศยักษ์ใหญ่ทางเศรษฐกิจ ต้องมานั่งถก
ปัญหาการเงินของโลก ถ้าไม่ถึงขั้นวิกฤตจริงๆ
คงไม่ทำเน

เมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ นาย **ทาโร อะโซ**
นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นไปพบนาย **โอบามา** ประธานาธิบดี
สหรัฐฯที่กรุงวอชิงตัน ดี ซี เพื่อหารือกันเรื่องเดียว
คือเรื่องการแก้ปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจของโลก
ก่อนออกเดินทางจากกรุงโตเกียว นายกรัฐมนตรี
ญี่ปุ่นได้ให้สัมภาษณ์ว่า โลกกำลังเผชิญกับ
ปัญหาใหญ่มากมาย เช่น ปัญหาการก่อการร้าย
ปัญหาสิ่งแวดล้อม ปัญหาโลกร้อน แต่ปัญหา
เศรษฐกิจโลกฟุบคราวนี้ร้ายแรงมาก หลาย
ประเทศแก้ไม่ได้ ญี่ปุ่นกับสหรัฐฯจำเป็นต้องผนึก
กำลังเข้าช่วย

คนไทยสมัยก่อนมีนิสัยประหยัด อบรมสอน
กันมารุ่นแล้วรุ่นเล่าให้ประหยัด คำกลอนที่จำได้
ตั้งแต่เด็กจนแก่ **“มีสสิ่งพึงบรรจบให้ครบบาท...
มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจบ อย่าจ่ายลงให้มากจะ
ยากนาน”** ถ้าไม่ประหยัดจะยากจนไปอีกนาน
เท่านั้น

ต่างกับคนสมัยนี้ เออะอะก็จะกู้ก็จะมีผ่อน เริ่ม
ตั้งแต่กู้เงินเรียนหนังสือ, กู้เงินบวชลูก, กู้ไปใช้หนี้
เจ้าหนี้รายอื่น, กู้มาลงทุนทำไรไถนา ผ่อนบ้าน,
ผ่อนรถ, ...

สถาบันวิเคราะห์ภาวะเศรษฐกิจซึ่งมีชื่อเสียง
ของโลก ได้ออกมาทำนายทายทักว่า เศรษฐกิจ
ประเทศไทยจะย่ำแย่ที่สุดในเอเชีย รัฐมนตรีของ
ไทยก็ออกมาพูดพลอบใจในทำนองว่า **“คงไม่เป็น
อย่างนั้น”**

ข่าวการเมืองมีผู้คนสนใจไม่น้อยไปกว่าข่าวเศรษฐกิจ ขณะที่กลุ่ม นปก. หรือ **คนเสื้อแดง** กำลังประโคมข่าวจะพิชิตศึกกับรัฐบาลชั้นแตกหัก เมื่อนั้นเมื่อนี้ ก็มีข่าว **ออกหมายจับ** แกนนำ พันธมิตร ๒๑ คน **ฐานกบฏ** เหมือนกับเป็นกำลังใจให้กลุ่มคนเสื้อแดงว่า กำลังจะแย่งทั้งฝ่ายรัฐบาลและกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย กลุ่มคนเสื้อแดงพิชิตศึกได้สำเร็จแน่

เราถูก**หมายจับ**กบฏเมื่อคราวชุมนุมในทำเนียบมาครั้งหนึ่งแล้ว ซึ่งศาลยกฟ้องคดี เพราะเป็น**หมายจับที่เลื่อนลอย** ตำรวจเสียหน้าอย่างมากมาครั้งหนึ่งแล้ว คราวนี้ไม่เช็ดจะขอให้**ออกหมายจับ**อีก ซึ่งพันธมิตรจะต้องฟ้องกลับแน่ ไม่ปล่อยให้ลอยนวลเหมือนครั้งก่อน

เป็นที่ทราบกันทั่วไปว่า ถ้าตำรวจต้องการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหา ก็จะเชิญผู้นั้นไปให้ปากคำ หากมีความจำเป็นจริงๆ จึงจะขอให้ศาลออก**หมายจับ** เช่น ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง หรือมีอิทธิพลมากที่จะกระทบกับการดำเนินคดี หรือมีที่ท่าว่าจะหลบหนีออกต่างประเทศ เป็นต้น

ในจำนวน ๒๑ คนต้องมี ๕ แกนนำแน่ ซึ่งแต่ละคนไม่เข้าเกณฑ์ที่จะ**ออกหมายจับ**เลย พันธมิตรอื่นอีก ๑๖ คนก็เช่นกัน เป็นข้อยืนยันว่าแม้จะเปลี่ยนรัฐบาลแล้ว แต่ตำรวจก็ยังทำตามอำเภอใจเหมือนเดิม

เรื่องการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดง ผมก็เหมือนๆ กับหลายๆ คนแม้จะติดตามข่าวคราวการเมืองอย่างกระชั้นชิดแต่ก็ไม่ได้ให้ความสนใจสักเท่าใด สามารถจะเดาได้ว่าการชุมนุมคราวนี้จะจบลงอย่างไร และเมื่อใด

บทความที่พิมพ์ในหนังสือพิมพ์ “คม ชัก ลึก” ฉบับวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ วิเคราะห์ค่อนข้างละเอียด อ่านแล้วเข้าใจสถานการณ์ได้หมด ผมขอนำมาเผยแพร่

บทความแรกให้ชื่อว่า **“จุดติดยาก”**

จุดติดยาก (คม ชัก ลึก)

● ภาพผู้จัดการออนไลน์

ต้องยอมรับว่า การชุมนุมของ **“คนเสื้อแดง”** ตั้งแต่วันอังคารที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมา เรียกว่า **“จุดติดยาก”** คงจะไม่เป็นไปตามเป้าหมายของ **“แกนนำ”** ที่ตั้งใจจุดสำห้ใช้ชื่อการชุมนุมครั้งนี้ว่า **“แดงทั้งแผ่นดิน”**

สังเกตการเตรียมความพร้อมของ **“แกนนำ”** ในการเคลื่อนการชุมนุมตั้งแต่ท้องสนามหลวง ไปยังทำเนียบรัฐบาลก็กินเวลายืดเยื้อ เพราะผู้ร่วมชุมนุมมีน้อยกว่าที่ตั้งเป้าไว้ที่ ๕ หมื่นคน

เพราะถึงเวลาจริงให้ตัวเลขคนมาชุมนุม ๒ หมื่นคน ก็ถือว่ามากเกินจริง

นอกจากความพร้อมของผู้ร่วมชุมนุมแล้วยังดูได้จาก **“ตัวแกนนำ”** ที่ร่อยหรอลงไปไม่เป็นปึกแผ่นหนาแน่นล้นเวทีเหมือนปี ๒๕๕๐-๒๕๕๑

สมัยที่ **“พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร”** อดีตนายกรัฐมนตรี ยังเดินทางเข้าออกประเทศกับต่างประเทศเป็นระยะ ประกอบกับขณะนั้น **“รัฐบาล”** เป็นคนที่กลุ่มเสื้อแดงให้การสนับสนุน

ไม่ว่าจะเป็น **“นายกฯ สมักร สุนทรเวช หรือ นายกฯ สมชาย วงศ์สวัสดิ์”**

ดังนั้นการเริ่มทำกิจกรรมใหม่ทุกอย่างราบรื่นโดยเฉพาะทุนไม่ขาดมือ

ผิดกับครั้งนี้ **“แกนนำ”** ที่เคยให้การสนับสนุนหายหน้าไปจากเวทีหลายคน เช่น **นายชนาพัทธ์**

ณ นคร หรือเตมูจิน แกนนำเครือข่ายประชาชน เพื่อประชาธิปไตย, นายคำตา แคนบุญจันทร์ อดีตแกนนำคาราวานคนจน, นายชูพงศ์ ถี่ถ้วน และนายไกรวัลย์ เกษมศิลป์ ผู้ดำเนินรายการ ทางสถานีวิทยุชุมชนคนรู้ใจ เอฟเอ็ม ๘๗.๗๕ เมกะเฮิรตซ์ เคยเคลื่อนไหวในนาม “สมาพันธ์-พิทักษ์ประชาธิปไตย” เป็นต้น

สาเหตุที่ “แกนนำ” บางคนถอดใจไม่ร่วมชุมนุม เนื่องจากเหตุการณ์ปะทะกันระหว่าง “คนเสื้อแดง” กับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย โดยเห็นว่า “คนไทยด้วยกันไม่น่าจะมาเข่นฆ่ากันเอง ดูแล้วหลายฝ่ายเกิดการสูญเสียจำนวนมาก จึงอยากให้ทุกฝ่ายหันหน้าเข้าหากันใช้สันติวิธีในการแก้ไขปัญหาเพื่อบ้านเมืองจะได้สงบสุข”

นอกจากนี้ยังเห็นว่า เงื่อนไขในการชุมนุมครั้งนี้ไม่สุกงอม ที่สำคัญทุนไม่มี ภาระจึงตกหนักกับแกนนำที่ต้องขนประชาชนจากจังหวัดต่างๆ มาร่วมชุมนุมในกรุงเทพฯ

เพราะถ้าเป็นเช่ารถกระบะ ๑ คัน จะบรรทุกคนมาได้ประมาณ ๑๕-๒๐ คน ต้องจ่ายจ้างครั้งละ ๔,๐๐๐ บาท ค่าเบี่ยงและค่าอาหารคนขับต่างหาก เป็นการจ้างแบบเข้ามาเย็นกลับ

แต่ถ้าเป็นรถบัสเหมือนอย่าง “ขวัญชัย ไพรพนา” แกนนำกลุ่มคนรักอุดรเข้ามา ตกประมาณคันละ ๓ หมื่นบาท ซึ่งการชุมนุมวันแรก “ขวัญชัย” เช่ารถบัสสองชั้น มา ๑๒ คัน โดยนำคนมาร่วมชุมนุมประมาณ ๒,๕๐๐ คน

แต่มาเข้าเย็นกลับ

การเดินทางมาร่วมชุมนุมครั้งนี้ “ขวัญชัย” อ้างว่า รวบรวมเงินบริจาคจากประชาชนชาวอุดรฯ มาเป็นค่าใช้จ่ายประมาณ ๕ แสนบาท

ดังนั้นส่วนใหญ่จึงมองกันว่า ที่มีผู้ชุมนุมเดินทางมาชุมนุมครั้งนี้ น้อย เพราะผู้ชุมนุมส่วนใหญ่เป็นแฟนพันธุ์แท้ คนในกรุงเทพฯ และปริมณฑลไม่ใช่มีอบจัดตั้ง ที่ต้องปักหลักอยู่กัน ยี่ดียวตามข้อแลกเปลี่ยน “หมูไปไก่มา”

จึงไม่แปลกที่จะเห็นว่า การเตรียมความพร้อมเรื่องเต็นท์สำหรับกางเป็นที่หลับนอน ตอนกลางคืนไม่มี อาหารการกินผู้ชุมนุมต้องซื้อหากินเอง

แม้การชุมนุมช่วงค่ำจะมีผู้ชุมนุมมากกว่า กลางวัน แต่พอตีไปจนถึงช่วงเช้าผู้ร่วมชุมนุมก็ร่อยหรอ จนแกนนำบางคนต้องขึ้นเวทีปราศรัยให้ผู้ร่วมชุมนุมอยู่ต่อและยกเรื่องการสลายกลุ่มผู้ชุมนุมมาเป็นข้ออ้าง

และการที่ทหาร-ตำรวจให้ความร่วมมือกับรัฐบาลอย่างเข้มงวด ในการรักษาการชุมนุมของกลุ่มเสื้อแดงให้อยู่ในความสงบ และรัฐบาลก็มีที่ท่าเมินเฉยต่อการชุมนุม ก็ยิ่งเผยให้เห็นความล้มเหลวต่อการ दौरानที่จะชุมนุมยึดเยื้อต่อไป

ขณะที่ “นายทุน” ก็คงต้องคิดหนักหากจะให้การสนับสนุนต่อ ดังนั้นการชุมนุมที่ตั้งเวทีตัวอย่างเดียว “ขาดกำลัง” และกองหนุน การต่อรอง “ขอทุน” ก็คงยาก สุดท้ายยังชุมนุมต่อก็คงไม่คุ้ม

สมถวิล เทพสวัสดิ์

สื่อแฉแล้ว (คมชัดลึก)

เป็นความตกต่ำดุดอยอย่างมากเมื่อการชุมนุมใหญ่ของกลุ่มคนเสื้อแดงปิดล้อมทำเนียบรัฐบาล หวังประจานเด็กมาร์คให้อับอายชาวโลกนั้นไม่ได้ลึกลับอย่างที่ประกาศไว้ก่อนหน้านี้ ทำเอา

ตำรวจ ทหาร ผิดหวังไปตามๆ กัน เพราะจำนวนของทั้ง ๒ ฝ่าย ถ้านับหัวแล้วไม่ต่างกันมากนัก

จากการประเมินขั้นสูงว่าจะมีมากถึง ๓ หมื่นคน เมื่อถึงเวลาเดินขบวน พวกมิประสพการณ์ด้านจุดม็อบบอกว่าน่าจะเป็น

เพียง ๗-๘ พันคน ช่วงถึงจุดสูงสุดคงอยู่ระดับ ๑ หมื่นคน กำลังของเจ้าหน้าที่น้อยกว่านั้น ครั้งหนึ่ง

ถ้าจะอ้างคำพูดของแกนนำคนหนึ่งซึ่งประกาศว่าทหารได้ซื้อเสื้อแดงไว้ ๑.๒ หมื่นตัว เพื่อแทรกซึมในกลุ่มคนเสื้อแดง ทำให้เกิด “แดงแท้” และ “แดงเทียม” แล้ว แสดงว่า วันอังคารที่ผ่านมา ถ้าไม่เป็น “แดงแท้” ก็คงเป็น “แดงเทียม” ปนด้วยส่วนหนึ่ง เว้นพวกเสื้อแดงมาจากอุดรธานี มีประมาณ ๑ พันคน

ถ้าเป็น “แดงแท้” ล้วนๆ แสดงว่าการรุกข้างอ้างเรื่องการแทรกซึม เป็นการแต่งเรื่อง หลอกตัวเอง เพื่อให้มีความกล้าหาญตาประชาชน

แกนนำเสื้อแดงคงผิดหวัง ร้อย่างนี้ให้ “แดงเทียม” จากหน่วยทหารเข้ามาแทรกซึมดีกว่า ทำให้ตัวเลขคนชุมนุมมากกว่าความเป็นจริง จะได้นำรูปถ่ายแนบไปเบีงกจ่ายน้ำเลี้ยง สำหรับการชุมนุมรอบต่อไป ถ้าคนจ่ายยังง้ออยู่

งานแบบนี้คนเก็บหัวคิวมีแต่อ้วน กินอิมนอนหลับ จัดงานเดียว อยู่ได้เป็นเดือน ฝ่ายรัฐบาลไม่ต้องทำอะไรมากนัก เพียงแต่ระวังอย่าให้พวกประท้วงล้ำเส้นเท่านั้น งานที่เหลือให้ความร้อนของแสงแดดแผดเผาให้สุกปลั่ง

เลือกเดินทัพชุมนุมไม่เลือกฤดูกาลก็อย่างนี้แหละ พวกแกนนำยอมทนได้เพราะน้ำเลี้ยง

คุ้ม ไม่ทำก็อด แต่ความล้มเหลวคราวนี้ต้องประเมินฝีมือใหม่

ต้นเหตุของความล้มเหลวมีหลายอย่าง แต่เรื่องหลักคือแกนนำเป็นโรคความน่าเชื่อถือบกพร่องอย่างรุนแรง กลายเป็นเรื่อรัง รักษายาก มีแต่ทรงกับทรุดหนัก ถึงขั้นใกล้ฝ่อ เพราะหากคนเข้าร่วมไม่ได้ ถ้าน้ำเลี้ยงไม่มากพอ

ถ้าพึ่งจ้างคนไปนั่งตากแดดเฉยๆก็หายากแล้ว นี่ยังต้องออกกำลัง ทนฟังเสียงตะโกนโหวกเหวก เรื่องไร้สาระ ดูแล้วเหมือนพวกบ้าหอบแดดระวังจะเป็นโรค heat stroke หรือแดดเผาจนช็อก ไม่คุ้มค่าเงินสำหรับรักษาพยาบาล

แกนนำไม่มีคนในสังคมยอมรับเข้าร่วมต่อสู้ ทั้งคำพูดยังเสี่ยงต่อการติดคุก โดยเฉพาะแกนนำหลักซึ่งยังมีครบกลิ่นคูกติดตัวล้างไม่ยอมออก

ข้ออ้าง และข้อเรียกร้อง ๔ ข้อนั้นไร้สาระ ผิดจังหวะ การชุมนุมทำให้การจราจรติดขัด อากาศร้อนทำให้คนใช้รถใช้ถนนหงุดหงิด จากไม่ได้กะแนน แนวร่วมแล้ว ยังโดนด่าจมบ้อง ทาว่าเป็นตัวป่วนเพราะหิวเงิน

น่าสงสารพวกชาวบ้านถูกชักจูงมาจากต่างจังหวัด ต้องอดข้าวอดน้ำ ไม่รู้ว่ามาทำไม สู้ที่รที่บ้านรอโครงการประชานิยมน่าจะสบายกว่ากันเยอะ ถ้าชุมนุมยึดเชื้อ คนลดเหลือหลักร้อยตัวใครตัวมันก็แล้วกันนิ ! อี้อิอิ !!!

● การจัดสังสรรค์พันธมิตร ทำให้มีกิจกรรมต่อเนื่อง คลายเหงา และทำให้กลมเกลียวเหนียวแน่นยิ่งขึ้น

วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ เสร็จจากงานพันธมิตรที่อำเภอท่าม่วง กาญจนบุรี ผมก็บึ่งไปพิษณุโลก วันรุ่งขึ้น ซึ่งเอเอสทีวีโฆษณาล่วงหน้าเป็นอาทิตย์ว่า “คอนเสิร์ตการเมืองครั้งที่ ๓”

ที่พิษณุโลกแปลกกว่าการจัดในจังหวัดอื่นๆ นอกจากกลุ่มเสื้อแดงจะขมขู่แล้วยังระดมชักชวนผู้คนในจังหวัดพิษณุโลกและจังหวัดใกล้เคียง ไม่ให้ซื้อบัตร (๒๐๐ บาท) เพราะถ้าทำสำเร็จ เอเอสทีวีก็จะขาดเงินสนับสนุน และการรวมตัวของพันธมิตรก็จะฟ่อไปเอง

จะขมขู่จะต่อต้านอย่างไร เราก็ไปจนได้

เหมือนทุกๆ จังหวัดที่จัดมาแล้ว ก่อนจะถึงคอนเสิร์ตการเมืองครั้งที่ ๔ ที่นครลอนแอนเจลีส์ สหรัฐ ก็มีที่สมุยและกระบี่ แน่นนอนนอกจากพันธมิตรภาคใต้แล้ว พันธมิตรภาคอื่นๆ ก็ทะเลาะโลไปร่วมงานเช่นเดินไม่เปลี่ยนแปลง

การจัดสังสรรค์พันธมิตรที่จังหวัดนั้นบ้าง จังหวัดนี้บ้าง ทำให้มีกิจกรรมต่อเนื่อง คลายเหงา และทำให้กลมเกลียวเหนียวแน่นยิ่งขึ้น

ถ้าผมไม่ติดงานโรงเรียนผู้นำ ศูนย์โตเทียมสถานสงเคราะห์สุนัขวรจัด และบริษัทท่าทุน ผมกับคุณศิริลักษณ์คงไปร่วมเดินสายทุกครั้ง ๒

รวมกันพันธมิตรอยู่ แยกกันสู้... ตายๆๆๆ!

๑. ขบแทนนำเพื่อเหลือองเพิ่มอีก ๒๑ คน ปลิวใหม่พี่น้องเอ๋ย?

๒. ภัยการคววมเหอจวันน มีสามเกลอหัวขาด ไล่ร้ายป้ายสีพันธมิตรทุกวี่ทุกวัน!

๓. การขายช่วงสว่างละเมตสภามัน ก็ยังตงกระทำกันอย่างต่อเนื่อง

๔. เพื่อพี่น้องพันธมิตรที่จากไป การเมืองใหม่ ต้องเกิด

สี่สั้น สี่ชีวิต

สมอ.

บทนำ

บทความชิ้นนี้ เป็นอีกหนึ่งความหวังที่จะเห็นโลกชะลอภัยวิบัติช้าลง ด้วยความพยายามที่จะทำและชักชวนใครต่อใครให้หันมาทำ เริ่มจากการเปลี่ยนแปลงนิสัยความเคยชินเก่าๆ ที่ผิดๆ มาสร้างนิสัยและความเคยชินใหม่ๆ ที่ถูกต้อง เชื่อเถอะ เมื่อคุณเปลี่ยน โลกจะเปลี่ยน มีแต่คนเปลี่ยนแปลงเท่านั้น ทุกสิ่งในโลกจึงจะสวยงามขึ้นได้จริงๆ

“มาขึ้นรถไฟฟ้าสายไม่บริโภคนกัณเฑาะ” นี้คือ

คำชักชวนของนาย DAVE CHAMEIDES ซึ่งเป็นนักศึกษาเรื่องสิ่งแวดล้อมและช่างภาพอิสระ เขียนบทความเรื่องพลังงานทางเลือกใน Edmunds.com และทำ blogs โครงการ เรื่อง ๓๖๕ วันของชยะกับความยั่งยืน เขาเก็บชยะที่ทำไว้เป็นปี เพื่อจะดูผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม โดยมีจุดเน้นเรื่องความยั่งยืน ผ่านการให้ความรู้ เขาเชื่อว่าทุกอย่างเป็นไปได้ ถ้าคนมีความรู้

“คิดก่อนซื้อ” สิ่งที่คุณทำได้

ทุกครั้งที่คุณซื้ออะไรก็ตาม ขอให้เอาโน้ตข้างล่างนี้มาอ่านก่อน มันเป็นบันทึกที่จะเตือนให้คุณระลึกได้ว่า คุณอยากใช้เงินเพื่อสิ่งแวดล้อม ไม่ใช่ทำลายมัน

๑. จำเป็นไหม

๒. มีของที่ใช้แทนมันได้หรือไม่

๓. พอจะยืมจากใครได้ไหม

๔. ซื้อของมือสองได้ไหม

๕. มีใครจะเป็นหุ้นส่วนซื้อร่วมกับฉันไหม

๖. ซื้อสิ่งที่ทำจากวัสดุที่ดูแลสิ่งแวดล้อมได้ไหม

๗. ซื้อสิ่งที่มันใช้แรงงานมนุษย์ แทนสิ่งที่ใช้
แก๊สหรือไฟฟ้าหุงต้มได้ไหม

๘. วงจรความเป็นมาของสิ่งที่เราซื้อ มีผล
กระทบต่อสิ่งแวดล้อมไหม

๙. การผลิตและการทิ้งมัน ทำลายสิ่ง
แวดล้อมไหม

ผมชอบโน้ตนี้มาก คัดลอกไว้ในกระดาษใช้
แล้วใบหนึ่ง ที่ผมใส่ไว้ในกระเป๋าตังค์ เปิดปั๊บก็
เจอโน้ตก่อนเลย มันเหมือนมีแม่มาคอยสะกิดไหล่
ตอนเรากำลังจะตัดสินใจซื้ออะไรสักอย่าง

รายงานด้านผู้บริโภคแสดงชัดเจนว่า สื่อ
ต่างๆ โดยเฉพาะทีวีมีอิทธิพลมากที่สุดในการ
กระตุ้นต่อมอยากซื้อสินค้า แต่ถึงเราจะงัดดูทีวี
โฆษณาจากนิตยสาร หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต
จนถึงป้ายข้างถนน หรือเสื้อยืดที่เราสวมใส่ มันก็
ยังบอกว่า เราจะยังไม่มีความสุข ไม่รวย ไม่มี
สุขภาพดี ไม่ฉลาดจนกว่าเราจะได้ซื้อสินค้านั้นอยู่ดี
พอเราซื้อปั๊บ นั่นหมายถึงเราไปเพิ่มอุปสงค์ เพิ่ม
ขยะทำให้สิ้นเปลืองพลังงานและอื่นๆ จนถึงตัวเอง
ที่มีความสุขน้อยลง (ยิ่งซื้อมาก ยิ่งมีความสุข
น้อยลง) แม้จะรู้ตัวขนาดนี้ พอสินค้าใหม่ออกมา

เราก็ซื้ออีกอยู่ดีใช่ไหม

ผมไม่ได้หวังว่า เศรษฐกิจที่เน็ตซ้อความ
ดังกล่าวจะเปลี่ยนแปลงโลกใบนี้ได้ แต่ผมเชื่อว่า
เป็นการเริ่มต้นทำสิ่งต่างๆ ดีขึ้น เป็นการทำความ
สะอาดกองขยะจากการบริโภค และพวกเราต้อง
เริ่มอะไรที่แตกต่างจากเดิมบ้าง **เราจึงต้องถาม
ตัวเองหนักๆ หน่อยว่า ทำไมจึงคิดว่า “...การ
ซื้อของจะทำให้เรามีความสุข...”** , “...การผลิต
สินค้าที่ละมากๆ จะทำให้อะไรบางอย่างขาดหายไป...” บางทีการเตือนเล็กๆ น้อยๆ อย่างนี้ จะช่วย
ให้เราเริ่มขบวนการและนำเราสู่เส้นทางที่เป็น
อิสระจากการค้าทั้งหลาย

ช่วยกันเขียนมาเถอะครับ เขียนสิ่งที่จะ
ช่วยให้คุณรู้สึกว่าการซื้อต่อไปคุณจะไม่ซื้ออะไรที่ไม่
จำเป็นอีก และบางทีกว่าคุณจะรู้ตัว คุณก็ขึ้นมา
อยู่บนรถไฟสายไม่บริโภคกับเราแล้ว และคุณจะ
รู้สึกว่ามันดีกว่าที่เราคิดไว้เยอะ

ลองอ่านจดหมายที่เข้ามาถึงผมสัก ๓ ฉบับ
Pilar จาก Uruguay “...หนูอายุ ๑๘ ปี หนู
พยายามงดการใช้ถุงพลาสติก ซึ่งเป็นการเริ่มต้น
ที่ตัวหนูเอง และขอสัญญาว่า เมื่อมีบ้านของตัวเอง
หนูจะเปลี่ยนนิสัยให้เหมือนคุณหรือคล้ายๆ กัน
อย่างน้อยที่สุดก็ระวังเรื่องการซื้อมากขึ้น นำของ
มาเวียนใช้ใหม่ถ้าทำได้ เพราะหนูรู้ว่าถ้าหนูดูแล
โลก หลากๆ คนก็จะช่วยดูแลด้วย...”

จาก **Past Member** “...โน้ตชิ้นนี้เป็น
เครื่องدلใจได้ดี ทำให้รู้ว่าอำนาจอยู่ในมือเราที่

จะเลือกอย่างมีสติว่า เราจะสร้างความแตกต่างขึ้นได้อย่างไร ถ้าเราเพิ่มผลกระทบสะสมที่มีต่อสังคมของการเลือกบริโภคในทางที่ถูกต้อง มันก็จะยิ่งแข็งแกร่งขึ้น และจะมีผลต่อมนุษยชาติอย่างไร ทั้งด้านสิทธิที่ดินและการทำการค้าอย่างยุติธรรม การซื้อของจากสหกรณ์แทนการซื้อจากบริษัทใหญ่ๆ และคิดหนอย่ว่าเงินนี้มาจากไหน จะไปไหน และจะมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนของเราอย่างไร ใครได้ประโยชน์ มันกำลังทำลายโลกหรือทำให้โลกยั่งยืน...”

จาก Miniz “...ฉันทำอย่างคุณว่าบ่อยๆ และเริ่มคุ้นกับการทบทวนความต้องการของตนเอง

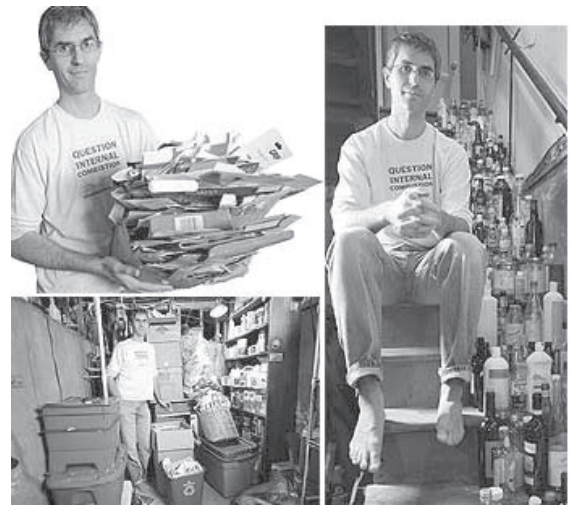
นำแปลกที่คนยิ่งซื้อ มากยิ่งพบว่าตัวเองไม่ต้องการมันเลย นอกจากนี้ ยังทำให้เราได้ประหยัดเงินไว้ซื้อสิ่งที่เราต้องการจริงๆ ได้ แทนที่จะซื้อขยะ...”

เลิกซื้อน้ำขวดดื่ม เพราะ...

ผมรู้สึกซ้อคที่ผู้คนยังคงบริโภคน้ำที่บรรจุขวดพลาสติก ด้วยเหตุผลหลักๆ ๒ ประการ คือ ราคาถูกและหาง่าย ที่จริงน้ำบรรจุขวดไม่ได้ราคาถูกอย่างที่คิดหรอก ลองคิดดูว่า ถ้าผมดื่มน้ำวันละ ๓ ขวดทุกวัน แต่ละปีก็ ๓๐๐ กว่าวัน อย่างน้อยผมใช้เงิน ๙๐ เหรียญ (ราคาน้ำขวดละ ๑ เหรียญ) ซึ่งจะแพงกว่าน้ำประปาทุกกรณี หาง่ายมากจริงหรือในอเมริกา น้ำดื่มเหยี่ยมยอดมีอยู่เกือบทุกแห่งในบ้าน ทั้งที่ทำงาน ที่สาธารณะ และชายหาด มันหาง่ายกว่าจริงไหม ซ้อเสียของ

น้ำบรรจุขวด

๑. เราไม่รู้ว่ามันเป็นน้ำอะไร มาจากไหน
๒. การผลิต และการขนส่งน้ำ ๑ ขวด ทำให้เสียน้ำ ๕ เท่าของที่อยู่ในขวด
๓. การใช้ขวดพลาสติกแต่ละครั้ง ทำให้สาร BPA (Biphesenola) ละลายออกมาด้วย สารนี้ทำลายฮอร์โมนในคน
๔. ขณะที่ขวดหลายใบถูกนำมาหมุนเวียนใช้ใหม่ในแต่ละวัน ขวดอีก ๓ ล้านกว่าใบยังถูกฝังอยู่ในดิน และอีกมากถูกทิ้งลงทะเล

แรงบันดาลใจ

โครงการ ๓๖๕ วันฯ เกิดขึ้นขณะที่ผมทั้งบางอย่างลงในถังขยะ ผมเกิดความรู้สึกแหวบหนึ่งว่า ผมทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้แล้วหรือ ผมแค่ปล่อยทิ้งไป ไม่จัดการ ไม่รับผิดชอบ แค่อำมันออกจากสายตาเท่านั้นหรือ มันดูเหมือนไร้สติที่คิดอย่างนี้ แต่ผมรู้สึกว่าเราทุกคนต้องรับผิดชอบต่อขยะที่เราทำ ไม่ใช่แค่ทำให้มันพ้นสายตา เราควรจัดการกับความจริงที่น่าเกลียดมากๆ เกี่ยวกับวิถีชีวิตที่เราเป็นอยู่ทุกวันนี้ให้ได้ แต่จะทำเช่นนั้นได้ต้องเริ่มด้วยการตัดสินใจให้ตีว่า เราจะซื้ออะไรที่ไหน และมีอะไรเป็นผลที่เหลือจากการซื้อครั้งนี้ ผมเริ่มต้นในเที่ยงคืนของคืนนั้น ผมจะไม่ทิ้งขยะเป็นเวลา ๓๖๕ วัน เพื่อดูผลกระทบของมัน ตอนแรกมันดูเหมือนเสียสติตอนที่ผมเกิดแนวคิดนี้

ผมยอมรับว่ามีบางส่วนที่ทำให้ผมหวาดหวั่น ผมอยากไปพักผ่อนและนำขยะทุกอย่างใส่กระเป๋ากลับบ้านจริงๆ หรือแทบจะไม่เลย แต่อย่างไรก็ตามผมต้องซื้อสตัย์ ไม่งั้นมันก็ไม่คู่ควรตั้งแต่แรกเลย ผมหวังว่าเมื่อการทดลองเริ่มเป็นรูปร่าง ผมจะจับให้รู้แน่ว่าอย่างรวดเร็วว่าจะตัดขยะอะไรบ้างโดยใช้ตัวเลือกหลายๆ ตัว ขยะอะไรบ้างที่จำเป็นและสามารถจัดการได้ด้วยวิธีรักษาไว้ ขยะอะไรบ้างที่จัดการไม่ได้ โดยทั้งหมดนี้ ผมจะไม่ทำให้สุขภาพของครอบครัวและชุมชนต้องเสี่ยงอันตราย ซึ่งหมายความว่าผมจะพยายามอย่างที่สุด จะรับผิดชอบต่อสิ่งที่ผมทำ

ตั้งกฎกติกาขึ้นมาสำหรับตัวเอง ๕ ข้อ

๑. ถ้าสิ่งนั้นเป็นขยะที่ผมก่อขึ้น ผมต้องจัดการ ถ้าผมซื้อของให้ตัวเอง ผมต้องจัดการกับกล่อง หรือสิ่งห่อหุ้มของมัน ผมหวังว่า ข้อนี้จะทำให้ผมจำต้องหาคำตอบก่อนว่า มันทำจากอะไร จะเกิดอะไรขึ้น เมื่อมันถูกทิ้งและผมจัดการกับมันอย่างไร

๒. ผมจะเก็บขยะที่ recycle ได้เอาไว้ การ recycle ดีกว่าการทิ้ง ซึ่งมันต้องใช้พลังงานและทำให้เกิดของเสีย ผมคิดว่า การรับผิดชอบต่อในการ recycle เป็นเรื่องสำคัญ

๓. ขยะที่เป็นผลมาจากเรื่องสุขภาพ เช่น มูลสัตว์ต่างๆ และขยะเวชภัณฑ์จากการรักษา ฯลฯ ไม่สามารถเก็บไว้ได้ ต้องทำบันทึกและตรวจสอบผลกระทบของการสร้างและการทิ้ง

๔. เนื่องจากภรรยาและลูกสาวสองคนไม่ได้เข้าร่วมการทดลองกับผม และบ่อยครั้งเมื่อเธอดีริยอาหารให้ครอบครัว ผมต้องหาคำตอบก่อนว่าจะรับผิดชอบอย่างไรและผมต้องซื้อสตัย์ต่อการรับผิดชอบต่อนี้ เพื่อชดเชยต่อความแตกต่างที่อาจจะมีในเรื่องนี้ ผมตัดสินใจว่า เมื่อออกไปข้างนอกกับภรรยาและลูกทั้งสอง ผมจะรับผิดชอบต่อขยะของพวกเขาด้วย

๕. ผมรู้ว่าพื้นที่สี่เทาที่ผมไม่ได้คิดถึง และบางสิ่งจากส่วนนี้อาจจะเปลี่ยนไป เมื่อผมกำลังทำตามโครงการ ดังนั้นผมคิดว่ากฎทองที่ผมต้องปฏิบัติคือ เมื่อเกิดไม่แน่ใจว่าเราต้องรับผิดชอบต่อผมจะเข้าไปจัดการรับผิดชอบต่อมันทันที

ตอนนี้ผมนึกไม่ออกจริงๆ ว่า จะมีขยะที่ผมสร้างขึ้นมาน้อยแค่ไหนในตอนช่วงของการทดลอง ผมคงต้องจัดการมันไปเรื่อยๆ อาหารและของเน่าเปื่อยทั้งหลายก็จะเป็นปุ๋ย ซึ่งผมคิดว่าสิ่งนี้คือของเสีย เป็นของเสียที่ทำให้เกิดความยั่งยืนนำไปใช้ได้โดยไม่ต้องเก็บ ผมจะทำโครงการนี้ด้วยความพยายามอย่างซื่อสัตย์และด้วยปัญหาทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นผมจะหาคำตอบได้ทุกข้อภายใน ๓๖๕ วัน และใครจะรู้ถึงตอนนั้นอาจปลอดจากขยะแล้วก็ได้

ผมได้รับจดหมาย ซึ่งประทับใจผมมาก มันเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่ผมเคยได้รับ เพราะบ่อยครั้งหลายอย่างทำให้เราหมดแรงเมื่อรับภาระงานใหญ่เกินกำลัง และในเวลาอย่างนั้นการมีผู้ปลุกปลอบใจให้ระลึกว่า เราแต่ละคนล้วนมีผลกระทบและทำให้เกิดความแตกต่างได้จริงๆ เราก็จะมีความพยายามมากขึ้น ผมขอขอบคุณ Jasmine ต่อความกล้าที่จะเปลี่ยนแปลง ต่อแรงใจ ที่ให้ผมทำต่อไป และต่อคุณความดีที่ทั้งปวงที่ผมรู้ว่า คุณจะทำสำเร็จในอนาคต

Jasmine "...ฉันสนใจข้อคิดเห็นและวิธีการนำเสนอของคุณ ฉันรู้สึกมีแรงจูงใจอย่างมากที่จะเปลี่ยนวิถีชีวิต ตอนนี้นั้นเริ่มระมัดระวังมากขึ้นว่า สิ่งที่ผมทำจะมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

อย่างไรบ้าง ตัวอย่างการปิดเปิดไฟฟ้า เดียวนี้ฉันปิดไฟทุกครั้งที่ออกจากห้องและชักชวนทุกคนในครอบครัวให้ทำด้วย ฉันเริ่มปิดไฟตอนเข้านอนทุกๆที่ไม่เคยทำมาก่อน (เพราะไม่กล้านอนคนเดียวในห้องมีตา) ฉันรู้สึกกระตือรือร้นมากเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและข่าวสารข้อมูลที่จะเปลี่ยนแปลงโลก โดยลงมือทำด้วยตัวเอง...”

ถึงเวลายืนหยัดและทำอะไรชะงัก

“แต่ละครั้งคนเราต้องยืนหยัดเพื่ออุดมคติหรือการกระทำให้เกิดการปรับปรุงชีวิตคนอื่นๆหรือต่อสู้กับความยุติธรรม เขาคือผู้ส่งระลอกคลื่นแห่งความหวัง และระลอกคลื่นจากศูนย์พลังงานต่างๆ นับล้านๆ หน่วย จะสอดประสานกันสร้างเป็นกระแส ที่สามารถกวาดล้างกำแพงแห่งความกตัญญูและต่อต้านที่ทรงพลังที่สุด ให้สลายได้” Sen Robert F.Kennedy

ผมอยากเล่าเรื่องของคน ๔ คนที่เป็นวีรบุรุษตัวจริง สามคนแรกเป็นเพื่อนที่ดีของผม ผู้ประสบความสำเร็จในสิ่งที่หลายคนคิดว่าเป็นไปไม่ได้ เขาแล่นเรือใบไป Honolulu โดยใช้เวลา ๘๗ วัน เดินทาง ๒,๖๐๐ ไมล์จาก Long Beach Cality และกลับมาด้วยแพที่ทำด้วยขวดพลาสติก ๑๕,๐๐๐ ขวด นี่ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้ผมเห็นเขาเป็นวีรบุรุษหลายคนอาจพูดว่า เขาเป็นวีรบุรุษเพราะเขานำตัวเข้าสู่ทิศทางอันตราย หรือเขารับภาระงานหนักเพื่อสิ่งที่ดีกว่า และได้ผลมากเป็นสิบเท่าที่สามารถทำให้ข่าวของเราู้กันทั่วโลก หลายคนอาจบอกว่า เขาเป็นวีรบุรุษเพราะพวกเขามุ่งมั่นทำภารกิจที่ต้องยอมทนต่อความเครียดของกันและกันมาได้ ซึ่งทุกความเห็นล้วนถูกต้องทั้งหมด แต่สิ่งที่ทำให้สามคนนี้โดดเด่นเป็นวีรบุรุษในสายตาผมคือ เขาได้ทำสิ่งที่เรียบง่าย ธรรมดาๆ เขามองเห็นปัญหาและแทนที่จะนั่งซี้เกียจเฉยๆ เขายืนหยัดและบอกว่า เราต้องทำให้มันดีกว่านี้ สามคนนี้เหมือนโยนก้อนหินใหญ่ๆ ลงในสระและสร้างระลอกคลื่นอันทรงพลังที่จะเปลี่ยนแปลง

โลกให้ดีขึ้น

คนที่ ๔ ลุง Bob ของผมเอง

ลุงบ็อบเสียชีวิตเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว หลังจากป่วยอยู่ระยะหนึ่ง ผมไม่ได้ไปงานศพเพราะอยู่ไกลกันมาก แต่แม่ผม e-mail ลีนๆ มาบอกผมหลังพิธีศพว่า คนทั้งชุมชนมาร่วมไว้อาลัยลุงบ็อบ

ลุงบ็อบเป็นเจ้าของปั๊มน้ำมันตั้งแต่ยังหนุ่ม และทำอยู่ตลอดชีวิต ลุงไม่รวย แม่เล่าว่าหลายครั้งมีคนมาเล่าให้แม่ฟังว่า เมื่อพวกเขาไม่มีเงินพอจะใช้จ่าย ลุงก็ให้เขาใช้น้ำมันฟรี เพื่อจะได้ขับรถไปทำงานหรือไปส่งลูกที่โรงเรียนได้ บางคนบอกแม่ว่า ในช่วงหิมะตกหนายุบถนน ลุงบ็อบก็เอาพลั่วไปกวาดหิมะให้คนขับรถผ่านได้โดยไม่มีใครจ้าง บางคนเล่าว่าตอนไปเป็นทหารที่สงครามเกาหลี ลุงเป็นทหารที่มีรอยยิ้ม สุภาพ และเล่นฮาร์โมนิกาเก่งมาก

แน่นอนเราไม่อาจรู้ได้ว่า ลุงบ็อบเคยช่วยหรือทำอะไรดีๆ มากมายแค่ไหนตามวิธีของลุง เพราะลุงไม่ใช่คนที่คุยถึงความดีที่ตนทำสำหรับลุงแล้ว นั่นเป็นแต่สิ่งที่ใครๆ ก็ทำ คุณเห็นปัญหาแล้วดูแลแก้ไขมัน ลุงบ็อบได้ทำแล้ว

ขณะที่การทำให้ยิ่งใหญ่ในระดับชาติจะมีประสิทธิภาพ การทำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในระดับท้องถิ่นก็สำคัญเช่นกัน เพราะขนาดของความสำเร็จไม่ใช่สิ่งสำคัญ มันอยู่กับการกระทำต่างหากว่า **คุณทำอะไร** นี่ก็คือความแตกต่างจริงๆ

ทุกวันนี้เราเห็นการกระทำมากมายแค่ไหนที่มันอยู่ดีธรรมดา หรือถูกต้องตามกฎหมาย หรือทำเพื่อสังคม เพื่อสิ่งแวดล้อม มีคนก็คนที่ลุกขึ้นมาบอกว่าจะทำสิ่งเหล่านี้ จะมีพวกเราที่คนที่จะลุกขึ้นมาตะโกนให้สุดเสียง หรือผ่านการกระทำที่คนทั้งโลกได้ยินว่า **“พอแล้ว ฉันจะไม่ยอมนั่งสบายๆ เฝ้ามองให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นอยู่อีกต่อไปแล้ว ฉันต้องลุกขึ้นมาทำ และแม้ว่าฉันยังไม่มีความรู้วิธีแก้ปัญหา ฉันก็จะไม่ยอมเป็นส่วนหนึ่งของปัญหานั้น”**

๒

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๒๓)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า จมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มัน**เป็นไป**ได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวกลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสได้อย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุนั้นได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติโกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ **ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง** และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แคะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลงของโลกก็อย่างยอดยั้งจริงๆ) เป็นอาที่หวัะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อริปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมพัทธ์“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนที่ หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “มิฉนทิกุฐลิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอริปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตาม ชีตชั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมาทาน ลำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อตฺตา-อาสวะ)ตามชิตชั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกาย

ทฤษฎีสัจยธรรม ในระดับ “มรรค” (ยังมีเหตุผล เพราะยังไม่ถึงขั้น ลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และ เป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส ขึ้นมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา ๘) *มิใช่แค่ตรรกะ* แต่มี **“นามรูปปริจเจทญาณ”** ที่เดียว (ญาณข้อ ๑ ของ ญาณ ๑๖) และจะเป็น **“ญาณ”** อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. *ปัจจัยปริคคทญาณ* คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่ เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก นั้นเองว่า *อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุไฉนจึงชื่อว่า “รูป”*

๓. *สัมมสนญาณ* คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้น เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า **มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า โดยเฉพาะ “รูป” ที่เป็น “อกุศลจิต” หรือ “ตัวตนกิเลส”**

[เรากลั่งอธิบาย “ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า **“อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”** เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

วิชา ๖ **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** หมายความว่า *ความรู้ยิ่งที่ระลึกย้อนเอาเรื่องราวต่างๆที่ผ่านมาหรืออดีต ต่างๆมาตรวจสอบทบทวนดู*

คำว่า **“ชาติ”** ที่เข้าใจกันในเรื่องระลึกชาตินี้ คน ทั้งหลายมีแต่หมายถึงว่า ร่างกายตัวตนของคนที่เกิดใน ชาติหนึ่ง เมื่อร่างกายตายลงแล้วก็ไปเกิดได้ร่างกายตัวตน ใหม่อีกชาติหนึ่ง การระลึก “ชาติ” แค่นี้แหละที่คนทั่วไป เข้าใจว่า เป็นการระลึกชาติของ “ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ”

ก็ไม่ผิด แต่ยังไม่ถูกสมบูรณ์ และไม่ยากที่ผู้ปฏิบัติ จะสามารถทำได้ หรือแม้จะทำได้ก็เพียงเป็นประโยชน์ แคเห็นแจ้งความจริงชนิดหนึ่ง คือ ชีวิตของคนไม่ใช่มี ชาติเดียว ทว่ามีการเวียนตายเวียนเกิดนับชาติไม่ถ้วน แต่ ละชาติก็มีชื่ออย่างนั้น มีโคตรอย่างนั้น มีวรรณะ (ผิวพรรณ หรือชั้นฐานะทางสังคม) อย่างนั้น มี “อาหาร” อย่างนั้น เสวยสุข เสวยทุกข์อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น

คำว่า “อาหาร” นี้แหละเป็นข้อสังเกตที่น่าคิดว่า ทำไม พระพุทธเจ้าต้องมีคำว่า **“อาหาร”** อยู่ในการระลึกชาติด้วย คำว่า “อาหาร” ไม่น่าจะต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวอะไรกับเรื่องของการระลึกชาติเลย แต่ในความเป็น “อาหาร” นี้แหละที่ สำคัญมากในการปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ เพราะ

การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธนั้น ไม่ได้ปฏิบัติแบบ ศาสนาอื่น หลักสำคัญที่ชื่อว่า **“อภินิวกปฏิบัติ ๓”** ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงระบุกำกับไว้ชัดว่า เป็น **“ข้อปฏิบัติ ที่ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ ๓ ประการ”**

หมายความว่า ในศาสนาพุทธ ถ้าผู้ใดปฏิบัติธรรม **“ไม่อยู่ใน ‘ข้อปฏิบัติทั้ง ๓ นี้’** นั่นคือ **“ปฏิบัติผิดไปจาก ศาสนาพุทธ”** แน่نون **“ข้อปฏิบัติทั้ง ๓”** นั้นได้แก่

๑. *สำรวมอินทรีย์ ๖* คือ *การมีสติสัมปชัญญะ ปัญญาดำเนินชีวิตอยู่ทุกขณะทุกอิริยาบถต้องระมัด ระวังเมื่อ “ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ” ของเราสัมผัสอะไร ก็ ต้องพยายามใช้ปัญญาแก้ปัญหาฝึกฝนเรียนรู้ “กิเลส” และกำจัด “กิเลส” อยู่ทุกขณะให้ได้มากที่สุดเท่าที่สามารถ* ซึ่งเป็นการปฏิบัติอย่างคนสามัญลึกลับรู้ทุกทวาร ดำเนินชีวิตปกติ *หาใช่การปฏิบัติที่ต้องปลีกเวลาไปนั่ง หนึ่งๆหลับตาทำสมาธิแบบหลับตาละกอดจิตนั้นไม่* แต่เป็น **“อภินิวกปฏิบัติ ๓”** ต่างหาก **ที่เป็นการปฏิบัติที่ไม่ผิด** ไปจากการปฏิบัติเพื่อบรรลुरुธรรมจนถึงนิพพานของพุทธ

๒. *โภชนเนมัตตัญญูตา* คือ *เรื่องของการกิน* นี้แหละ *ที่ทุกคนจะต้องศึกษาเรียนรู้ใน “การกิน”* จริงๆ ว่าเรามี “กิเลส” อยู่ใน “การกิน” กันเหลือเกิน แต่เพราะคน *ไม่ได้ศึกษาสัจธรรมของพระพุทธเจ้าให้สัมมาทฤษฎี* จึง *ไม่รู้สัจธรรมดังว่านี้* พวกปฏิบัติไม่อยู่ใน **“ข้อปฏิบัติที่ ไม่ผิด ๓ ข้อ”** ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้สำคัญยิ่ง

ผู้ปฏิบัติธรรมของชาวพุทธทุกวันนี้ ส่วนใหญ่ไม่รู้ วิธีปฏิบัติลดละกิเลสที่ชื่อว่า *“โภชนเนมัตตัญญูตา”* นี้กัน แล้ว จึงยังปฏิบัติกันผิดๆ ไปหลงยึดถือ *“การปฏิบัติวิธี หนึ่งหลับตาทำสมาธิ”* ว่าเป็นการปฏิบัติที่ไม่ผิด หลงว่าเป็น การปฏิบัติอันเอกสำคัญยิ่งเอาด้วย เชื่อว่า นั่งสมาธิ นี้แหละคือวิธีปฏิบัติหลักที่จะกำจัดกิเลสจนไปถึงนิพพาน

การปฏิบัติ “สำรวมอินทรีย์ ๖” และ “โภชนเนมัตตัญญู ตา” นี้ ไม่ใช่การนั่งหลับตาทำสมาธิ แต่เป็นการปฏิบัติ **“สัมมาสมาธิ” ที่เป็นอาริยะแบบพุทธ** ด้วยไตรสิกขา หรือด้วยจรณะ ๑๕ หรือด้วยโพธิปักขิปปกัปปยธรรม ๓๗ อย่างสัมมาทฤษฎี ปฏิบัติกันทุกขณะในชีวิตสามัญปกติ

จะต้องกำหนดรู้และพิจารณาทั้ง “ภายในกาย” ทั้ง เวทนาในเวทนา ทั้งจิตในจิต ทั้งธรรมในธรรม” ให้

เกิดปัญญาอันยิ่ง(ญาณทัสสนะ) ให้เกิด“วิปัสสนาญาณ”... เกิด“วิชา ๘”...เกิด“ญาณ ๑๖” ต่อ“ความมัวเมา”ที่เรา เคยหลง“มัวเมาแล้ว”(มัตต)ใน“การกิน”มาแต่ไหนแต่ไร กันทุกคน ที่เป็นปุถุชน หรือคนที่ยังไม่หมด“กิเลส” และพากเพียรกำจัดกิเลสเหล่านั้นๆของตนเสียให้หายมัวเมา ให้ได้ (มัตตัญญู = รู้ยิ่งในความมัวเมานั้นๆที่เรามีมานานแล้ว)

เพราะคนทุกคนต้อง“กินอาหาร”ไปจนตายไม่กินเลย ไม่ได้ แม้จะบรรลุนิพพานแล้วก็ต้องกินอาหาร ไปตลอดตาย ใน“อาหาร”นี้แหละตัวดี ที่คน“อวิชชา” คือไม่รู้ว่ามี“กิเลส”อยู่ใน“อาหารการกิน”ยิ่งเหลือเกิน จึงต้องเรียนรู้“กิเลส”แล้วกำจัดกิเลสกันให้ได้ ให้หมดอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาลให้จริง ไม่งั้นเป็นนิพพานไม่ได้

๓. ซาคริยานุโยค คือ การ“ตื่น”จากที่ได้หลงจมมกมายอยู่กับสภาพนั้นๆ เช่น ขึ้นต้นแรกสุดก็“รู้เท่าทัน”ความหลงเสพสุขไปกับความหลับไหลในการหลับการนอน

ซึ่งเป็นกิเลสที่ทุกคนรู้ง่าย เบื้องต้นของการเรียนรู้ถึง“ความหลงภพ” ผู้หลับไม่ตื่น ก็จะจมอยู่ในความรู้สึกสุขๆ-ทุกข์ๆอยู่กับอารมณ์หลับไหล เป็นคนหลงไหลอยู่ในลักษณะของคนจมอยู่กับภพ-หลงวนอยู่กับภพอย่างลืมหืมตา เมื่อหลับไหลก็เป็นคนหลับที่ตกอยู่ในภพนั้น

อย่างนั้นแหละ นี่คือ “คนตกอยู่ความไม่ตื่น” จึงต้องพากเพียรฝึกฝนเรียนรู้ถึงความจริง เป็น“ผู้ตื่น”จากความหลับไหลนั้นๆให้ได้(ซาคริยานุโยค) ไม่เช่นนั้นก็จะจมหลงสุขหลงทุกข์วนเวียนอยู่กับ“โลก”ที่ตนไม่รู้ว่าเป็น“โลกของคนที่หลับไหล” เป็น“ผู้ไม่รู้-ไม่ตื่น”ไปอีกชั่วนาน

หากพอรู้จรรู้แจ้งรู้จริงในโลกเบื้องต้นนั้นแล้ว ก็จะต้องเรียนรู้ฝึกฝนตนให้มี“ความตื่น”(ซาคริย)จากโลกอบาย-โลกกาม-โลกธรรม-โลกอตตตา”

“ผู้ไม่รู้-ไม่ตื่น”ยังหลงจมมกหลับไหลอยู่กับ“โลก”นั้นๆก็จะเป็น“ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน”อยู่อีกนานเท่านั้น ผู้รู้วิธีปฏิบัติที่เรียกว่า “อภินนทปฏิบัติ ๓” เป็น

ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ยังหลงมุ่มมัวปฏิบัติอยู่ในแบบอื่นวิธีอื่นๆ ที่ไม่ใช่“การสำรวมอินทรีย์ ๖-โภชนมัตตัญญุต-ซาคริยานุโยค” ว่าเป็นวิธีสำคัญอันเอกของศาสนาพุทธ ซึ่งไม่ใช่“อภินนทปฏิบัติ ๓” ก็ยังชื่อว่า “ผู้ปฏิบัติผิด” หรือผู้ปฏิบัติยังไม่ถูกวิธีของพุทธอยู่ทั้งสิ้น ย่อมจะจม

อยู่กับ“โลก”ต่างๆ ไม่เป็น“ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน”ไปได้

หากผู้ศึกษาเข้าใจปรมัตถธรรมกันบ้างแล้ว จะเห็นความสำคัญของการว่า “สำรวม” ก็คือ “อาหาร” ก็คือ “ตื่น” ก็ตาม ซึ่งเป็นพระอนุสาสน์ของพระพุทธเจ้าว่า สำคัญยิ่ง

ในการระลึกชาติ เพื่อจะเรียนรู้ความเป็น“อาหาร” จึงสำคัญ ต้องนำมารำลึกศึกษาหา“ความจริง”ที่ตนได้มีประสบการณ์ในอดีตผ่านมามา ได้เกิดปรมัตถธรรมได้บ้าง

ถ้าเพียงแค่อยู่อุตตชาติ เพื่อจะรู้พฤติกรรมตื่นๆเท่านั้น หากไม่ต้องเรียนรู้เรื่องกิเลสที่เกิดจาก“อาหาร” พระพุทธเจ้าก็ไม่เห็นจะต้องตรัสถึงคำว่า“อาหาร” เพราะ

ธรรมดาถ้าเป็น“คน”ก็มี“อาหาร”คือคำข้าว ไม่เห็นจะต้องไประลึกกรรมรู้ทำไมว่า “อาหาร”อย่างนั้นอย่างนี้ คนก็กิน

สิ่งที่คนควรกินเป็น“คำข้าว” ก็แค่“อาหาร” อาจจะไม่แตกต่างจาก“อาหาร”ของสัตว์อื่นๆที่กินเลี้ยงชีพ เช่น สัตว์บางชนิดก็กินหญ้า กินผลไม้ บางชนิดกินเนื้อไปตาม

ประสาสัตว์ชนิดนั้นๆ ก็ไม่น่าจะนำเรื่อง“อาหาร”มากกล่าวไว้ในที่นี้ เพื่อศึกษาสารธรรมอะไร เพราะถ้าเกิดเป็นคน

ชาตินั้นก็กินอาหารที่คนพึงกิน เกิดเป็นช้าง เป็นเสือ ชาติใดชาตินั้นก็กินอาหารของความเป็นสัตว์ชนิดนั้นๆ เป็นต้น ก็ไม่น่าจะนำมากกล่าวในที่นี้ให้เพ้อเกินไปเปล่าๆ

แต่จริงๆนั้น คำว่า “อาหาร”ในพระอนุสาสน์นี้สำคัญมากในความเป็นพุทธธรรม จึงไม่ใช่เรื่องตื่นๆสามัญ เพราะความสำคัญของ“อาหาร”นั้น มันสามารถ

เรียนรู้“ปรมัตถธรรม”ที่ผ่านอดีต ซึ่งต้องระลึกตรวจสอบดูสังขารต่างๆ เพื่อจะรู้ว่า ตนได้ประพฤติกกรรมในอดีต มีหลักฐานความเป็น“ชาติ” คือ “ความเกิด”ของ

“กิเลส” และเราได้เรียนรู้ฝึกฝนทำให้“กิเลสตาย”ได้แล้ว ทำให้จิตวิญญาณ“เกิด”(ชาติ:โอปปาติกโยนิ)เป็นอาริยะในชีวิตที่ผ่านมา โดยมี“อาหาร”(เครื่องหล่อเลี้ยงให้ก่อเกิด)หลายอย่างหลายนัย ที่บำรุงเลี้ยงให้“เกิด”

ซึ่งไม่ใช่แค่“อาหาร”เลี้ยงร่างกายเท่านั้น แต่เป็น“อาหาร”ที่ลึกล้ำละเอียดไปถึง..ไม่ว่ากวลิงการอาหารก็ดี ผัสสหารก็ดี มโนสัญเจตนาหารก็ตาม ล้วนเป็นเรื่องของ“วิญญาณาหาร” อันจะได้ทบทวนหยั่งรู้ภูมิ

ธรรมของตนตามจริงที่เป็นมาในอดีต

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

การทำบุญครั้งยิ่งใหญ่
อันเป็นมหากาพย์ของบ้านเมือง
ให้ก่อเกิดประโยชน์สูงสุดตลอดกาล
ต้องปราบเสี้ยนหนามแผ่นดินก่อน

วิธีปราบปรามเสี้ยนหนาม
ที่ถูกต้อนั้น มีดังนี้

๑. พลเมืองที่ชะมกเขม่นใน
การกสิกรรม โครักขกรรม
ก็เพิ่มข้าวปลูกและข้าวกินให้
ในโอกาสอันสมควร

๒. พลเมืองที่ชะมกเขม่นใน
พณิชยกรรม ก็เพิ่มทุนให้
ในโอกาสอันสมควร

๓. ข้าราชการที่ขยันขันแข็ง
ก็เพิ่มเบี้ยเลี้ยง เงินเดือนให้
ในโอกาสอันสมควร

ปราบเสี้ยนหนามแผ่นดิน

พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จจาริกไปในแคว้นมคธ พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์
หมู่ใหญ่ประมาณ ๕๐๐ รูป ประทับอยู่ในสวนอัมพลัญจิกา ใกล้หมู่บ้าน
ขานุมัตต์

ครั้งนั้นพราหมณ์ชื่อ **กุกุทนต์** เป็นใหญ่ครองหมู่บ้านขานุมัตต์ อันคับคั่ง
ด้วยประชาชนและฝูงสัตว์ อุดมสมบูรณ์ด้วยข้าวและน้ำ กุกุทนต์พราหมณ์

เป็นผู้เฒ่าเรียนรู้อบไตรเพท (คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพราหมณ์) เป็นอาจารย์ของเหล่ามาณพและชนเป็นจำนวนมาก

พราหมณ์กฏทันตะกับพราหมณ์หมู่ใหญ่ ได้ไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วได้กราบทูลถามข้อสงสัยกับพระผู้มีพระภาคเจ้า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญข้าพระองค์ได้ยินมาว่าพระสมณโคตมทรงทราบยัญสมบัติ (การบูชาอันบริบูรณ์) ๓ ซึ่งมีบริวาร (ส่วนประกอบ) ๑๖ ส่วนข้าพระองค์ไม่ทราบ แต่ปรารถนาจะกระทำมหายัญ (การบูชาอันยิ่งใหญ่) ขอพระองค์โปรดแสดงมหายัญนั้นแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

“ดูก่อนพราหมณ์ ถ้าเช่นนั้นท่านจงฟัง จงตั้งใจให้ดี เราจะบอก เรื่องเคยมีมาแล้ว....

พระเจ้ามหาวชิตราชเป็นผู้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีข้าวยเปลือกมาก มีเครื่องใช้สอยอันน่าปลื้มใจมาก มีทองพระคลังและฉางบริบูรณ์ ได้ทรงดำริขึ้นมาว่า

“เราได้ครอบครองสมบัติมนุษย์อย่างไพบูลย์แล้ว ได้ชนะปกครองดินแดนมากมาย ถ้ากระไรเราควรกระทำการบูชาอันยิ่งใหญ่ที่จะเป็นประโยชน์และความสุขแก่เราตลอดกาลนาน”

แล้วทรงปรึกษากับพราหมณ์บุโรหิตของพระองค์ พราหมณ์บุโรหิตผู้เป็นบัณฑิตจึงได้กราบทูลแนะนำว่า

“ชนบทของพระองค์ยังมีเสี้ยนหนาม ยังมี การเบียดเบียนกัน โจรปล้นบ้าน ปล้นตำบล ปล้นเมือง ทำร้ายผู้คนในทางเปลี่ยว ก็ยังมีปรากฏอยู่ ดังนั้นหากพระองค์จะโปรดยกภาษีอากรให้ ในบ้านเมืองที่ยังวุ่นวายอยู่ จะชื่อว่าทรงกระทำการมีสมควร

หรือแม้จะทรงดำริว่า เราจะปราบปรามเสี้ยนหนามคือโจร ด้วยการประหาร การจองจำ การปรับไหม (เสียค่าปรับ) การดำเนินโทษ การเนรเทศ ซึ่งการปราบปรามโดยวิธีการเหล่านี้ ไม่ชื่อว่าเป็นการปราบปรามอย่างถูกต้อง เพราะว่าเป็นการปราบปรามอย่างถูกต้อง เพราะว่าโจรที่หนีจากการถูกกำจัด จะยังมีอยู่ ภายหลัง

ก็จะเบียดเบียนบ้านเมืองอีก ส่วนการปราบปรามเสี้ยนหนามโดยวิธีการอันถูกต้องนั้น อาศัยการกระทำดังนี้

๑.พลเมืองเหล่าใดในบ้านเมืองของพระองค์ หากขะมักเขม้นในการกสิกรรม (การเพาะปลูก) โครัคชกรรม (การเลี้ยงสัตว์) ขอพระองค์ได้พระราชทานเพิ่มข้าวปลูกและข้าวกิน ให้แก่พลเมืองเหล่านั้น ในโอกาสอันสมควร

๒.พลเมืองเหล่าใดขะมักเขม้นในพาณิชย์กรรม (การค้าขาย) ขอพระองค์ได้พระราชทานเพิ่มทุน ให้แก่พลเมืองเหล่านั้น ในโอกาสอันสมควร

๓.ข้าราชการเหล่าใดเป็นผู้ขยันขันแข็ง ขอพระองค์ได้พระราชทานเพิ่มเบี้ยเลี้ยงและเงินเดือน ให้แก่ข้าราชการเหล่านั้นในโอกาสอันสมควร

หากทรงกระทำดังนี้ได้ พลเมืองเหล่านั้นนั้นแหละ จะเป็นผู้ชวนช่วยในการทำงานตามหน้าที่ของตน จะไม่เบียดเบียนบ้านเมือง จะทำให้กองพระราชทรัพย์ของพระองค์ มีจำนวนมากขึ้น บ้านเมืองก็จะตั้งมั่นอยู่ในความเกษม หาเสี้ยนหนามมิได้ ไม่มีการเบียดเบียนกัน พลเมืองจะชื่นชมยินดีต่อกัน กระทำลูกน้อยให้พื่อน้อยบนอก ไม่ต้องปิดประตูเรือนอยู่เลย”

พระเจ้ามหาวชิตราชทรงสดับแล้ว ทรงรับคำทรงประพฤติปฏิบัติตามนั้น จนเกิดผลสำเร็จได้จริงแล้ว จึงตรัสถามพราหมณ์บุโรหิตว่า

“ดูก่อนพราหมณ์ เราปรารถนาจะกระทำ การบูชาอันยิ่งใหญ่ (มหายัญ) ได้แล้วกระมัง ท่านจงบอกวิธีบูชามหายัญ ที่จะเป็นประโยชน์และสุขแก่เรา ตลอดกาลนานเถิด”

“ขอเดชะ ถ้าเช่นนั้นขอให้พระองค์รับสั่งเรียกบุคคลเหล่านี้ ซึ่งอยู่ในพระราชอาณาเขตของพระองค์ มาปรึกษาขอความร่วมมือในการกระทำมหายัญ ได้แก่

๑.พวกอนุยตนกษัตริย์ (พระราชาชั้นผู้น้อยที่ครองเมืองอยู่ในอาณาเขต)

๒.พวกอำมาตย์ราชบริพาร

๓.พวกพราหมณ์มหาศาล

๔. พวกคฤหบดีผู้มั่งคั่ง

หากคนทั้ง ๔ จำพวกนี้ เห็นชอบตามพระราชดำริของพระองค์ ก็จะเป็นบริวารของมหาอำมาตย์แล้ว”

ทรงสดับอย่างนั้น ก็กระทำตามที่พราหมณ์บุโรหิตบอก ผลปรากฏว่า บุคคลทั้ง ๔ เหล่านี้มีความเห็นชอบตามพระราชดำริ พร้อมทั้งจะช่วยในมหาอำมาตย์นั้น เพราะ**พระเจ้ามหาวิชิตราชทรงประกอบไปด้วยคุณสมบัติ ๔ ประการ** อันจัดเป็นบริวารของมหาอำมาตย์

๑. เป็นอุภโตสุชาติ ทรงมีพระชาติกำเนิดดีพร้อม ทั้งฝ่ายพระมารดาและพระบิดา บริสุทธิดีตลอด ๗ ชั่วบรรพบุรุษ

๒. ทรงมีพระรูปร่างสง่า น่าเลื่อมใส

๓. ทรงมั่งคั่งทั้งทรัพย์และข้าวเปลือก

๔. กำลังพลสมบูรณ์ พร้อมทั้ง ๔ เหล่าทัพ (พลช้าง พลม้า พลรถ พลเดินเท้า)

๕. เป็นทนาย (เจ้าแห่งการให้ทาน)

๖. เป็นพหูสูต (ศึกษามาก ฟังมาก)

๗. ทรงรู้เนื้อหาสาระในข้อที่ศึกษา หรือในภาษิตนั้นๆ

๘. ทรงเป็นบัณฑิตผู้เฉียบแหลม รู้เรื่องราวทั้งในอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต

ส่วนพราหมณ์บุโรหิตผู้แสดงมหาอำมาตย์นั้นเล่า **ก็มีคุณสมบัติอยู่ ๔ ประการ** อันเป็นบริวารมหาอำมาตย์

๑. เป็นอุภโตสุชาติ

๒. เป็นพหูสูต รู้จบไตรเพท

๓. เป็นผู้มั่งคั่งยั่งยืน

๔. เป็นบัณฑิตผู้เฉียบแหลม ยอดเยี่ยม

ทั้งหมดเหล่านี้แหละ **เป็นการบูชาอันบริบูรณ์ด้วย ๓ อย่าง** ซึ่งมีส่วนประกอบอยู่ ๑๖ อย่าง คือ

๑. ผู้เห็นชอบตามพระราชดำริ ๔ จำพวก

๒. **พระเจ้ามหาวิชิตราชทรงมีคุณสมบัติ ๔ ประการ**

๓. พราหมณ์บุโรหิตมีคุณสมบัติ ๔ ประการ

เมื่อมีอำมาตย์ ๓ ซึ่งมีบริวาร ๑๖ แล้ว พราหมณ์บุโรหิตได้ทูลวิธีบูชามหาอำมาตย์ ไม่ให้ทรง

เดือดเนื้อร้อนพระทัย ให้ทรงชัดเจนในการบูชา ทรงทำทานด้วยความร่าเริง มีพระทัยผ่องใสในภายใน ทรงได้กระทำมหาอำมาตย์แล้วแก่มหาชนทั้งปวง

ซึ่งในอำมาตย์นั้น ไม่ต้องฆ่าว่า แพะ แกะ ไก่ สุกร หรือแม่สัตว์ทุกชนิด ไม่ต้องตัดไม้ทำเป็นหลักยันยี่ ไม่ต้องเกี่ยวหญ้าเบียดเบียนสัตว์อื่น

แม้พวกพนักงาน คนรับใช้ กรรมกรในอำมาตย์นั้น ก็ไม่ต้องถูกอาชญา (อำนาจ) คุกคาม ไม่ถูกภัยคุกคาม ไม่มีหน่านองด้วยน้ำตา ไม่ต้องร้องไห้กระทำการงานนั้น เพราะอำมาตย์นั้นได้สำเร็จแล้วด้วยเนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อยเท่านั้น

ส่วนพวกผู้เห็นชอบทั้ง ๔ จำพวก ก็ได้บำเพ็ญสิ่งของมากมาย มาช่วยร่วมทำมหาอำมาตย์ด้วย โดยพวกอนุยตกษัตริย์ทรงบำเพ็ญทานด้านทิศตะวันออก พวกอำมาตย์ราชบริพารบำเพ็ญทานด้านทิศใต้ พวกพราหมณ์มหาศากยบำเพ็ญทานด้านทิศตะวันตก พวกคฤหบดีผู้มั่งคั่งบำเพ็ญทานด้านทิศเหนือ”

ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอำมาตย์สมบัติ ๓ มีบริวาร ๑๖ แล้ว พราหมณ์ทั้งหมดพากันสงสัยงอแงอึ้งดังเกรียวกราว ชื่นชมคำสุภาษิตของพระผู้มีพระภาคเจ้า มีแต่พราหมณ์กฏพันตะผู้เดียว แม้ชื่นชมเช่นกัน กลับนั่งนิ่งอยู่ด้วยความสงสัย จึงทูลถาม

“พระโคตมผู้เจริญ พระองค์ทรงรู้แจ้งชัดหรือไม่ว่าผู้บูชาอำมาตย์นั้นหรือผู้อำนวยความสะดวกบูชาอำมาตย์นั้น เบื้องหน้าแต่ตายเพราะกายแตก ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”

“ดูก่อนพราหมณ์เราขอมรรู้แจ้งชัดว่า ผู้บูชาอำมาตย์นั้น และผู้อำนวยความสะดวกบูชาอำมาตย์นั้น ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ เพราะสมัยนั้นเราคือพราหมณ์บุโรหิตผู้อำนวยความสะดวกบูชาอำมาตย์ของพระเจ้ามหาวิชิตราชนั่นเอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๙ “กฎทนต์สูตร” ข้อ ๑๙๙-๒๓๐)

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๓<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ความเป็นอารยชน ความเป็นโลกตรบคูลนั้น
ก็ทำให้ผู้มีคุณวิเศษ ที่เก่งแบบลึกลับ
เก่งแบบเอาอิทธิปาฏิหาริย์-
อาเทศนาปาฏิหาริย์ เป็นเครื่องบ่งชี้ขึ้นไม่
อารยชน-โลกตรบคูล ของพุทธ
คือ คนที่ปฏิบัติตามจรณะ ๑๕
ตามโพธิปักขิยธรรม ๓๗
ตามไตรสิกขา เป็นต้น
อย่าง“สัมมาทิฐิ”

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขายายฮัน
อ.เขายายฮัน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนบัดนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพันพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แล่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ“**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็คือ
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท้าไต่
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท้านั้นๆ

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท้าไต่ฯ กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท้านั้นๆ หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสภารัตนียธรรมนี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่าเป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหนต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุด
ในประชา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะเกิดสู่”ปรโลกเป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตฺถิ ทินฺนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฺฐิวฺ)ว่า “ทาน”ที่ ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฺฐิวฺ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นตฺถิ ทินฺนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มีจฉาทิวฺฐิวฺ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะ**มีความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มีจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิวฺฐิวฺ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอตฺตมาภิกังถอธิบายว่า**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ**ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฺฐิวฺ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”**นี้แหละคือ พุทธกิจกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ

ส่วน**“ทาน”**ที่**ทำกันอยู่ในสังคมของ“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และ**ความเชื่อถือ**ที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็**มีความจริง**จากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ชั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิวฺฐิวฺ”**ซึ่งอตฺตมาภิกังถอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยังไม่**“สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มีจฉาทิวฺฐิวฺสูตร-ลักกายทิวฺฐิวฺสูตร-อตฺตนาทิวฺฐิวฺสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมพัล”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน”** ทั้ง ๑๒ -

วิญญาน ๖ -สัมพัล ๖” ตลอดจนถึงรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ชานาติ)**“เห็น”**(ปัสสตี)อย่าง**“สัมพัล”**อยู่ตลอดเวลา เป็นปัจจุบันนั้น**“เทียว”**

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่ง**“นำพา”**ให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้น**“บริบูรณ์ด้วย”**องค์ธรรม**“นั้นๆ”**ลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และ**“อตฺตมา”**ได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **“เชิญอ่านต่อได้”**

“ประโยชน์”(อตฺถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(วุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น**“ทุกขอาริยสัง”** เป็น**“บรมประโยชน์”**ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ชั้นบรมลุนิพพาน เป็น**“อรหัตต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”**(ปรมาสังข) **“อภิมุข”**

[เรได้อธิบายกันมาเรื่อยๆจนถึง**“อริชชา”** และกำลังจะใส่สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสูงกันต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฺฐิวฺ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฺฐิวฺ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฺฐิวฺ”**(มีจฉาทิวฺฐิวฺ) แค่อ้าง**“ปรโลก”**เรื่องเตียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ย่อมผิดไป ไม่มี**มรรคผล**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่าพุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรง**“นิยาม”**ความเป็น**“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **“ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล”** และ**“มรรคผล”**นี้เกิดจากการปฏิบัติที่**“ดีพร้อมด้วย”**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ” ที่เกิด “วิชา” นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้ นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมคุณ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็ให้เห็นได้ง่ายๆชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะ “งง!” แทบจะไม่อยากจะเชื่อมกันเลยที่เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา” ก็ยิ่งไม่บริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของ วิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด (เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”

“สังจญาณ” ปริวัฏฏ์ ๓ อากาเร ๔ ก็คือ ทุกข์ กิติ สมุทัยกิติ นิโรธกิติ มรรคอันมีองค์ ๘ กิติ การหยั่งรู้สังขารในอริยสังขารทั้ง ๔ ก็ได้รู้แล้วครบ “อากาเร ๔”

ปริวัฏฏ์ ๒ อากาเร ๔ “กิจจญาณ” การหยั่งรู้ซึ่ง ได้รู้จักผู้แจ้งรู้จริง “ความเป็นอยู่และเป็นไปตามจริง” (สังจภาวะ) ที่สามารถหยั่งรู้ “สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด” (ปรมาตถธรรม) ในที่นี้คือ ภาวะที่เป็นทุกขอริยสังขาก็ได้ทำหน้าที่ “กำหนดรู้ หรือรู้จักผู้แจ้งรู้จริง” (ปริณญา) ภาวะที่เป็นเหตุแห่งทุกขอริยสังขาก็ได้ทำหน้าที่ “กำจัดหรือละ” (ปหานะ) ภาวะที่เป็น ความดับแห่งทุกขอริยสังข ก็ได้ทำหน้าที่ “ทำให้แจ้ง” (สังจนิระณะ) นั่นคือ ทำจนสำเร็จแล้ว ก็เห็นแจ้งจริงในความดับนั้นๆ (สังจนิโรติ) และภาวะที่เป็น ทางปฏิบัติที่เป็นไปเพื่อการดับทุกขอริยสังข ก็ได้ทำหน้าที่ “ปฏิบัติฝึกฝนจนเจริญ เกิดผล” (ภาวนา)

การพากเพียรอบรมฝึกฝนเรียนรู้ของผู้ปฏิบัติ ที่ได้ลงมือปฏิบัติกันจริงๆ จนเกิดมรรคผล ลด “ทุกขอริยสังข” นั้นก็ต้อง “กำจัดเหตุแห่งทุกขอริยสังข” กระทั่งสามารถทำ “ความดับทุกขอริยสังขได้ทั้งหมดทุกข” ด้วยการใช้ปฏิบัติตาม “ทางปฏิบัติอันเอก อันมีองค์ ๘” ซึ่งสภาวะก็เกิดก็เข้าไปได้ตามปริยัติสัทธรรม ที่ได้เรียนรู้คำสอนของพระพุทธเจ้ามา ความรู้จักผู้แจ้งรู้จริงก็ได้รู้แจ้งเห็นจริงผล การปฏิบัติสัทธรรมต่างๆของตนที่ลด “ทุกขอริยสังข” ได้จริง และใคร่รู้แจ้งเห็นจริง “กิจ” ทั้ง ๔ ครบถ้วน

เช่นนี้แลคือ “กิจจญาณ” ปริวัฏฏ์ ๒ อากาเร ๔ นี้คือ อากาเร ๔ เพิ่ม เป็นอากาเร ๘ อันมีปฏิสัมพัทธ์ ครบพร้อมอีกกับประเด็น “กิจจญาณ” (ในอริยสังข ๘)

ปริวัฏฏ์ ๓ อากาเร ๔ “กตญาณ” การหยั่งรู้ซึ่งได้ รู้จักผู้แจ้งรู้จริง “ความเป็นอยู่และเป็นไปตามจริง” (สังจภาวะ) ที่สามารถหยั่งรู้ “สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด” (ปรมาตถธรรม) ในที่นี้ คือ ภาวะที่เป็นทุกขอริยสังข ก็ได้ทำหน้าที่ “กำหนดรู้ หรือรู้จักผู้แจ้งรู้จริง” (ปริณญา) สำเร็จแล้ว ภาวะที่เป็นเหตุแห่งทุกขอริยสังข ก็ได้ทำหน้าที่

“กำจัดหรือละ”(ปะทานะ)**สำเร็จแล้ว** **ภาวะที่เป็นความดับแห่งทุกข์หรือริสัจ** ก็ได้ทำหน้าที่**“ทำให้แจ้ง”**(สังฆิกรณะ)**สำเร็จแล้ว** นั่นคือ ทำจนสำเร็จแล้วก็เห็นแจ้งจริงในความดับนั้นๆ(สังฆิโกโรติ) และภาวะที่เป็น**ทางปฏิบัติที่เป็นไปเพื่อการดับทุกข์หรือริสัจ** ก็ได้ทำหน้าที่**“ปฏิบัติฝึกฝนจนเจริญ จนเกิดผล”**(ภาวนา)**สำเร็จเสร็จสิ้นแล้ว**

เมื่อได้ทำหน้าที่**“ทำให้แจ้ง”**(สังฆิกรณะ)ในความเป็น**“นิโรธ”** อันเป็น**“ผล”**สำเร็จจนเสร็จสิ้นของ**กิจจญาณ** หมายความว่า ปฏิบัติจนสามารถทำให้เกิด(ภาวนา)**“นิโรธ”** ที่เป็น**“ผลสำเร็จ”**ตามที่ได้ทำนั่นเอง ทำจนกระทั่งเชื่อมั่นเด็ดเดี่ยวว่า**สัมบูรณ์** ไม่ใช่แค่สักแต่ว่าทำได้ แต่ได้ทำซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเชี่ยวชาญชำนาญ ซึ่งก็คือ ทำ**“นิโรธ”**อันเป็นผลตามที่เราสามารถทำได้(ภาวนา)นั้นแหละ ทำแล้วทำอีกให้คุ้นให้เคย(อาเสวนา) และทำให้มาก(พหุลัมมัง)จนกระทั่งมั่นใจว่า **“สัมบูรณ์”** โดยมีความเป็นได้จริง,ความปรากฏของจริง”นั้นๆอย่างประจักษ์สิทธิ์ยืนยันด้วย**สังจญาณ**

นั่นก็คือ **“รู้แจ้งเห็นจริงในความจริง”** **ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“นิโรธ”**ที่เราทำได้ทำเป็นทำสำเร็จซ้ำของ**กระทั่งมั่นใจว่า “นิโรธ”**นี้**“มันเป็นเอง-เป็นเช่นนั้นเอง”**(ตถตา)ในตัวเราอย่าง**“เที่ยงแท้”**(นิจจัง) **“ยั่งยืน”**(ฐวัง) **เป็นเช่นนั้นตลอดไป(ัสสตัง)** **ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง)** **ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหริัง)** **ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)** เราจึงมั่นใจได้อย่างแท้จริงว่า **เราเสร็จ เราจบ เราถึงที่สุดแห่ง“งาน”** หรือ**“กิจ”** หรือ**“หน้าที่”**ที่เรามุ่งทำ และ**ได้ทำให้แก่ตน จนถึงที่สุดแล้ว**

ความรู้แจ้งเป็นที่สุดดังกล่าวนี้ก็คือ **ความบริบูรณ์ของ“กตญาณ”**หรือ**บริบูรณ์ด้วย“ความหยั่งรู้ว่ากิจอันจะต้องทำในอริยสัจ ๔ แต่ละอย่าง ได้ทำสำเร็จเสร็จจบแล้ว** ต้องปฏิบัติได้ถึงขั้นนี้จึงจะชื่อว่า **อาการ ๔ ของอริยสัจ ในประเด็น“กตญาณ”**เพิ่มจาก**“อาการ ๘”**เป็น**“อาการ ๑๒”**อันมีปฏิสัมพันธ์กับ**“สังจญาณ”** กับ**“กิจจญาณ”** และกับ**“กตญาณ”**

“ปริวัฏฏ์ ๓”จึง**สัมบูรณ์ครบพร้อม“อาการ ๑๒”**ด้วย**ประการฉะนี้**

ความเป็น**“ญาณ ๓”** คือ **“สังจญาณ-กิจจญาณ-**

กตญาณ”จึงเป็น**“ความรู้อันวิเศษยิ่งยอด”**ในศาสนาพุทธ เป็นการรู้แจ้ง**“ความจริงอันวิเศษ(ปรมตถสัจจะ) ที่ได้สร้างได้ทำให้เกิดจริงเป็นจริง**(สิ่งนิโรธ-นิพพาน) **กระทั่งสัมบูรณ์ครบจบชนิดเที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดไป-ไม่แปรเป็นอื่นอีก-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ”** หรือ**รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ผลธรรม”**ที่**ครบความสำเร็จแล้ว** สัมบูรณ์แล้วตามลำดับขั้นตอนแต่ละขั้นแต่ละรอบจนสุดยอดอันติมะนี้คือ **“กตญาณ”**ที่เป็น**“ญาณ”**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“สิ่ง”**ที่ทำแล้ว,ภาวะที่**เสร็จแล้ว**เป็น**“สิ่งๆ”** เป็น**“ขั้นๆ”** เป็น**“รอบๆ”** เป็น**“ตอน”** เป็น**“ปฏิสัมพันธ์”** จนกระทั่งเป็น**“ผล”** สะสมมา**“ตลอด”** กระทั่งถึง**“ที่สุดแห่งที่สุดแล้วจริง”**

และที่**“ที่สุด“กตญาณ”**ที่**รู้จบสัมบูรณ์ทุกกระบวนการทุกชั้นทุกรอบทุกตอนแห่ง“ผล”**ของ**อารยธรรมจนครบ“อรหัตผล”**ทุกชั้นเป็นอันติมะ มี**“สิ่งจริง”**ปรากฏให้เราสัมผัสได้จริง(ปาตุสัจจะ) แม้จะเป็น**“นามธรรม”**ที่ชื่อว่า**“พระเจ้า”** ที่ชื่อว่า**“นิพพาน”** ก็**สามารถสัมผัส“สิ่งจริง”**ที่**ว่านี้ได้ด้วยการสัมผัสสิ่งปรากฏนั้นๆ**(ปาตุสัจจะ) พุทธจึงเป็น**วิทยาศาสตร์ทางจิตสัมบูรณ์แบบ** ด้วย**ประการฉะนี้**

คำสอนพระพุทธานุสาวิตะเอียดลอคครบครันทุกด้านทุกมุมอีกมากมาย ถ้านำมาสอบทานยืนยันขึ้นไปอีกก็จะยิ่งชัดเจนยิ่งกว่านี้อีก ทุกพระอนุสาสน์ไม่ขัดแย้งกัน จะยิ่งส่งเสริมสอดร้อยกันให้เห็นแจ้งเห็นจริงยิ่งๆขึ้น เหมือนนำดอกไม้หลากหลายพรรณมาร้อยเป็นมาลัย แต่อาตมาสาธยายด้วยอุเทศเพียงเท่านี้ ก็ยังพอเห็นได้จริงแล้วว่า ชัดเจนยิ่ง ได้ปานฉะนี้

ผู้ปฏิบัติพุทธธรรม ตามคำสอนของพระพุทธานุสาวิตะไว้เ็นพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ และข้อ ๖๒ (อภิขาสุตตและตถมหาสูตร) จึงช่วยให้มี**“สัมมาปฏิบัติ”** เพราะได้พบ**“สัตบุรุษ(สัปบุรุษ)หรือผู้เป็น“อารยบุคคล”**นั่นเอง จึงได้ฟัง**“ปริยัติสัทธรรม”**(ธรรมถูกต้องแท้จริงที่ฟังเล่าเรียน) จากปากของ**“สัตบุรุษหรือสัปบุรุษ”**

ที่ต้องฟังธรรมจาก**“สัตบุรุษ”** ก็เพราะ**“สัตบุรุษ”**เป็น**“อารยบุคคล”** เป็นผู้ที่มี**“ธรรมที่ถูกต้องแท้จริง”**(สัทธรรม)ในตนแล้ว ทั้ง**“ปริยัติสัทธรรม”** ทั้ง**“ปฏิบัติสัทธรรม”**(ธรรมถูกต้องแท้จริงที่ฟังปฏิบัติ) ทั้ง**“ปฏิบัติสัทธรรม”**(ธรรมถูกต้องแท้จริง

ที่พึงปรารถนา)

แต่ถ้าใครได้ฟังธรรมจาก“อัสติบุรุษ” คือ ได้ฟังจากผู้รู้“ธรรมที่ไม่แท้ไม่ถูกต้อง”(อัสทธิธรรม) หรือได้ฟังจากผู้ยังไม่บรรลุนิพพานจนมีเนื้อแท้ของอารยธรรมนั้นๆในตนจริง มันก็ย่อมไม่ได้ฟัง“สัทธรรม”(ธรรมที่ถูกต้องแท้จริง) หรือได้ฟัง“อัสทธิธรรม”(ธรรมไม่ถูกต้องแท้จริงสัมบูรณ์) เป็นธรรมตา

ดังนั้น “ศรัทธา”หรือ“ความเชื่อ”ที่เกิดจากการได้ฟังธรรมจากผู้ยังไม่ใช้สัทบุรุษ จึงไม่รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น**“ธรรมที่ถูกต้องแท้จริง”(สัทธรรม)** หรือแม้ได้รู้ ก็เป็น**“ความรู้ในธรรมที่ยังไม่ถูกต้องแท้จริง”เท่าใดรู้ได้ฟังจากสัทบุรุษหรือจากผู้มีสัทธรรมจริงในตนแล้วแน่ๆ**

ซึ่งก็เห็นยืนยันกันอยู่โต้งๆ แม้แต่คำว่า **“โยนิโสมนสิการ”** นี้แหละเป็นต้น ที่แปลคำแปลความกันยังไม่ถูกต้อง หรือยังไม่ต้องแท้บริบูรณ์ จึง**โยนิโสมนสิการกันไม่เป็น** หรือ**“มนสิการ”(การทำใจในใจ)ไม่ต้องแท้(โยนิโส) ไม่ถูกต้องแท้(โยนิโส) ไม่แยกคาย(โยนิโส) ไม่แยกคายถูกเนื้อแท้(โยนิโส) ไม่ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส) จึงชื่อว่า**“ไม่เป็น”** หรือ**“ไม่เข้าเรื่อง-ไม่เกิดผลไปตามที่ถูกต้องที่เป็นจริง-ไม่ถูกต้องเข้าหานิพพานได้สำเร็จตามแบบพุทธแท้ๆ”****

นั่นก็หมายความว่า ผู้ปฏิบัติ..**“ทำใจในใจหรือปฏิบัติจิต ปฏิบัติใจให้เป็นนิพพาน-ให้เป็นสมาธิ หรือให้กิเลสมันลดมันดับ”ไม่ถูกต้องแท้จริง เพราะไม่ต้องแท้(โยนิโส) ไม่ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส) เนื่องจาก**“ทำใจในใจ”**ไม่เป็น ไม่ทำจิตถึง**“ต้นเหตุ”** ไม่ต้องแท้ ไม่แยกคาย นั่นเอง จึงไม่เป็น**“นิพพาน”**แบบพุทธ(มิจฉานนิพพาน)-ไม่เป็น**“สมาธิ”**แบบพุทธ(มิจฉานสมาธิ)ถูกต้องถูกถ้วนเป็น**“สัมมา”**แท้จริง ตรงตามธรรมของพระพุทธเจ้า**

ดังนั้น ผลธรรมที่ได้จากการปฏิบัติตาม**“คำสอนที่ไม่ตรงตามพระพุทธพจน์”** ที่เรียกว่า ยัง**ไม่สัมมาทิฐิ** หรือยัง **มิจฉาทิฐิ** เขาก็บรรลุ“ธรรม”ที่ไม่ใช่**ของพระพุทธเจ้า** เขาก็ได้เขาก็**“เป็น”**ตามแบบของเขา เช่น ผู้ปฏิบัติที่ปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลการลดกิเลสในใจ ซึ่งก็คือ **ทำใจในใจ**ของตน นั่นแหละ ให้ลดกิเลส **ด้วยการนั่งสมาธิเพ่งกลิ่น** เพ่งดิน-น้ำ-ลม-ไฟ เพ่งลมหายใจ ฯลฯ ซึ่งยัง **มิจฉาทิฐิ** ยังปฏิบัติไม่ถูกต้องต้องแท้(โยนิโส) ไม่แยกคาย(โยนิโส) ไม่ลงไปถึง

ที่เกิด(โยนิโส) เป็น**สัมมา** ตรงตามพระอนุสาสน์หรือคำสอนของพระพุทธเจ้า **“การทำใจในใจ”(มนสิการ)** จึงไม่เป็นไปตามคำสอนของพระพุทธองค์ **“ผลธรรม”**จึงเป็นคนละแบบ

“ผลธรรม”ที่ได้จาก**“การทำใจในใจ”(มนสิการ)**แบบนั่งสมาธิเพ่งกลิ่น ก็เป็น**“ผล”**ตามแบบนั้นๆ เรียกว่า **มิจฉาผล** **ไม่ใช่**“สัมมาผล”**** เพราะเป็นคนละแบบกับของพระพุทธเจ้า ถ้าปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า**ถูกต้อง, ถูกแท้, ถูกถ้วน (สัมมา)**ก็เรียกว่า **“สัมมาปฏิบัติ”** “ผล”ที่ได้ก็เรียก **“สัมมาผล”** ถ้าปฏิบัติ**ไม่ถูกต้อง, ถูกแท้, ถูกถ้วน(ไม่สัมมา)**เรียกว่า **“มิจฉาปฏิบัติ”** “ผล”ที่ได้ก็**ไม่ถูกต้อง, ถูกแท้, ถูกถ้วน(ไม่สัมมา)** เรียกว่า **“มิจฉาผล”**

นั่นก็เพราะ**“มิจฉา”**ทั้งปริยัติ-ทั้งปฏิบัติ หรือปริยัติ อาจจะไม่สัมมา แต่พอปฏิบัติกลับมิจฉา “ผล”ที่ได้จึงไม่เจริญ “อริจิต”ตรงตามคำสอนพระพุทธเจ้า เป็นต้นว่า จิตที่เป็น**“นิพพาน”**ก็ดี จิตที่เป็น**“สมาธิ”**ก็ดี จิตที่เป็น**“วิมุตติ”**ก็ดี ไม่เป็น**“อริจิต”**แบบพุทธตรงตามคำสอนพระพุทธเจ้า จึง**ไม่สามารถบรรลุ**“ปฏิเวธ”****(รู้แจ้งแทงตลอด,รู้ทะเลลไปรุ่ง,ตรัสรู้) หมายความว่า **“อริปัญญาสิกขา”**ไม่เกิด**“วิชชา ๘”**อันได้แก่**“วิปัสสนาญาณ-มโนเมยทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ-ทิพโสดญาณ-เจตปริยญาณ-บุพเพนิวาสานุสติญาณ-จุตูปปาตญาณ-อาสวกักขญาณ”**ตามหลักพุทธธรรมที่ว่า **“วิชชาจรณสัมปັນโน”** ชนิดเกิด**“ญาณ ๑๖”**รู้แจ้งเห็นจริง**“รูปนาม-นามรูป”** รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”**ที่วิเศษยิ่ง หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น**อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา** ของกิเลสหรือของ**สมุทัย** ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ของ**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”** โดยเฉพาะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“อกุศลจิต”**ซึ่งก็คือ**“กิเลส”**นั่นเองที่เราสัมผัส**“ของจริง”**อย่างละเอียดลึกซึ้งซึ่งเป็น**“ปรมัตถธรรม”**(สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด) และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่าเมื่อเราปฏิบัติจะ**“เห็น”****“ตัวตน(อัตตา)ของกิเลส”**นั้นๆด้วย**“ญาณ”**ของตน และรู้ว่าเห็นว่าเราปฏิบัติแล้วสามารถลดละจนคลายกิเลสลงได้อย่าง**รู้ๆ(ขนาด)-เห็นๆ(บัสสดี)** กระทั่งที่สุดหมดสิ้นกิเลสสวะไปอย่างถ้วนรอบ สัมบูรณ์ใน**“อารยลัก ๔”** กล่าวคือ **ผู้ปฏิบัติจะเกิดความรู้ที่เป็น**“สังขญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”****ตามที่ได้สาธยายมาพอสมควรนั้นแหละ ส่วนผู้**“มิจฉา”**นั้น จะ**“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ไม่**“สัมมา”****

ส่วนมากก็จะ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)แบบนั่งสมาธิฟังกสิณ ซึ่งเป็นวิธีที่**ไม่สามารถรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”** จึงกำจัด“กิเลส”**ไม่ถูก“ตัวตน”(อตตา)**ของมัน เพราะปริยัติ “มิจฉา” หรือปฏิบัติ“มิจฉา” จึงได้แต่“มิจฉามรรค-มิจฉาผล” แม้จะได้“ความสงบ”ก็เป็น“ความสงบ”ที่ยัง“มิจฉา” หรือได้ “นิโรธ”ก็เป็น“นิโรธ”ที่ยัง“มิจฉา” แล้วจะหลงติดยึดเกาะที่ได้ ต่างๆยิ่งขึ้น **“มิจฉา”ก็คือ ไม่ถูกตรงพุทธธรรมที่แท้จริง**

เช่น หลงติด“ความสงบหรือนิโรธ” ที่ตนสร้างขึ้นได้ สำเร็จด้วยจิต(มโนเมย) เป็นรูปจิต-อรูปลจิต”อันตนเองสร้าง ด้วยอุปาทานนั้นแหละ ซึ่งเป็น“รูปฌาน”หรือ“อรูปลฌาน” แบบทั่วไปที่สอนๆกันมา-ยึดติดกันมาตั้งแต่ปางบรรพ์ของ ฤๅษีดาบสเก่าแก่ อันเป็น“รูปธรรม”เป็น“อรูปลธรรม”(เรียกกันว่า “รูปฌาน-อรูปลฌาน” ที่เป็นผลจากการปฏิบัตินั่งหลับตาสกตจิต นั้นเอง) ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า “มโนเมยอตตปฏิลาโภ”(การได้อตตาที่สำเร็จด้วยใจ) จึงเป็น**“อตตา”**ประเภทหนึ่ง ใน“อตตา ๓ ประเภท” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒ จัดอยู่ในประเภท**“มโนเมยอตตา”** ซึ่งเป็นอตตา ชนิดหนึ่งใน“อตตา ๓ ประเภท”(โอฬาริกอตตา-มโนเมยอตตา-อรูปลอตตา) แต่ไม่เห็นชาวพุทธจะศึกษา“อตตา ๓”นี้กันสักเท่าไร ความรู้ว่าด้วยเรื่อง“อตตา ๓”จึงไม่ค่อยจะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงในเรื่อง“อตตา”กันได้อย่างสมบูรณ์

เพราะไม่มีญาณทัสสนะหรือวิปัสสนาญาณที่สามารถหยั่งรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”(ปรมาตถธรรม) ไม่มี“ญาณ ๑๖” ไม่สามารถแยกนามแยกรูปในชั้น“อุปาทายรูป”ได้ จึงไม่สามารถรู้จัก“อตตา”ในลักษณะต่างๆ ที่เป็น“อตตา ๓”

ดังนั้น จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ตัวตนของกิเลส”** ก็ไม่ได้ ละล้างกิเลสในจิตอย่าง**ถูกตัวถูกตน** เป็น**วิราคะ-เป็นนิโรธ** ชนิดที่หยั่งรู้“ตัวตน”(อตตา)ถูกตัวเหตุถ่องแท้เป็นวิทยาศาสตร์ และ**“ดับเหตุ”**อย่างสิ้นเกลี้ยงสำเร็จตามที่อาตมาได้อธิบาย ขยายความอยู่เสมอตลอดมา

จึงได้ผลแค่**“สมาธิ”แบบฤๅษีทั่วไป** ซึ่ง“สมาธิ”แบบทั่วไปนี้ล้วนเป็น**“การสะกตจิต”**แท้ๆ ทว่าเขาก็ว่า เขา**ไม่ได้สะกตจิต**อยู่นั้นแหละ เขา**“ทำสมาธิ”**ต่างหาก มันเป็นวิธีทำสมาธิ ไม่ใช่สะกตจิต ...เขาก็จะแย้งอยู่นั่นเอง

วิธีทำสมาธิแบบนี้แหละ คือ **สะกตจิต**จริงๆ

ลองตั้งใจคิดตามดีๆ จากคำอธิบายของอาตมาต่อไปนี้
“สมาธิ”ที่ปฏิบัติด้วยการกำหนดใจไปฟังจดจ่ออยู่ที่“กสิณ”(สิ่งที่ให้จิตฟังหรือเกาะยึด)อย่างไรอย่างหนึ่ง เช่น ฟัง“ลมหายใจ”เป็น“กสิณ” ก็ปฏิบัติให้จิตของตนจดจ่ออยู่ที่**“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออกของตน”**ให้แน่วแน่นิ่งสนิท อยู่กับสิ่งนั้นให้ได้ แล้วจิตก็จะหยุดซัดส่าย หรือหยุดฟุ้งไปในเรื่องอื่น-อารมณ์อื่น เรียกว่า จิตนิ่ง จิตสงบ

จิตสงบเช่นนี้เอง คือ ความสงบที่เกิดจากการ**สะกตจิต** ที่เป็นการ**สะกตจิตตนเองด้วยตนเอง**

ซึ่งถ้าผู้ไปเรียนกับอาจารย์ **อาจารย์ก็จะเป็นผู้นำสะกตจิตโดยตรงเลยแหละ** อาจารย์จะพูดจูงนำ พูดไป จิตรับคำสั่งตามไป มันก็คือ **การสะกตจิต**แท้ๆตรงๆ เห็นไหม แต่การนั่งสมาธิ“ฟังกสิณ”ด้วยตนเองนั้น ไม่ใช่คนอื่นเป็นผู้สะกตจิตเรา เราสะกตจิตเราเอง

ดังนั้น จึงไม่ว่าจะฟังที่ห้อง **หายใจเข้า..ห้องฟองหายใจออก..ห้องยุบ**(ตามแบบของสำนัก..ยุบหนอ-พองหนอ) ก็ปฏิบัติให้จิตของตนจดจ่ออยู่ที่**“ห้องฟอง-ห้องยุบของตน”**ให้แน่วแน่นิ่งสนิทอยู่กับสิ่งนั้นให้ได้ ก็คือ **สะกตจิต**แท้ๆ

หรือฟัง**“ให้จิตของเราไปจดจ่ออยู่ที่ส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างกายเรา”** อะไรก็ได้ เช่น ฟัง**“ให้จิตเข้าไปจดจ่ออยู่ที่กลางกายเหนือสะดือสองนิ้ว”**(ตามแบบของสำนัก..ธรรมกาย)

หรือฟัง**“ให้จิตเราไปจดจ่ออยู่ที่กลางฝ่ามือข้างใดข้างหนึ่ง แล้วก็เคลื่อนมือไปมา โดยไม่ต้องไปมองมือหรือหลับตา เพียงแต่ใช้จิตส่งไปฟุ้งนิ่งอยู่กับกลางฝ่ามือ”**(ตามแบบของสำนักหลวงพ่อกุศล และสำนักอาจารย์เป็น เป็นต้น)

หรือฟัง**ลูกแก้ว ฟังพระพุทธรูป หรือฟังวัตถุอะไรก็ได้** เป็น“กสิณ” ก็ปฏิบัติให้จิตของตนจดจ่ออยู่ที่**ลูกแก้ว หรือวัตถุ**นั้นๆให้แน่วแน่นิ่งสนิทอยู่กับสิ่งนั้นให้ได้ เมื่อฟังจำได้แล้ว ก็ต้องหลับตาลงกำหนดระลึกเอา**“ลูกแก้ว หรือวัตถุ**นั้นๆ”ขึ้นมาในจิตให้ได้อีกทีหนึ่ง จนสามารถเห็นได้แล้วก็ใช้**“อุคคหิมิต”**(สิ่งที่ฟังจากภายนอกแล้ว หลับตาก็สามารถเกิดภาพนั้นได้)นี้ เป็นเครื่องกำหนดฟังปฏิบัติต่อภายในภวังค์

[“อุคคหิมิต”นี้แหละเป็น“มโนเมยอตตา”อย่างหนึ่ง คือ **รูปที่สำเร็จด้วยใจ หรือ“รูป”**(สิ่งที่ถูกรู้ที่ใจสามารถเห็นได้ในภวังค์ โดยสังขะหรือความจริงที่จริงแล้ว “นามธรรม”หรือ“จิต”มันไม่ใช่ตัวตน

(อนัตตา) มันไม่มีรูปร่าง(อสริริง) มันไม่มีสีกลิ่นโณมกาย(อสริริง) ที่จะเห็นเป็น“รูปร่าง-โณมกาย”เลย แต่กระนั้น ด้วยการปั้น-การเนรมิตของใจของเรา เราก็สามารถปั้น-สามารถเนรมิตขึ้นจนเป็น“สิ่งที่ใจเราเองสร้างขึ้น-ปั้นขึ้น-เนรมิตขึ้น สำเร็จได้” แล้วก็“หลงตัว”กันว่า เป็น “ความเก่งของตน-ความสามารถยิ่งของตน” ก็ใช่.. เป็นความเก่งของอุปาทาน ที่ชื่อว่า “สัลลพตูปาทาน” ก็ทำตามๆกันอยู่ทั่วไปในวงการผู้ทำสมาธิชนิดนี้ อันเป็น“อุปาทาน”ที่ผู้ยังไม่สละมกทธิพลหลงเชื่อทำตามๆกันไป และได้“มิฉฉลภ”กันไป ฉะนั้นแหละคือ **มโนมยอัตตา**]

เช่น เรามุ่งมั่นจะทำ“ความสงบ”ให้เกิดในจิต เราก็สามารถทำงานเกิด“ความสงบ”ได้สำเร็จ หรือเรามุ่งมั่นจะทำ“ความใสสว่าง”ให้เกิดในจิตเราก็สามารถเนรมิต“ความใสสว่าง”ได้สำเร็จ หรือเรามุ่งมั่นจะทำ“รูปชนิดนั้นชนิดนี้”ให้เกิดในจิต เราก็สามารถเนรมิต“รูปชนิดนั้นชนิดนี้”ได้สำเร็จ

การที่“ใจ”เราสามารถทำให้“รูป”ที่เรากำหนดหมายจะให้ได้นั้น เกิดขึ้นในใจสำเร็จ นี่แหละคือ **มโนมยอัตตา**

หรือแม้“รูป”ที่เนรมิตให้สำเร็จได้ด้วยใจนั้นจะไม่ใช่“รูป”ที่เราเคยรู้เคยเห็นมาก่อน หรือเคยฟัง ดังที่กล่าวถึงสาธยายกันอยู่นี้ก็ตาม แต่เราสามารถ“เห็นรูป”นั้นจริงๆได้ เห็น“รูป”นั้นในใจก็ตาม ล้วนคือ “รูปที่สำเร็จด้วยใจ”ที่“อุปาทาน”ของเรา ที่มีซบซ้ออยู่ในจิตเราทั้งสิ้น

แม้จะเห็น“รูป”นั้นนอกภวังค์ เห็นด้วย“ตา”ภายนอก ซึ่ง“รูป”ที่เห็นนั้นไม่ใช่“ของจริง”เลย แต่เราก็“เนรมิต”มันขึ้นมาให้ตนเองเห็นมันจนได้ เป็นรูปเป็นร่างมีตัวมีตนกันจริงๆ เช่น คนที่“เห็นผีหลอก” เป็นต้น ล้วนคือ “มโนมยอัตตา”ทั้งนั้น สิ่งที่เราเห็นนั้นไม่ใช่“ผี”ที่จริงเลยสักตน จึงเรียกว่า“ผีหลอก” หลอกกันมานานแสนนาน และก็มีผู้“เห็น”กันจริงๆได้ตามที่ตนหลอกตนเอง ผู้เห็นนั้นคือ“เห็นรูปที่ตนปั้นขึ้นเองสำเร็จด้วยใจตนเอง”ทั้งนั้น “มโนมยอัตตา”เป็นได้ปานฉะนี้ “ผี”นั่นจึงคือ“ผีหลอก”แท้ๆ ผีหลอกจึงไม่ใช่ผีจริงเลยในโลก

แม้แต่“รูปฌาน” หรือ“อรูปฌาน” ที่อยู่ในภาวะของ“ความว่าง” ก็คือ มโนมยอัตตา ด้วยกันทั้งสิ้น

“ใจเราสร้างขึ้นสำเร็จด้วยใจเราเอง” เรียกเป็นภาษาศัพท์ว่า มโนมยอัตตา ซึ่งมันเป็นความสามารถของใจแบบหนึ่ง สามัญเราเป็นกันได้ในภวังค์กันทุกคน เช่น เราจำอะไรได้ แล้วเราก็นึกภาพขึ้นเห็นในภวังค์ หรือเราหลับตา

สนิทแท้ๆ ก็เห็นแสงสีแดงในภวังค์ได้ ตามที่ใจมันกำหนดขึ้นได้สำเร็จ ทั้งๆที่แสงสีแดงใดๆเข้าไปไม่ได้เลย

ส่วนการเห็น“ผีหลอก”เป็นต้นนั้น ก็เป็น“อุปาทาน”ที่แรงร้ายยิ่งๆขึ้น มันจึงสามารถเห็น“ของไม่จริงเป็นรูปเป็นร่าง”ถึงขั้นหยาบใหญ่ออกมาเป็นตัวเป็นตนยิ่งกว่าได้

ที่... ก็นี้เป็นปัญหาของคุณ“*ลูกพระรัตนตรัย*” ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑

ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล** จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเดิมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”** เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆเมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีนิพพาน”ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริงมี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริง** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มีหน้าซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่ยอมไม่ได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหาก ขณะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งยวดถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธู-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดรูลักษณะไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำรง”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดีริเริ่มนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียว อันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้หนึ่งๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๘๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาที่ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธู”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรยา ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕** (จรรยา ๑๕) นี้ จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง **“อนุสาสนี”** (คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ **“จุลศีล”** มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ **“มัชฌิมศีล”** อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ **“มหาศีล”** อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สุตระ ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ **“เกวัญกุสุตฺร”** การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ **“จรณะ ๑๕”** นั้นเอง ก็เริ่มด้วย **ศีลสัมปทา** แล้วก็ **อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ** และ **สันโดษ**

“อตกกาจร” ที่แปลว่า **ไม่ใช่วิสัยแก่การตรึกนึกคิด ก็ลึกซึ้ง เห็นตามได้ยาก รู้ตามได้ยาก** เช่นเดียวกัน เพราะ **อารยธรรมหรือโลกุตระธรรม** นั้นบรรลุไม่ได้แค่การตรึกนึกคิดให้เก่งให้เยี่ยมเท่านั้น หรือบรรลุไม่ได้แค่ใช้เหตุผลเท่านั้น แม้จะดียอดจะมากมายปานใดๆ

“นิปฺลน” ที่แปลว่า **ดีเลิศ, ฉลาด, ชำนาญ, ลึกซึ้ง, สำเร็จ, มีฝีมือ** นั้น **ดีเลิศถึงขั้นนิพพาน** กันทีเดียว

ความเลิยกอดของคน ที่เป็นไปได้ตามธรรมของพุทธนี้ มีลักษณะ **“นิปฺลน”** คือ **ดีเลิศถึงขั้นนิพพาน** ซึ่งเป็นสภาวะพิเศษอันมนุษย์สามัญไม่เคยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้

“ปัลลิต” (ผู้ฉลาด, ผู้เฉียบแหลม, ผู้เป็นบัณฑิต) ก็เช่นกัน **ล้วนลึกซึ้ง เห็นตามได้ยาก รู้ตามได้ยาก** เป็นเรื่องของ **ภูมิอาริยะ** เป็น **โลกุตระ** ทั้งสิ้น

ความเป็นอารยชน ความเป็นโลกุตระบุคคลนั้น **ก็ทำให้ผู้มีคุณวิเศษ ที่เก่งแบบลึกลับ เก่งแบบเอาอิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์ เป็นเครื่องบ่งชี้** นั่นไม่

อารยชน-โลกุตระบุคคล ของพุทธ คือ คนที่ปฏิบัติตาม **จรณะ ๑๕** ตาม **โพธิปักขิยธรรม ๓๗** ตาม **ไตรสิกขา** เป็นต้น อย่าง **“สัมมาทิฏฐิ”** ขอย้ำว่า ต้อง **“สัมมาทิฏฐิ”** และผู้บรรลุมรรคผลที่ **“สัมมาทิฏฐิ”** นี้ก็จะรู้ได้จากการเห็นความประพตติว่า จะมีคุณธรรมที่เป็นคุณวิเศษตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มากมายเยอะเยอะ

เช่น ดูจากความประพตติของแต่ละคน ก็ให้เห็นคุณสมบัตินั้นตรงตาม **“วรณะ ๘”** จริงๆ ดังที่พระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐ และในพระวินัยข้ออื่นๆ อีกมาก

นั่นก็คือ ใครๆ ก็เห็นได้ว่า เขาเป็น **คนเลี้ยงง่าย** (สุภระ) เป็นคนไม่เรื่องมาก ไม่มักมาก กินง่าย อยู่ง่าย ไปง่าย มาง่าย นิ่งง่าย นอนง่าย เป็นต้น ไม่ติดไม่ยึดถืออะไรมากพิธีมากลีลา แต่ไม่ใช่เป็นคนมักง่ายหรือคนะ เป็น **คนบำรุงง่าย** (สุปฺปะ) เป็นคนพัฒนาง่าย ไม่ต่อต้านตั้งต้น สามารถส่งเสริมให้เจริญก้าวหน้าได้ไม่ยาก

เป็น **คนมักน้อย** (อัปปิจฺฉะ) เป็นคนไม่โลภมาก เอาไว้น้อย เอาแต่น้อย ทำมากแต่เอาน้อย สะละมาก กล้าจน เป็น **คนสันโดษ** (สันตฺถุญฺญิ) เป็นคน **“ใจพอ”** มีขีดของความพอสำหรับตน ไม่มักมากกว่านั้นแล้ว ไม่เพิ่มกว่านั้น เป็น **คนมีความขัดเกลา** (สัลลปะ) เป็นคนสังวรตน ประพตติตนขัดเกลากาย-วจี-มโนเพื่อบรรลุมรรคผลอยู่ตลอด เป็น **คนมีศีลสูงศีลเคร่งได้** (ฐุตตะ) เป็นคนปฏิบัติศีลต่างๆ ที่สูงขึ้นๆ ได้ดี เจริญอริศศีลได้เคร่งครัดเสมอ

เป็น **คนมีอาการที่น่าเลื่อมใส** (ปาสาทิกะ) เป็นคนที่มีพฤติกรรมดีงาม จนเป็นที่น่าเลื่อมใส นายกององเชิดชู

เป็น **คนไม่สะสม** (อปฺปะยยะ) เป็นคนไม่สะสม นั่นคือในเรื่องวัตถุสิ่งของทรัพย์ศฤงคารก็ไม่สะสม มีไว้พอกินพอใช้เท่านั้น และจะเอียงไปข้างมีน้อย อยู่ในสารูปของคนจน โดยเฉพาะ **“ไม่สะสมกิเลส”** ละล้างออกให้หมดสิ้น

เป็น **คนปรารถนาความเพียร** (วิริยารัมมะ) เป็นคนขยัน อยู่เสมอตลอดเวลา ขวนขวายการทำงานเป็นนิสัยปกติ

และหรือเป็นคนที่มีพร้อมด้วยความประพตติอันมีคุณสมบัตินั้นตาม **“สาราณียธรรม ๖”** ดังที่มีในพระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓ และ ๘/๘๕๖ และ ๑๑/๓๑๗, ๔๒๒ และ ๑๔/๖๖

นั่นก็คือ ใครๆ ก็จะเห็นได้ว่า เมื่อปฏิบัติธรรมกันแล้วคนผู้นั้นก็จะมี **“เมตตา”** ไม่ว่าจะ **เป็นความเมตตา**

- ๑. **ทางกายกรรม** ๒. **ทางวจีกรรม** ๓. **ทางมโนกรรม** ที่สำคัญยิ่งก็คือ จะเป็นสังคัม ๔. **สาธาณโภคี** เป็นสังคัมที่มี ๕. **ศีลสามัญญตา** เป็นสังคัมที่มี ๖. **ทิฏฐิสามัญญตา**

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณานุญาตให้เผยแพร่ “คืนวิญญาณ
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

ภาพ reiseindame.wordpress.com

คนเหตุแห่งยาเสพติด?

● ระพี สาคริก

แง่คิดจากใจ

ช่วงหลังๆ มีเสียงพูดจากความรู้สึกเป็นห่วง
สังคมอย่างกว้างขวาง โดยเหตุที่ทุกวันนี้ปัญหา
ยาเสพติดแทรกซึมเข้าไปแทบจะทั่วทุกวงการ อีกทั้ง
ทั้งยังมีความรุนแรงยิ่งขึ้น จนกระทั่งทำให้หลาย
คนหาหนทางแก้ไขปัญหาแทบไม่เห็น

ขณะนี้ในสถาบันการศึกษา ปัญหาดังกล่าว
เกิดขึ้นแทบทุกหย่อมหญ้า ยิ่งไปกว่านั้น ชาวที่
ปรากฏเป็นความจริงออกมาให้รู้ได้ว่า ครูประพฤติ
ตัวเป็นเสียเอง ซึ่งคงไม่เพียงติดยาเสพติด หาก

ยังใช้นักเรียนเป็นเครื่องมือทำการค้าอีกด้วย ซึ่ง
สิ่งนี้น่าจะมีผลย้าความจริงที่กล่าวกันมาช้านาน
แล้วว่า เด็กทำเสียหาย ควรมองที่ผู้ใหญ่มากกว่า

ขณะนี้ภาพที่สะท้อนออกมาปรากฏแก่
สายตาคนทั่วไปในสังคม แม้ใครจะกล่าวอ้างว่า
เริ่มแก้ไขได้บ้างแล้ว ควรใช้จุดนั้นมองย้อนกลับ
ไปหาผู้พูด เพราะเป็นโอกาสดีที่เปิดให้เห็นความ
จริงจากใจให้รู้ได้ว่า พูดเพื่ออะไร และใครได้รับ
ประโยชน์?

ยาเสพติดมีจริงหรือเปล่า?

คำถามซึ่งหยิบยกขึ้นมาให้พิจารณาว่า ยา
เสพติดมีจริงหรือเปล่า? ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะ
ให้มองตามกระแสไปค้นหาความจริงจากที่ไหน
แต่หวังว่ามองย้อนกลับมาค้นหาความจริงจากใจ
ตัวเอง ควรจะเกิดคำถามจากใจว่า ยาเสพติด
หรือคนเสพติดกันแน่? หากแต่ละคนยังมี
วิญญาณที่ให้ความรักความซื่อสัตย์แก่ตนเองอยู่
ในหัวใจ ควรจะคิดได้แล้วว่า ยาหาใช้สิ่งที่มีตัวตน
ให้ยึดถือได้ไม่ ดังนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นน่าจะมี
เหตุผลสืบเนื่องมาจากการที่รากฐานจิตใจคน
ลุ่มหลงอยู่กับภาวะเสพติดมากกว่า

จากเหตุดังกล่าวร่วมกับข้อความที่กล่าวมา
แล้วว่า สิ่งซึ่งเกิดขึ้นกับเด็กควรมองที่ผู้ใหญ่
หรือเพราะมีเหตุนี้จึงมีเหตุนี้

ประเด็นต่างๆ เท่าที่กล่าวย้าความสำคัญ
มาแล้ว หาใช่อยู่ในสภาพที่เลื่อนลอย ทำให้
ไร้สาระไม่ หากเป็นลัทธิธรรมของชีวิตแต่ละคนซึ่ง
ไม่มีใครจะปฏิเสธได้

ภาวะเสพติดที่อยู่ในรากฐานจิตใจคน

หากมีใจเป็นกลาง น่าจะมองเห็นความจริง

ซึ่งเป็นพื้นฐานชีวิตได้ชัดเจนในระดับหนึ่งว่า ไม่ว่าชีวิตใครจะอยู่ในสภาพอย่างไรก็ตาม แต่ทุกคนก็คือคนเหมือนกัน

ถ้าใช้ความรู้สึกดังกล่าวเป็นพื้นฐานการพิจารณา ควรจะมองเห็นความจริงได้อย่างชัดเจนว่า ภาวะเสพติดซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจคน อาจเกิดขึ้นจากใจบุคคลใดก็ได้ โดยไม่เลือกว่าจะเป็นผู้ซึ่งเดินอยู่บนพื้นดินหรือมีอำนาจล้นฟ้าขนาดไหน

นอกจากนั้นหากนำแนวคิดบนพื้นฐานดังกล่าว มาใช้เป็นเครื่องมือพิจารณาค้นหาความจริงจาก สิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน หากรากฐานจิตใจมี อิสระ ควรจะมองเห็นได้ว่า ภาวะเสพติดอาจเป็น ไปอย่างเปิดเผยหรือซ่อนเร้นเอาไว้ในความมืด ของวิถีการดำเนินชีวิตแต่ละคนย่อมมีความเป็น ไปได้ทั้งนั้น

นอกจากนั้นแล้วความเข้าใจที่มองจากรากฐาน ซึ่งติดยึดอยู่กับรูปแบบ ย่อมมีผลล้อมกรอบตัวเอง ทำให้เห็นได้แต่เฉพาะเรื่องที่เป็นไปอย่างเปิดเผย หรือแม้เรื่องที่ปิดบังเอาไว้ซึ่งสามารถนำพิสูจน์ให้ เปิดเผยออกมาได้ เห็นอกว่าสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ใน ความมืด อีกทั้งยังมีอำนาจคุ้มครองปกป้องจาก ด้านซึ่งถืออำนาจเอาไว้เองร่วมด้วย

ลำดับความสำคัญและโอกาสเกี่ยวกับภาวะ เสพติด ดังได้กล่าวไว้แล้วว่า ภาวะเสพติดอาจ เกิดขึ้นได้จากรากฐานที่มีสภาพแตกต่างกันอย่าง กว้างขวาง นอกจากนั้นหากรากฐานจิตใจบุคคลผู้ สนใจเรื่องนี้มีอิสระ คงไม่มองเพียงแค่ว่าเสพติด ซึ่งเกิดปัญหาขึ้นในกลุ่มเยาวชนรวมถึงคนทั่วไป ซึ่งสภาพชีวิตอยู่ในระดับล่าง หากสามารถรู้ความ จริงได้ว่า ชีวิตที่อยู่ในสภาพดังกล่าวมีพื้นฐานซึ่ง อยู่กับข้อจำกัดของสังคมคับแคบมากกว่าคน ระดับบน

หากสามารถมองเห็นความจริงดังกล่าวแล้ว ควรจะให้ความรักความเห็นใจมากกว่า ทั้งนี้และ ทั้งนี้น่าจะเข้าไปถึงจุดซึ่งชนรุ่นก่อนเคยกล่าว ผากไว้ว่า ก็แน่ละซี เพราะชีวิตเขาอยู่ในสภาพแค่

นั้นก็คงต้องหาทางออกแบบนั้น

ทำไมเยาวชนและคนระดับล่างจึงติด ยาเสพติด

เท่าที่กล่าวมาแล้ว น่าจะสะท้อนให้เห็นความ จริงว่า ภาวะเสพติดที่เกิดขึ้นในสังคมหาใช่มีผล จากยาเสพติด ซึ่งหลายคนกำลังรุมกันมองไปตรง นั้นไม่ หากยังมีรูปแบบอื่นอย่างหลากหลาย อาทิ การพนันลักษณะต่างๆ เท่าที่เห็นกันอยู่ในขณะนี้ คือฟุตบอล ซึ่งมีอิทธิพลครอบงำคุณค่าความเป็น คนของคนแทบทั้งบ้านทั้งเมืองไปแล้ว แม้กระทั่ง ในแวดวงคนผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษา

นอกจากนั้น เมื่ออำนาจรัฐยังคงเห็นดีเห็น งามอยู่กับการออกสลากกินแบ่งของรัฐ ย่อม ทำให้มีอีกด้านหนึ่งร่วมด้วย คือหวยใต้ดิน ตรง กับลัทธิธรรมซึ่งชี้ไว้อย่างชัดเจนว่า หากไม่มีสิ่งนั้น ย่อมไม่มีสิ่งนี้

จากสภาพเท่าที่กล่าวมาแล้ว เป็นเพียง ตัวอย่างในด้านรูปแบบและโปรดอย่าคิดว่าเป็น ด้านรูปธรรม ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากความ หมายของรูปธรรมเกิดขึ้นจากรากฐานจิตใจ แต่ละคน ผู้ถือศีลจะทำให้มีเหตุมีผลเป็นตัวของ ตัวเอง หากใช้รับทอดกระแสครอบงำมาจาก อิทธิพลภายนอกไม่

สถานภาพความได้เปรียบเสียเปรียบ ระหว่างคนในสังคมเป็นอีกสาเหตุหนึ่ง

ในเมื่อภาวะเสพติดมีโอกาสร่ำรวยกระจายออก ไปอย่างทั่วถึง โดยไม่เลือกว่าใครมีจุดยืนอยู่ใน สภาพอย่างไร จากเหตุผลดังกล่าวผู้ที่สนใจ เรียนรู้เพื่อนำมาวิเคราะห์ค้นหาความจริง จึงควร มุ่งความสนใจไปยังผู้ใหญ่ที่มีโอกาสเห็นอกว่า รวมทั้งมีความยิ่งใหญ่เห็นอกว่า ทั้งนี้และทั้งนั้น ณ จุดดังกล่าวย่อมมีโอกาสที่จะแสดงออกจาก รากฐานจิตใจตนเองซึ่งรับเอาภาวะเสพติดเข้าไปไว้ ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเยาวชนและคนระดับล่าง

หากสามารถเปิดรากฐานจิตใจตนเองให้

กว้างมากที่สุด เมื่อถึงระดับหนึ่งย่อมรู้ความจริงได้เองว่า การเอาวัดเอาเปรียบระหว่างกันและกันของคนในสังคมทั่วไปย่อมมีความจริงอย่างแน่นอน ไม่ว่าใครจะมีมากมีน้อย ย่อมถือเป็นเรื่องธรรมดา

หากคนส่วนใหญ่ในสังคมได้รับโอกาสให้เจริญเติบโตขึ้นมาจากรากฐานจิตใจตนเองอย่างอิสระ ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากมีธรรมชาติที่อดทนเข้มแข็งถึงระดับหนึ่ง ซึ่งสามารถต้านทานอิทธิพลจากภายนอกได้

ย่อมสามารถต้านกระแสครอบงำได้อย่างสมศักดิ์ศรี อีกทั้งมีโอกาสรู้ความจริงว่า บนพื้นฐานการเอาวัดเอาเปรียบระหว่างกันและกัน ทำให้หลายคนซึ่งมีรากฐานอ่อนแอ จำต้องตกเข้าไปอยู่ในสภาพเช่นนี้

อนึ่ง ธรรมชาติของคนผู้ที่มีรากฐานจิตใจอ่อนแอ ทำให้พึ่งตนเองได้ยาก ย่อมกำหนดวิถีทางจากรากฐานจิตใจตนเองให้มุ่งไปสู่การฉกฉวยโอกาสเอาวัดเอาเปรียบผู้อื่น แทนที่จะให้ความสำคัญและยกผู้อื่นไว้เหนือตน

ดังนั้นระบบการจัดการจากอีกด้านหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เห็นได้จากภายนอก หรืออาจกล่าวว่าเป็นระบบการจัดการโดยธรรมชาติของแต่ละคน ย่อมมีผลเปิดโอกาสให้คนกลุ่มซึ่งมีสภาพจิตใจสอดคล้องต้องกัน ขึ้นไปสู่ด้านบนได้โดยสะดวก

ที่มาของยาเสพติด

ภาพรวมจากสิ่งที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด หากมองเห็นแต่ละประเด็นซึ่งอยู่ร่วมกัน อีกทั้งมีเหตุมีผลสานถึงกันและกัน ถ้าสามารถนำมาจัดลำดับความสำคัญระหว่างที่มาที่ไปของทุกสิ่งทุกอย่างได้ครบถ้วนถึงระดับหนึ่ง น่าจะรู้ความจริงได้ว่าเหตุของปัญหาเสพติดที่พบอยู่ในขณะนี้ น่าจะเป็นผลสืบเนื่องมาจากผู้ใหญ่ ยิ่งเป็นผู้มีอำนาจ อีกทั้งยังอยากมีความยิ่งใหญ่เหนือผู้อื่น แม้จะซ่อนความรู้สึกดังกล่าวเข้าไปไว้ในส่วนลึกของรากฐานจิตใจตนเองได้แนบเนียนแค่ไหน

เงื่อนไขซึ่งปรากฏออกมาให้พบได้ แม้เพียง

จุดเล็กๆ จุดใดจุดหนึ่ง ย่อมเป็นโอกาสให้ผู้ที่มีรากฐานจิตใจอิสระถึงระดับหนึ่ง ร่วมกับจิตวิญญาณที่มีความละเอียดอ่อน สามารถมองย้อนกลับเข้าไปถึงสิ่งซึ่งมีความจริงอยู่ในรากฐานจิตใจผู้แสดงออกได้ไม่ยาก

ผู้ที่ขึ้นไปยืนอยู่ในระดับสูง ยิ่งสูงมากแค่ไหน ระบบการจัดการทั้งด้านซึ่งอยู่ในจิตใจร่วมกับด้านที่อยู่ในสังคมทั่วไป ย่อมเปิดโอกาสให้แต่ละคนระบายความต้องการทางอารมณ์ อันเกิดจากภาวะเสียดใจได้โดยสะดวก

จากเหตุดังกล่าว ถ้านำมาพิจารณาเรียงลำดับความสำคัญก่อนหลังได้อย่างสอดคล้องกันกับเหตุและผล ควรสรุปได้ว่า ถ้าผู้ใหญ่ว่ลลดภาวะยึดติดอยู่กับความยิ่งใหญ่ การมีตำแหน่งมีอำนาจและความมีหน้ามีตา หวนกลับมาสร้างสมความดีความงามให้ชนรุ่นหลังรวมทั้งผู้คนทั้งหลาย ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ระดับล่างรู้สึกศรัทธาและใช้เป็นแบบอย่างอันงดงามได้อย่างชัดเจน การแก้ปัญหาภาวะเสียดใจซึ่งเกิดขึ้น อีกทั้งทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ย่อมมีทิศทางหวนกลับมาชะลอตัวเองให้เบาบางลงไปอย่างเป็นธรรมชาติ

บทสรุป

สิ่งที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดน่าจะสรุปได้ว่า ถ้าคนในสังคมมีรากฐานจิตใจพึ่งตนเองได้อย่างเข้มแข็ง โดยเรียงลำดับความเข้มแข็งจากด้านบนลงมาสู่ด้านล่างอย่างเป็นธรรมชาติ แทนที่จะนำเอามาขยายภาพ ซึ่งไม่ใช่ของจริงจากใจตัวเองออกมาใช้ ความหวังของสังคมย่อมมีความเป็นไปได้

จึงสรุปได้ว่า ถ้าผู้ใหญ่ว่ลลงเสียดใจอำนาจและตำแหน่ง อีกทั้งยังมีอุปนิสัยปฏิบัติเพื่อหวังแก้ไขปัญหาเสพติด ย่อมเป็นไปได้ไม่ยาก

๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๕

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

จันทร์เจ้า

“จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า	ขอข้าวขอแกง
ขอแหวนทองแดง	ผูกมือน่องข้า
ขอช้างขอม้า	ให้น่องข้าขี่
ขอเก้าอี้	ให้น่องข้านั่ง
ขอเตียงตั้ง	ให้น่องข้านอน
ขอละคร	ให้น่องข้าดู
ขอยายชู	เลี้ยงน่องข้าเถิด
ขอยายเกิด	เลี้ยงตัวข้าเอง”

พระจันทร์เคลื่อนคืนเดือนแรมแต่มีขอบฟ้า
หมอกมัวชั่วคราวมีดหนามาข่มแสง
พระจันทร์เจ้าเคยสดใสในเสียงเพลง
แม่บรรเลงกล่อมขับให้หลับนอน

ฟ้าวันนี้ยังมีจันทร์ที่ฉันรัก
มาทลายทักถามถึงฝันเช่นวันก่อน
แม้ฟ้ามีดวงจันทร์จืดจางร้างแรมรอน
ฉันร่ายกลอนรำผากฝันถึงจันทร์รา

ไม่มีใครแล้วหนอมาขอข่าว
แกงก็ขมขึ้นควาไร้คุณค่า
เข้าเซเว่นกินแซนด์วิชอนิจจา
เขาหมายมาดปรารถนาค่าเงินทอง

แหวนทองแดงกระจิดริดเพียงนิดน้อย
น้องจะพลอยซัดโฉมจนโถมหมอง
ขอแหวนงามน้ำเพชรเก็จละออง
ทิ้งสร้อยทองเรียงรายสายสังวาลย์

จะขอโยเซ้งม้ามาขึ้นขี่
รถป้ายแดงจอดอย่างดีที่หน้าบ้าน
เงินไม่พอदानไว้ก่อนผ่อนอีกนาน
เพลงจันทร์เจ้าจึงโบริาณและผ่านเลย

ขอเก้าอี้มาโยเพียงได้นั่ง
ขอเตียงตั้งหมอนหนุนแม่คุณเอ๋ย
ขอโซฟายาวสักนิดไว้ซิดเซย
เอาขาเกยอบแอร์รำให้ฉ่ำเย็น

ขอละครเรื่องดังหลังจบข่าว
นางเอกชาวพระเอกซ่าหน้าทะเล้น
หนังเกาหลีที่เมเจอร์พร้อมมือเย็น
ขอเครื่องเล่นวีซีดีและซีดี

ไร้ยายชูเป็นคู่เคียงเลี้ยงน้องข้า
ยายเกิดนั้นก็มาตายจากหนี
น้องรู้จักแต่พี่เลี้ยงเพียงเท่านั้น
ไร้แม่-พี่-พ่อ-ปู่-ย่า และตายาย

อนิจจาโลกหมุนเปลี่ยนเวียนไปแล้ว
พระจันทร์แก้วเคยอร่ามงามเฉิดฉาย
เจิดจรัสรัศมีที่ฟ้าพราย
ฟังนิทานเจ้ากระต่ายกับยายตา

มือน้อยน้อยจะชี้นิ้วเพียงผิวเผิน
เทียบความงามกับค่าเงินเมินคุณค่า
คุณดวงจันทร์ในวันเก่าเฒ่าชรา
และฟากฟ้าแห่งนี้เป็นสีควัน

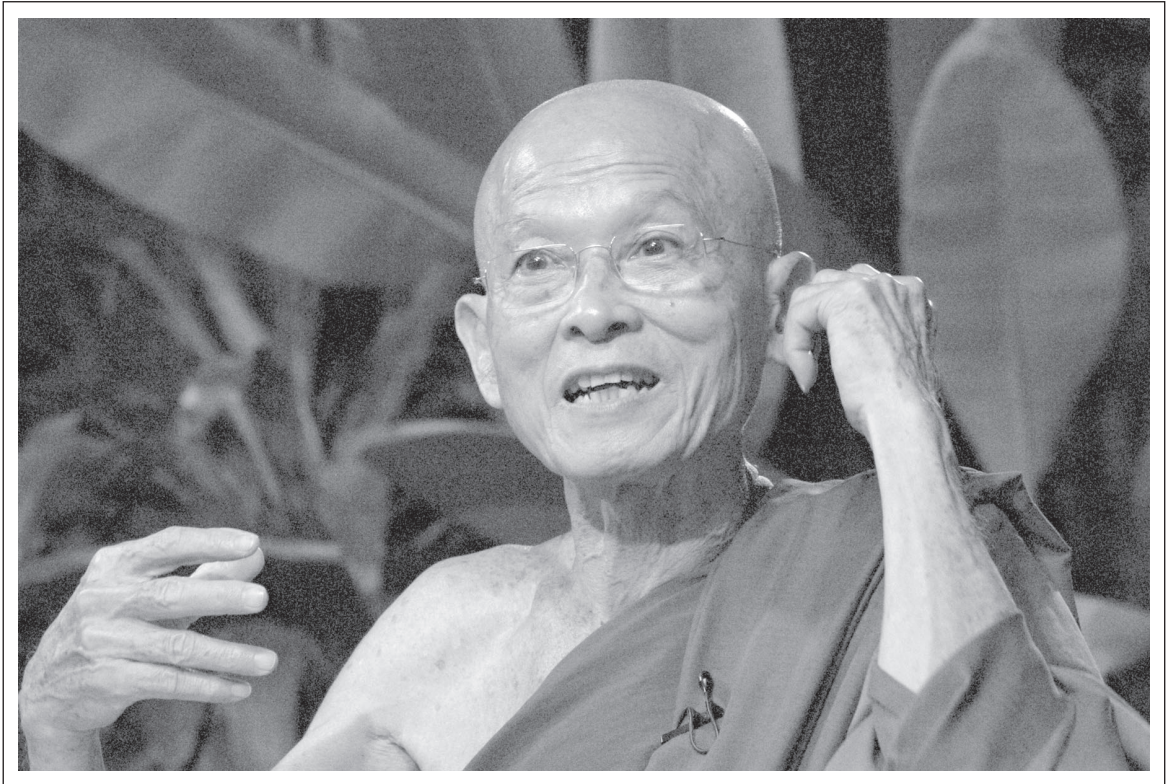
อย่าร้องไห้เช่นนั้นเลยจันทร์เจ้า
เด็กน้อยมองจันทร์กับดาวเฝ้าคิดฝัน
แม้ตื่นใครเคยใหญ่เทียบเทียบดวงจันทร์
แต่เมื่อฉันจะคอยปาดหยาดน้ำตา

ขอบทเพลงแห่งพระจันทร์ให้ฉันร้อง
ท่วงทำนองแห่งความรักประจักษ์ค่า
ขอแสงนวลลูบไล้โลมไล้ไพรพนา
ขอเวลาฟังนิทานที่บ้านเรา

ขอจันทร์เจ้าในดวงใจใครทั้งผอง
ขอให้ช้านั่งมองเช่นก่อนเก่า
ขอวันเพ็ญส่องใสดูจ้วยเยาว์
ขอให้เราสุขใจแม่ไร้เงิน

ประเทศไทยบ้างที่ประท้วงกันอย่างเรียบร้อย ๑๙๓ วัน
เป็นการสู้ซึ่งเราก็ดพยายามอย่างที่สุดแล้ว
ที่จะไม่ให้เกิดความรุนแรง
แต่คนที่ก่อให้เกิดความรุนแรงนั้นแหละ
ทำให้เกิดการเสียชีวิต ทำให้เกิดบาดเจ็บ

เมื่อพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ถูกพิพากษา จากสาวกพระพุทธเจ้า

ในรายการโทรทัศน์ สงครามสังคม ของช่อง เอฟเอ็มทีวี. เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๒ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ได้นำจดหมายของผู้ที่ใช้นามปากกาว่า สาวกพระพุทธเจ้า มาชี้แจงมุมมองที่เห็นแตกต่างออกไป มีหลายประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

นมัสการพ่อท่านด้วยความเคารพ

ดิฉันเลื่อมใสพ่อท่านมานาน แต่มาเสียความรู้สึกมากเมื่อพ่อท่านเห็นดีเห็นงามกับการต่อสู้ที่ไร้จริยธรรม + ไม่เคารพกฎหมาย ของพันธมิตรฯ

พ่อท่านกำลังทรยศต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พ่อท่านปฏิบัติฝ่าฝืนคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

ท่านมิใช่ศิษย์ของพระพุทธเจ้าแล้ว

พ่อท่านอาฆาต ต่อสู้เอาชนะ บนความเดือดร้อนของประชาชน+ประเทศชาติ

ทักษิณทำผิด เราก็ต้องดำเนินคดีกับเขาตาม ขบวนการยุติธรรม

ไม่จำเป็นเลย! ที่จะต้องปลุกระดม ต่าทอ+สร้างคามชิงชัง อาตมาตแค้นในหมู่ประชาชน หากพระพุทธเจ้าท่านรับรู้ได้ ท่านคงเสียใจ ที่พ่อท่านถือความอาฆาตเป็นสำคัญจนขาดสติ ขาดศีล ละเลยคำสั่งสอนของท่าน

นายสนธิ ลิ้มทองกุล เป็นเพื่อนรักกับคุณทักษิณ เขาตำราบอบทักษิณแล้ว แต่เขาก็วิ่งเต้นรับใช้ทักษิณ เขียนชมทักษิณว่า เป็นนายกรัฐมนตรีที่ดีที่สุดในประเทศไทย

แต่เมื่อผลประโยชน์ไม่ลงตัว! ทักษิณไม่ทำตามที่คุณสนธิเรียกร้อง! สนธิจึงอาฆาต...ออกมาขับไล่ทักษิณ...อ้างว่าทำเพื่อชาติ! กู้ชาติ!

ถ้าทำเพื่อชาติจริง ทำไมไม่ออกมาโจมตีทักษิณตอนที่ยังมีผลประโยชน์อยู่ นี่ผลประโยชน์ขัดกันแล้ว ถึงออกมาโจมตี!

คนโง่เท่านั้น! ที่จะแยกไม่ออกว่า นายสนธิทำเพื่อความแค้นของตัวเอง! หรือทำเพื่อชาติกันแน่! จุดกำเนิดของพันธมิตรฯ จึงมาจากความ

อาฆาตของนายสนธิ! มิใช่เป็นพลังบริสุทธิ์! ถ้าคุณทักษิณ ยอมให้ผลประโยชน์ตามที่นายสนธิต้องการ! วันนี่ ก็ไม่มีพันธมิตรฯ!

เมื่อพันธมิตรฯ มีที่มาไม่สะอาด ท่านไปร่วมได้อย่างไร

ดูอย่างอาจารย์สมาน ศรีงาม นั้นปะไร ท่านเคยอยู่พันธมิตรฯ แต่เห็นว่าพันธมิตรฯ ทำเกินกว่าเหตุ อาจารย์สมานยังถอยออกมาเลย เพราะรับไม่ได้กับความเสียสติของนายสนธิ ลิ้มฯ

แสดงว่าอาจารย์สมาน มิได้เอาความแค้นส่วนตัวเป็นที่ตั้ง แต่ประเทศชาติสำคัญกว่า ทั้งๆ ที่อาจารย์สมานก็ดำทักษิณมาตลอด แต่เขาไม่ยอมที่จะใช้กระแสความแค้นของพันธมิตรฯ มาเอื้อประโยชน์ต่อความเกลียดชังที่เขามีต่อทักษิณ เพราะถ้าทำให้ชาติพัง เขาทนไม่ได้

นี่คือ น้ำใจของคนที่มีความจริงใจต่อประเทศชาติ

ไม่หลงในโมหะ โทสะ จนเห็นแก่ตัว

ถ้าพันธมิตรฯ ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง เขาก็ควรนำเงินที่ได้จากการชุมนุมมาบริจาคหรือยกให้ สันติอโศก หรือได้ให้บ้างแล้วก็ไม่ทราบ

ชุมนุมที่ แกนนำพันธมิตรฯ ก็รำรวยไปตามๆ กัน อย่างนายสุริยะใส อาชีพไม่มีเป็นหลักแหล่ง ชุมนุมที่ก็รวยเป็นลิบๆ ล้าน แถมซื้อรถเบนซ์ ชุมนุมไม่กี่ครั้ง ก็รวยเป็นเศรษฐีแล้ว

อย่างนี้ทำเพื่อชาติ หรือเพื่อตัวเอง! กันแน่!

เกมล้างแค้นที่นายสนธิมีต่อทักษิณ ทำประเทศชาติเสียหายนับแสนล้าน คนต้องตาย ต้องลี้ภัยหลายศพ รวมทั้งตัวเห็นที่การ์ดพันธมิตรฯ รุมแทงรุมฆ่าไปหลายตัว

เรื่องเลวร้ายและเป็นวิบากกรรมเช่นนี้ พ่อท่านเอาตัวไปเกี่ยวข้องให้เป็นอนุคุณเป็นบาป แก่ชีวิตของท่านทำไม

มันบ่งชี้ให้เห็นถึงจิตใจของท่านว่า ท่านสออบกท่านพ่ายแพ้ต่อจิตฝ่ายอกุศลอย่างง่ายดาย

พ่อท่านเป็นนักบวช แทนที่จะชี้แนะให้เขาต่อสู้ภายใต้กฎหมายและจริยธรรม แต่พ่อท่านกลับไป

ทำตัวเป็นลูกน้องคนกิเลสหนาอย่างนายสนธิ ลิ้มทองกุล

ไม่อยากจะเชื่อว่าจิตใจพ่อท่านจะพ่ายแพ้ต่อกิเลสได้ง่ายดายเช่นนี้

แต่ดิฉันก็เชื่อว่า วันหนึ่งพ่อท่านจะสำนึกได้ และละอายแก่ใจตนเอง

ท่านกำลังทำให้องค์สมเด็จพระพุทธเจ้า เสียชื่อ เป็นที่ครหาว่า นี่หรือพระในศาสนาพุทธ

ด้วยความเคารพ

สาวกพระพุทธเจ้า

อรรถาธิบายในมุมมอง ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

ก็บรรยายมาชัดเจนดี ตามความรู้สึกของ ผู้ใช้นามแฝงว่าสาวกพระพุทธเจ้า การเห็นขัดแย้งกันเป็นธรรมดาสามัญของมนุษย์โลก ยุคไหนๆ ก็เป็นสามัญ ที่มันจะต้องมี ก็น่าเห็นใจที่เขาเข้าใจอย่างนี้จริงๆ ก็น่าเสียดายที่เขาเห็นว่าอาตมาทำผิดพลาดอย่างมหันต์ เขาเข้าใจอย่างนั้นจริงๆ ก็ น่าจะได้พูดกันบ้าง จะบอกว่าอาตมาแก้ตัวก็ได้ อาตมาก็ไม่ว่าอะไร หรือจะฟังว่าอาตมาเอามาเป็นประเด็นในการอธิบายสังฆธรรมตามความรู้ ความเข้าใจ ของอาตมาก็ได้ หรือจะบอกว่าอาตมาตอบได้ก็ได้ อาตมาไม่ติดใจสำหรับผู้ที่มีมองว่าจะมองไปอย่างไร **อาตมามีเจตนาที่เพื่อที่จะให้ศึกษาว่าความเห็นที่ต่างกันมีเช่นนี้ แล้วอาตมาเห็นเช่นใด ขัดแย้งหรือเห็นด้วย** อาตมาอยากจะทำถึงในประเด็นท้ายก่อนว่า

“..ที่ดิฉันเชื่อว่าวันหนึ่งพ่อท่านจะสำนึกได้และ ละอายแก่ใจตัวเอง ท่านกำลังทำให้องค์สมเด็จพระพุทธเจ้าเสียชื่อ เป็นที่ครหาว่า นี่หรือพระในศาสนาพุทธ...”

ก็ขอยืนยันว่า อาตมาสำนึกอยู่แล้วตลอดเวลา ในเรื่องของธรรมะ ทุกวันนี้อาตมาไม่ได้มีความคิดที่จะออกไปนอกความหมายของคำว่าธรรมะ ก็หมายความว่าอาตมาไม่ได้คิดไปใน

เรื่องโลก ในเรื่องเคียดแค้น ในเรื่องรัก เรื่องชัง แต่คุณคนนี้ก็ตัดสินใจเอาตัวออกไปทำงานนี้ เป็นการทำด้วยอาฆาต ซึ่งขอยืนยันว่า อ่านใจอาตมาผิด ว่าอาตมามีอาฆาต เคียดแค้น

อาตมาไม่ได้มีอะไรที่ไปผิดอกผิดใจกับคุณทักษิณเลย ไม่ได้มีเรื่องส่วนตัวอะไรต้องเดือดร้อนเสียหายเลย ไม่ได้มีอะไรต้องเสียผลประโยชน์ เขาไม่ได้ตำว่ากระทบกระเทือนถึงอาตมา อาตมาไม่ได้เจ็บปวดไม่มีเหตุอะไร ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยที่จะต้องแก้แค้นคุณทักษิณ เพราะอาตมาไม่ได้โกรธ แค้นเคือง ต้องจองเวรจองกรรม

คุณทักษิณไม่ได้ทำให้อาตมาเสียผลประโยชน์ ไม่ได้ถูกตำว่าตำหนิติเตียน ไม่เคยมีเลยสักนิดเดียว คุณทักษิณก็ทำงานของเขาไป อาตมาก็ทำงานของอาตมา ก็รู้จักกันแค่ผิวเผิน เหมือนกับคนทั่วไป ประชาชนคนไทยที่รู้จักนายกรัฐมนตรี ผู้โด่งดัง เจอกันก็ในฐานะของคนในสังคมที่อาตมาพอรู้จักบ้าง เขาก็พอรู้จักอาตมา อาจจะรู้จักตั้งแต่อาตมาเป็นนายรัก รักพงษ์ เป็นโฆษกทีวี ผู้จัดการรายการทีวี เป็นคนโชว์หน้าโชว์ตาทางสื่อสาร หรืออาจจะรู้จักหรือเกี่ยวข้องกันทางพรรคพลังธรรม แต่อาตมากับคุณทักษิณไม่เคยโทรศัพท์ถึงกันแม้แต่ครั้งเดียว ไม่เคยมี

อาตมากับคุณทักษิณเท่าที่จำได้เคยปะหน้ากัน เคยเจอกันมีอยู่ ๓ ครั้ง ครั้งหนึ่งเจอกันในงานศพ จำไม่ได้ว่างานศพใคร (มีผู้จำได้ว่าเป็นงานศพของคุณพ่อคุณจำลอง ศรีเมือง) เขาก็มายกมือไหว้ยิ้มให้กัน ก็เท่านั้นเอง แต่ไม่ได้คุยกันหรือทักทายกัน ครั้งที่ ๒ เจอกันที่ราชธานีโอศก เพราะอาตมาอยู่ที่ราชธานีโอศก ในฐานะสมณะอยู่ที่นั่นที่มีงานเปิดการโครงการอบรมหลักสูตรสังฆธรรมชีวิต กับ ธกส. ก็เป็นการเปิดอบรมผู้ที่เป็นหนี้ของ ธกส. มาอบรมเพื่อที่จะให้เขาพัฒนาตนเองขึ้นมา ก็ทำมาหลายปีแล้ว เขาก็เชิญนายกฯ ทักษิณไปเปิดงานในวันนั้น ก็คุยกันบ้างเล็กน้อย จำไม่ได้ว่าคุยอะไรกัน และครั้งที่ ๓ เจอกันที่ศิริระอศก ที่ท่านไปทัวร์นกขมิ้น และไปขอพัก

ค่างที่ศีรษะอโคก ซึ่งอาดมากก็เป็นผู้ใหญ่ของชาวอโคก ส่วนคุณทักษิณก็เป็นผู้ใหญ่ทางโลก ก็มีผู้บอกว่าจะไปต้อนรับท่าน

อาดมากก็เห็นควรเพราะท่านเป็นผู้ใหญ่ ตอนจะกลับท่านก็มาทักทาย ต่างๆ นานา และท่านควักเงินมาจะทำบุญ แต่ทางเราก็มักฎเกณฑ์ว่าจะต้องมาวัดก่อน ๗ ครั้ง ท่านยังไม่มีสิทธิ์บริจาคเป็นเงิน ลั่นตืออโคกเรามากติดกอย่างนั้น จึงบอกท่านว่ารับไม่ได้

อาดมากก็พูดไปซื่อๆ ไม่ได้คิดจะไปหักหน้าท่านหรอกนะ คนอื่นอาจจะรู้สึกว่ารักหน้า แต่ความจริงอาดมาไม่ได้คิดเช่นนั้น ก็พูดไปตามจริงที่เราเคยปฏิบัติกันอยู่ ไม่ว่าจะใครหรือก็ปฏิบัติเช่นนี้ ขนาดประธานคณะ “ยัง เพรสลิเด็นท์” จากอเมริกามาเป็นคณะใหญ่เลย ควักเงินมาของเบ้อเรอเลยทิ้งไว้ให้แล้วหนีไปเลย เราก็ให้วิ่งเอาไปคืนเขา อาดมากก็บอกนายกฯ ทักษิณว่ารับไม่ได้ ท่านก็เลยเอาไปยึดเหยียดให้ใครก็ไม่รู้ ก็ผ่านไป ก็เท่านั้น

สรุปแล้วอาดมาไม่ได้มีเรื่องราวอะไรกับคุณทักษิณ อาดมาจึงไม่ได้มีความอาฆาตตามที่คุณว่ามา ก็เห็นใจนะที่เกิดเลี้ยความรู้สึกที่อาดมาทำเช่นนี้ และที่พิพากษาอาดมาว่า อาดมาทรยศต่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาดมาฝ่าฝืนคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า อาดมาไม่ใช่ศิษย์พระพุทธเจ้า อาดมากก็เห็นว่าเป็นการพิพากษาหรือความเห็นของคุณสาวกพระพุทธเจ้าก็เป็นสิทธิ์ที่จะเห็นอย่างนั้น

ใครจะเห็นตามคุณคนนี้ก็แล้วไป ไม่เป็นไร และที่บอกว่าพ่อท่านอาฆาต ออกมาต่อสู้อเพื่อเอาชนะ อาดมาขอปฏิเสธ อาดมาว่าอาดมาารู้ใจของอาดมา อาดมาปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า ได้เรียนรู้เรื่องจิต เรื่องใจตนเอง ต้องอ่านจิตอ่านใจตนเองให้เป็นให้ออกแล้วก็ปฏิบัติกับจิตกับใจนี้คือพุทธศาสนา ถ้าผู้ใดปฏิบัติกับจิตกับใจ รู้จิตใจตนเองไม่ได้ ไม่รู้จักเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ไม่รู้จัก จิต เจตสิก รูป นิพพาน ต่างๆ

ก็ไม่ใช้เนื้อแท้ศาสนาพุทธ เป็นพุทธต้องเรียนรู้ จะว่าอาดมาแก้ตัวหรือพูดอวดดีว่า รู้ได้ ยังไงว่าไม่อาฆาต ลักษณะของอาฆาต พยาบาท ราคะ โทสะเป็นอย่างไร จะต้องมียุทธปัญญา มีวิปัสสนาญาณต้องอ่านรู้ และถ้าอาดมามีอาการอาฆาตขนาดระดับไปประท้วง ไปร่วมทำงานขนาดนี้ มันจะต้องเห็นอาการอาฆาตต้องชัด ไม่น้อย ซึ่งอาดมายืนยันได้ว่า เป็นการเดาผิดเดาส่ง และที่บอกว่าอาดมาต่อสู้อเพื่อเอาชนะความหมายอันนี้ลึก

อาดมาพาไปต่อสู้อ จะบอกว่าต่อสู้อก็ไม่ผิด และบอกว่าต่อสู้อเพื่อเอาชนะ จะหมายความว่าเอาชนะก็ถูก การทำงานก็ต้องการที่จะให้มีผลสำเร็จ ผลสำเร็จก็ต้องมีจุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมาย แต่เป้าหมายของอาดมาไม่ใช่ต้องการชนะคุณทักษิณ การเอาชนะคุณทักษิณนั้นเป็นส่วนประกอบ เป็นเรื่องเล็กน้อย อาดมาถือว่าชนะคุณทักษิณไม่ใช่เรื่องใหญ่ เป็นแค่เป็นส่วนประกอบของเรื่องที่จะไปทำ “เรื่องนี้”

เรื่องนี้ คือ **เรื่องของประเทศชาติ** ถ้าจะบอกว่าชนะนี้เป็นเป้าหมายของการเมืองที่เขามีเป้าหมายอย่างนั้นถ้าตีความรวมเลยอาดมาร่วมไปทำงานนี้ก็เพื่อให้ชนะ อย่างนั้นอาดมาไม่ปฏิเสธ อาดมายอมรับว่า มีความมุ่งหมายในส่วนนั้นด้วย คือส่วนที่จะต้องให้มันมีผลชนะ ให้พันธมิตรทั้งหมดชนะงานนี้ว่าจันเถอะ แน่นอนอาดมามีความเห็นด้วย แต่ไม่ใช่ชนะคุณทักษิณ เพราะอาดมาอาฆาตคุณทักษิณ อันนี้ผิด ไม่ใช่

อาดมาไม่ได้อาฆาตคุณทักษิณ คุณทักษิณเป็นตัวละครตัวหนึ่งในเรื่องราวของประเทศ มาทำหน้าที่นี้ และก็ทำหน้าที่นี้ผิดพลาดส่วนหนึ่ง ก็ไม่ยากให้ทำงานต่อ และตอนนั้นคุณทักษิณก็ไม่ได้ทำงานแล้ว แต่ที่เรื่องมันลุลกลามก็เพราะคุณทักษิณทำเอง ทั้งๆ ที่เปลี่ยนไปแล้ว นายกฯ ก็เปลี่ยนแล้ว คณะบริหารก็เปลี่ยนชุดไปแล้ว แต่คุณทักษิณมีส่วนมาเกี่ยวข้อง

การชุมนุมประท้วงคนเข้าใจไม่ละเอียด

เข้าใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องทำร้ายคุณทักษิณ ถ้าคุณทักษิณหยุดไปตั้งนานนะ เรื่องราวอื่นๆ เขาก็จะหยุด แต่เรื่องของการเมือง หรือเรื่องที่จะทำต่อไป ขณะนี้เขาก็กำลังทำกันต่ออยู่ นั่นเป็นการชนะแค่ขั้นตอนหนึ่ง คือหยุดแก้ไขรัฐธรรมนูญ และให้คณะรัฐบาลหยุดบริหาร นี่เป็นเป้าหลัก แต่ไม่ได้มีความมุ่งหมายเท่านั้น

คณะพันธมิตรจึงทำงานต่อ ซึ่งก็ใช้สิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญที่ให้ประชาชนสามารถชุมนุมประท้วงได้ ซึ่งเป็นวิธีการของประชาธิปไตยที่ถูกต้องตามกฎหมาย ที่ทุกประเทศทำได้ และต้องมีการกดดัน ถ้าไม่มีการกดดันอะไรเลย มันจะเกิดผลอะไร แล้วจะไปทำทำไมล่ะ

เพราะฉะนั้นคุณคิดโง่ๆ อย่างนี้คุณก็คิดไปเถอะ และคุณก็คิดว่าอย่างนี้คือการประท้วงอย่างถูกต้อง แต่เราไม่ได้คิดอย่างนั้น เพราะฉะนั้นต้องกดดัน และการกดดันนั้น ถ้าจะบอกว่าทำอย่างนี้ผิด เป็นการต่อสู้อาชนะบนความเดือดร้อนของประชาชนและประเทศชาติ เราไม่ไปประท้วงมันก็เดือดร้อนอยู่แล้ว แต่เราไปทำเพื่อลดความเดือดร้อนของประเทศชาติ อันนี้อย่าเฝิน

การที่เราไปกดดันอย่างนั้นมันเกิดความเดือดร้อนแน่นอน เพราะเป็นการทำระดับประเทศ เป็นเรื่องใหญ่ มันก็ต้องกระเทือน ก็ต้องให้เข้าเป้า ตรงตามความต้องการที่มีประสิทธิภาพประสิทธิผลที่ถูกต้องเลย เพราะฉะนั้นคนที่ไม่เข้าใจก็บอกว่าไปทำให้เกิดความเดือดร้อน กดดัน

ถ้าไม่กดดันแล้วทำกันเจียบๆ โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ทุกอย่างสงบ เรียบร้อย ไปนอนดีกว่า อย่าไปทำอะไรเลย อาตมาว่าคนวิจารณ์คิดเฝินๆ ตื้นๆ อาตมาไม่อยากจะพูดว่า ไม่มีปัญญา ไม่มีความรู้ ความเข้าใจอะไรเลย ว่าเขาทำเพื่ออะไร มันก็ต้องมีปฏิกิริยาเกิดขึ้นแน่นอน มันก็ต้องมี ก็ยอมรับว่ามันมีผิดบ้าง

ที่บอกว่าทักษิณทำผิดก็ควรไปดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรม ก็ทำแล้วไง ตัดสินให้

เข้าคุก แล้วเข้าคุกมัยละ แล้วหนีคุกไปทำไม? อย่างนี้เป็นต้น คืออะไรหลายๆ อย่าง ไม่มองในประเด็นที่พูดไปเรื่องอย่างนั้นนะ เขาก็ทำ คดีเขาก็ทำตลอดเวลา เอาละอาตมาจะไม่วิจัยไปในแง่ของศาล ของกระบวนการยุติธรรม มีคนพูดกันอยู่เยอะแล้ว

อีกประเด็นหนึ่งคือ คุณสนธิเป็นเพื่อนรักคุณทักษิณ แต่ก็มาด่าว่าระบอบทักษิณแล้ว เพราะเสียผลประโยชน์ จึงเกิดความแค้น อาตมาว่า คุณถูกรอบงำทางความคิดของผู้ที่ประมวลเรื่องราวมาแก้ตัวให้ทักษิณ อาตมาขอใช้คำนี้เลย คนที่ประมวลเรื่องราวมา แล้วลงไปหาคณะสนธินี้ทำอันนี้ออกมาเพราะโกรธเป็นส่วนตัว เป็นเหตุอาตมาว่าคุณมีข้อมูลไม่ครบ ถูกเขาครอบงำ ถูกเขาหลอกเอา

อาตมาว่าอาตมาก็มีข้อมูล หรือว่ารู้อยู่พอสมควร รู้ว่าคุณสนธิไม่ได้ประท้วงเพราะอาฆาตเคียดแค้น มันมีข้อมูลมาเลยว่า คุณสนธิเป็นนักสื่อสาร นักวิจารณ์ จนกระทั่งถูกจัดการ จนประชาชนเห็นด้วย จนกระทั่งค่อยๆ เป็นกลุ่มเป็นการวิจารณ์วิจัย ค่อยๆ เริ่มก่อตัวกันเป็นกลุ่มพันธมิตร มันมีที่มาที่ไป อาตมาว่าประเทศไทยมีประชาชนคนไทย ไม่ใช่ควาย ประชาชนคนไทยคือคนที่มีความปัญญา

เพราะฉะนั้นจะให้คณะสนธิมาหลอก จูงจุมูกมาหลอกปลุกเร้า เพราะความแค้นส่วนตัวของคุณสนธิเองจนกระทั่งเกิดมวลประชาชนเกิดเหตุการณ์ ๑๙๓ วัน ติดต่อกันเนื่องกันอยู่ที่นี่ แม้แต่ นปช.ที่ว่าแน่ๆ ก็พยายามสร้างมวล ลอกเลียนอย่างไรก็ไม่เหมือน ขอยืนยันว่าไม่มีเหมือนเลย ที่ไม่เหมือนก็เพราะว่ามันลึกซึ้ง ที่มีมวลประชาชนออกมาชุมนุมกันอย่างมีคุณภาพ

ที่ชาวโลกต้องวิเคราะห์วิจัยกันในทางรัฐศาสตร์ อย่างจริงๆ จังๆ จะต้องเป็นเรื่องเหตุการณ์ครั้งหนึ่งของมนุษยชาติ ที่มีบทบาทเรื่องราวปรากฏการณ์ของการชุมนุมประท้วงนานที่สุดและสงบ สงบได้ขนาดนี้แหละมีความ

สูญเสียขนาดนี้ พฤติกรรมต่างๆ ของการประท้วง
นี้มีอะไรในรายละเอียดอยู่อีกเยอะ ซึ่งไม่ได้เกิด
ง่าย ๆ

ในเรื่องของวิทยาศาสตร์ อาตมามั่นใจว่าจะเป็น
ประวัติศาสตร์ ที่สำคัญที่สุดที่นักวิทยาศาสตร์จะ
ต้องวิจัยกันต่อและศึกษาว่าเป็นไปได้อย่างไร
มองตามภูมิอาตมาที่ไม่ได้มีความรู้วิทยาศาสตร์อะไร
มากมาย อาตมาว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องวิทยาศาสตร์
ที่ลึกซึ้ง เป็นองค์ประกอบที่มวลมนุษยชาติปฏิบัติ
ประพฤติดีได้

ที่คนเขาบอกว่าประเทศไทย ไม่มีความรู้เป็น
ประเทศด้อยพัฒนา ไม่มีความรู้ทางประชาธิปไตย
ประชาธิปไตยยังด้อยอยู่ จริง ยังด้อยอยู่ เพราะ
ยังไม่เกิดปรากฏการณ์ แต่เมื่อเกิดปรากฏการณ์
นี้ขึ้นมา ไม่ธรรมดา **ประเทศไทยบ้างที่จะ
ประท้วงกันอย่างเรียบร้อย ๑๙๓ วัน โดยที่มิ
มีความสูญเสียเท่านี้ ไม่เกิดความรุนแรง ที่
รุนแรงเพราะ มวลของคุณทักษิณนั้นแหละที่
เป็นพลังหนุนมันจึงเกิดความรุนแรงเช่นนี้
เพราะใครล่ะ** อย่างนี้เป็นต้น

กระนั้นก็เถอะ ความรุนแรงและความสูญเสีย
ในระหว่าง ๑๙๓ วันนั้นะ อาตมาพูดไปแล้ว อย่า
หาว่าอาตมามองไปในแง่... ไม่เห็นคุณค่าของชีวิต
คนตายแค่ ๑๐ คน บาดเจ็บเท่านี้ สำหรับการสู้ถึง
๑๙๓ วัน เป็นการสู้ซึ่งเราก็พยายามอย่างที่สุด
แล้วที่จะไม่ให้เกิดความรุนแรง แต่คนที่ก่อให้เกิด
ความรุนแรงนั้นแหละทำให้เกิดการเสียชีวิต
ทำให้เกิดบาดเจ็บ

เราก็มีความกดดันไปตามกรอบของกฎหมายที่
ระบุไว้ มีระดับอารยะขัดขืนจริง จะบอกว่าผิด
กฎหมาย ก็ผิดกฎหมายเล็กเพื่อผลที่ใหญ่กว่านั้น
ซึ่งมันมีเงื่อนไขชัดเจนอยู่แล้ว ซึ่งความซับซ้อนใน
เรื่องเหล่านี้ มันลึกซึ้ง เพราะฉะนั้นที่ไปลงโทษ
คุณสนธิ อาตมาก็ไม่ต้องแก้ตัวให้คุณสนธิหรอก
แต่อาตมาก็บอกว่าเหตุเกิดนี้ไม่ใช่เรื่องที่สนธิ
ไปเคียดแค้นส่วนตัว และพฤติกรรมที่เกิดในการ
ประท้วงนี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อคุณสนธิ แต่เป็นไป

เพื่อประชาชน

พูดถึงเรื่องรายได้เงินทอง เอาเถอะ คุณมอง
ไปในแง่ว่าได้เงินทองมาเขาก็ต้องใช้จ่าย เอาละ
อาจจะมีคนที่จ่ายก่อนโดนหนี้หลัง เขาก็ไม่ได้ทำ
ประโยชน์เพื่อตัวของเขา แต่เพื่อประชาธิปไตย
เหมือนกับที่นายทุนหนุนหลังคณะรัฐบาล ซึ่งมีอยู่
ทุกประเทศ แม้แต่อเมริกา ที่มีผลประโยชน์อิงกัน
อยู่ แต่ไม่มีเลย จบแล้วก็จบไป

ยังเหลืออยู่ที่มาเรื่อยๆๆๆๆ หาว่าเอาคุณกษิต
เข้าไปเป็นรัฐมนตรี เอาคุณประพันธ์ คุณพิเชษฐ์
เข้าไปเป็นที่ปรึกษาฯ เอาเถอะอาตมาไม่เถียง
เป็นเรื่องการบริหาร แต่จะบอกว่าเป็นเรื่องของ
พันธมิตรนั้น ไม่เกี่ยว ไม่ใช่เรื่องของพันธมิตร
ผลักดันหรือยื่นเสนอผลต่างตอบแทนอะไรต่างๆ
นานา ไม่ได้เป็นส่วนได้ส่วนเสียอะไรด้วย แต่เป็น
เรื่องของความเหมาะสม เหมาะควร

ที่นี้มาพูดถึงเรื่องคุณสุริยะใส อาตมาอยาก
จะหัวเราะให้ฟันร่วงแต่เสียตายฟัน ก็ไม่หัวเราะ
หรอก เตียวฟันมันจะร่วง ที่บอกว่าคุณสุริยะใส
ชุมนุมที่ก็รวยเป็นลิปๆ ล้าน แถมซีรตเบนซ์
ชุมนุมไม่กี่ครั้งก็รวยเป็นเศรษฐีแล้ว คุณสุริยะใส
ก็ยังพบกันอยู่ ก็มีงานมีการก็เห็นอยู่ อาตมา
ก็ไม่ได้ตามคุณนะว่าเขาไปรถเบนซ์จริงหรือเปล่า (มี
คนบอกว่าเขาซี โตโยต้า ฟอร์ดอยู่ บางครั้งก็นั่ง
แท็กซี่) นี่ละข้อมูลเพี้ยนๆ อย่างนี้ และที่บอกว่า
รวยเป็นลิปๆ ล้าน ชุมนุมที่แกนนำพันธมิตรก็
ร่ำรวยไปตามๆ กัน นี่ คือพูดส่งๆ ไป

เอาอีกประเด็นหนึ่ง ถ้าพันธมิตรฯ ไม่ได้ทำ
เพื่อตัวเองเขาก็ควรจะทำเงินที่ได้จากการชุมนุม
มาบริจาคหรือยกให้สันติอโศก หรือได้ให้บ้างแล้ว
ก็ไม่ทราบ อันนี้พาดพิง เอ้อคุณคนนี้มีความเห็น
ยังงัวเงียเงินนั้นจะต้องเอามาให้สันติอโศก มองไป
ในแง่ไหนนี่ ฟังดูก็เข้าที แต่อาตมาอยากจะทำ
ว่าน่ากลัวนะ น่ากลัวจริง ๆ ถ้าเงินนั้นได้แล้วเอา
มาให้สันติอโศก

ไอ้โฮ สันติอโศกกลัวนะ ตายๆๆๆ คุณบอก
ด้วยว่าถ้าพันธมิตรไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ก็ต้องเอา

ให้สันตือโศก ถ้าอย่างนั้นสันตือโศกก็ทำเพื่อตัวเองสิ ไอ้โหคุณพูดอย่างนี้ เหมือนทีมแทงอาตมาจนเลือดทะลัก สันตือโศกไม่ได้ทำเพื่อเงินพวกนี้เลย ไอ้โหน่ากลัวมาก

เรารู้ว่าทางโน้นใช้จ่ายอย่างไร เพราะ มีระบบบัญชี การใช้จ่ายอะไรๆ เราก็พอรู้ว่าใช้จ่ายอะไรบ้าง ASTV เขาเอง เขาก็ต้องจ่ายกับอะไรที่เขาไม่ได้บอกเราเลย แต่เราก็เห็นก็รู้ว่าเขาต้องจ่ายเพราะเขาไม่ได้อยู่ในฐานะเหมือนสันตือโศก ชาวสันตือโศกไม่กินเงินเดือน ไม่มีค่าใช้จ่ายส่วนตัว จะมีอะไรก็ใช้อยู่ในวงส่วนกลางที่เราที่มีระบบของเราอยู่แล้ว แต่ระบบทางโน้นเขาเป็นระบบบริษัททางโลก ที่เขาจะต้องมีรายได้เลี้ยงลูกเลี้ยงครอบครัวเลี้ยงอะไรต่างๆ นานา เป็นธรรมชาติธรรมชาติของเขา

เขาก็ไม่ได้มาฉวยโอกาส พอมาตอนนี้ก็เพิ่มเอาๆ เขาก็ยังขาดๆ แคลนๆ ด้วยซ้ำ คุณจำลองก็ยังไม่เห็นใจต้องขอบริจาคกันอย่างที่เห็นนั่นแหละ ทำงาน ๒๔ ชั่วโมงนะ และก็ได้เงินเดือนไปคุ้มบ้างไม่คุ้มบ้าง อาตมาก็ว่า แหมทางสันตือโศกไม่ได้ไปรักษาทาง เอเอสทีวี อะไรเลยที่เขาจะต้องมีส่วนได้เลี้ยงครอบครัวอะไรอยู่ เราไม่เคยเกี่ยง ไม่เคยพูดแม้คำน้อย

นอกจากไม่พูดเราก็ยังต้องช่วยส่งเสริมให้เขาไปได้รอด เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องสามัญ เป็นเรื่องวิสามัญ ทำงาน ๒๔ ชั่วโมง เปลี่ยนเวรทำงานตลอดเวลา อาตมาว่าคนที่พูดนี้ไม่ประเมินในเหตุการณ์อะไรบ้างเลยนะ ไม่ดูรายละเอียดในความจริงเลย แล้วตีขลุมคิดเอาตื้นๆ ง่ายๆ อะไรต่างๆ นานา

ในเรื่องที่บอกว่าอาตมาสอปกอาตมามีอะไรที่เป็นวิบากกรรมเลวร้ายที่อาตมาจะต้องได้รับ ก็ไม่เป็นไร เขาเป็นผู้วินิจฉัย วิบากกรรมของอาตมาเอง ก็เป็นการวินิจฉัยของเขา ไม่ใช่การวินิจฉัยของสังฆธรรม สังฆธรรมเป็นผู้วินิจฉัยสังฆธรรมเอง อาตมาก็จึงไม่ได้เดือดร้อน ใครจะมาว่าอาตมามีบาป มีบุญอย่างไรก็ของเขา ถ้า

อาตมาทำอันนั้นเป็นบาป อาตมาก็ได้จริง ถ้ามันเป็นบาปจริงตามลัจจะ ถ้าอะไรมันเป็นบุญอาตมาก็ได้บุญนั้นตามลัจจะ จริงๆ

อาตมาขอยืนยัน อธิบายความต่อในเรื่องการไปชุมนุมนี้อีก ที่จริงเคยพูดมาแล้วว่า อาตมาไม่ได้ไปเพราะจะไปเพราะช่วยแก้แค้น เพราะความชิงชัง ต่างๆ นานา แม้แต่ที่สุดว่าจะไปช่วยคุณสนธิ **จริงๆ แล้วไม่ใช่ช่วยคุณสนธิ แต่ช่วยงานชุมนุม** การชุมนุมนี้ต้องทำอย่างไร จะต้องมีคน จะต้องมีคนจะ จะต้องมีมวล ไปกระทำอะไรบ้าง?

อาตมาก็เห็นว่าเราพร้อม เรามีส่วนที่จะไปช่วยทำการชุมนุมอันนี้ได้ โดยเฉพาะที่จะไปช่วยนี้บอกมาตั้งหลายทีแล้วว่า อาตมาเห็นประเด็นของการต่อสู้ของคุณสนธิที่นำมวลต่อสู้อาตมาเรื่อยๆ ตั้งแต่เริ่มต้นที่สวนลุมพินี ไล่มาเรื่อยๆ ก่อนจะไปร่วมเมื่อ ปี ๔๙ ด้วย นี่อาตมาเห็นแล้วว่า การชุมนุมมาไม่รู้กี่ครั้งอาตมาไม่ได้จำด้วยหรอก อาตมาก็เห็นว่าเขาทำมาเรื่อยเรื่อยดี เกิดความสงบ และเห็นความตั้งใจที่จะรักษาให้ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ ปฏิบัติมาได้ดี คุณคนทำได้ดี ฝ่ายแกล้งก็แกล้ง ฝ่ายที่จะทำให้เดือดร้อนก็มี แต่ก็ได้ผลสำเร็จ

ถ้าจะว่าจริงๆ แล้ว อาตมาว่า สันตือโศกไปชูปมือเปิบด้วยซ้ำ ที่เขาทำได้ดีมาแล้ว ทำได้สงบมาพอสมควร ตั้งแต่การชุมนุมยังไม่ใหญ่ แต่อาตมามองเห็นแล้วว่ามันจะใหญ่ขึ้นแน่นอน เพราะฉะนั้นมันจะยากขึ้น ไปช่วยเถอะ แล้วอาตมาก็ไม่อยากจะให้มันเกิดความรุนแรงหรือเกิดความไม่สงบ เขาทำสงบมาดีแล้ว มันน่าจะดีต่อและเราก็มองตัวพวกเรานะ ประเด็นนี้เราช่วยได้ก็พอดีมีคุณจำลองไปเป็นตัวเชื่อมอยู่แล้ว ตอนโน้น จนได้รับการติดต่อเชื่อมโยงไปเป็นแกนนำคนหนึ่งด้วย

อาตมาก็เลย...อ้อ ถ้าอย่างนั้นขรราวาสพวกเราก็ไป จะปล่อยคุณจำลองไปคนเดียวมันยังไถ่ละ? ถ้าเราจะไปทำงานนี้ก็สมเหมาะสมควร

เป็นงานที่เราถนัด คือเราจะช่วยงานอะไรแล้วแต่
ที่จะไปช่วยไม่ให้เกิดความวุ่นวาย จะได้สงบ
อะไรที่มันเดือดร้อน ลำบาก เหตุปัจจัยที่จะ
ทำให้เกิดความรุนแรง เราก็จะช่วยทุกอย่างเลย
เท่าที่เราจะทำได้ตามภูมิปัญญาความสามารถ

เราไปช่วยในประเด็นนี้ ไม่ได้ไปอวดรู้ในเรื่อง
การเมืองเท่าไรหรอก แต่อาตมาก็แหยมๆ
อยู่บ้าง ในเรื่องการแสดงความเห็นทางการเมือง
บ้างผสมผสานไป ในฐานะที่อาตมาคิดว่า น่าจะ
เสนอว่า ประเทศไทยนี้ ประชาธิปไตยนี้มันยังไม่
เจริญ แต่คนมันยังใช้ได้ ฟังให้ดีนะ คนส่วน
รวมใช้ได้ แต่คนที่ไปทำงานการเมือง ที่เรียกว่า

นักการเมืองนี้เลวสุดๆ นักการเมืองนี้ไม่สร้าง
ความเข้าใจให้แก่ประชาชนคนไทยในเรื่อง
การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยที่ถูกต้องที่ดี

นอกจากไม่สร้างความเข้าใจแล้วยังอำพราง
ปิดบังด้วย แล้วก็ฉวยโอกาสที่ประชาชนไม่เข้าใจ
ประชาธิปไตย ไปทำงานเอาหน้าทีนั้นบ่งหน้า
แล้วก็ทำให้การเมืองประชาธิปไตยในประเทศไทย
เหลวแหลก การเมืองไทยก็เลยไม่ไปถึงไหน แต่
คนไทยไม่ได้โง่ พิสูจน์ได้จากการชุมนุมครั้งนี้
ประชาชนตื่นรู้เข้าใจการเมืองประชาธิปไตย
กันพริบเลย เพราะฉะนั้นอาตมาจึงเห็นว่าการ
การเมืองใหม่ต้องเกิดแล้ว **๗**

ธรรมชาติของโลก

จะได้ไม่ต้อง
โศกสลด

สมพงษ์ พิงเจริญรัตน์

MAKE MONEY

โครงการเศรษฐกิจแบบพอเพียง

สภ.อ. พังโคน ชุมชนศรีจำปา 2 เทศบาลตำบลพังโคน

ศูนย์ส่งเสริมอาชีพ ศูนย์ส่งเสริมอาชีพ ศูนย์ส่งเสริมอาชีพ ศูนย์ส่งเสริมอาชีพ

บังเอิญ

“พึ่งตน” เป็นประดุกคำศักดิ์สิทธิ์
เมื่อชาวนาชาวไร่ ปลูกผักกินเอง ใช้ปุ๋ยทำเอง
ภาคธุรกิจ ก็ต้องพึ่งพา “คนไทย” กันเอง
กินเที่ยว ซื้อของ ก็ให้คนไทย อุดหนุนกันเอง ไทย
ทำ-ไทยใช้-ไทยกิน ก็พอผ่อนหนักเป็นเบา

ทุนนิยมสามัญ : ทุนนิยมฟองสบู่ เศรษฐกิจพอเพียง : เศรษฐกิจพึ่งตน

ทิศทางของโลกก็มีทิศเดียว ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ปลาเล็กกินปลาตัวใหญ่ให้ถึงเป้าหมาย

คนเข้มแข็งกว่า ย่อมอยู่รอด เอาตัวรอดและเหยียบไต่หลังคนที่อ่อนแอกว่า

นี่เป็นสัจจะ เป็นคัมภีร์ของโลกทุนนิยม

ความฝันของทุนนิยม คือ “ใหญ่คนเดียว” เพื่อจะได้ผูกขาดกำไร!

แต่ “ทุนนิยมฟองสบู่” คือ ปลายฝันที่พลันตื่นมีอาจหลีกเสียด ไม่ช้าก็เร็ว

จึงเป็นตลกละมุน จึงเป็นอึที่ปลยตา

แหละเป็นสังสารวัฏ อันปกติ!

เรื่องของ “ฟองสบู่” จึงเป็นเรื่อง “สติ” ของชีวิตทุนนิยม หมั่นเตือนตน จะได้ไม่ตาย

อย่างอเนกอนาถ

หากนักธรรมชาติเตือนตนด้วย “มรณานุสติ” ฉันท ไฉน นายทุนใหญ่น้อย แมคโครไมโคร ก็ต้องขู่ตัวเองระวัง “ฟองสบู่” ฉันทนั้น

มาเมื่อไหร่ ไม่มีใครรู้ กว่าจจะรู้ก็ถึงเมรุเสียแล้ว!

การฟื้นตัวของฟองสบู่อาจ ๒ ปี ๓ ปี ๔ ปี ๑๐ปี หรือตลอดชาติสำหรับบางประเทศก็เป็นได้

เมื่อรัฐบาลหลายประเทศ อัดฉีดงบประมาณดินเป็นล้าน เป็นล้านๆ

ก็เป็นเพียง ชื้อเวลา ชะลอหายนะ หรืออย่าให้ศพเน่ามากกว่านี้

เมื่อตลาดอิมตัว* การผลิตก็เริ่มล้นของเหลือบานเบาะ ใครจะอยากซื้อ?

* ตลาดอิมตัว แบ่งเป็น อิมตัวภายในประเทศ และอิมตัวจากนอกประเทศ ฟองสบู่ปี ๔๐ เป็นกรณีแรก ปี ๔๑ เป็นกรณีที่ ๒

เงินแผ่นดินหรือเงินใครก็ตามที่ถมทะลัก
จึงแค่ประวิง รอๆ ภาลเวลาอาจเยียวยา
กาลเวลาอาจมีปาฏิหาริย์!

“สามานย์” ของทุน มีใช้คำตำหรือดูถูก
แต่เป็นเรื่องจริงที่ต้องเผชิญ

หากต่างวรรณะแต่งงาน จะมีลูกเป็น
“จันทรทาล”

ทุนนิยม เมื่อเริ่มขยับ “สามานย์” ก็เริ่ม
เติบโต

“ทุน” ไม่ว่าซีกใดในโลก เมื่ออวตาร จะมี
๒ จุดมุ่งหมาย

๑. เร่งการผลิต

๒. เร่งการบริโภค

การเร่ง ก่อเกิดปฏิกิริยา ยิ่งกว่า “ปรมาณู”
“เร่งผลิต” ก็ต้องทำลายทรัพยากรโลก
นำความอุดมสมบูรณ์ของลูกหลานอนาคต มา
สังเวไนปัจจุบัน

เมื่อโลกฉิบหาย คนก็เริ่มฉิบหายตาม

“เร่งบริโภค” มนุษย์เริ่มฟุ่มเฟือย เริ่ม
ยากจน เริ่มเอาแต่ใจ เริ่มเห็นแก่ตัว

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องธุรกิจ แสวงหากำไร
มนุษย์เริ่มเป็นเหยื่อ

สรรพสิ่งเป็นพิษ

เด็กๆ ถูกฆ่าตัดตอน มีชีวิตเหมือนตายทั้งเป็น
ก้อนขนาดนี้ ไยไม่เรียกความสามานย์ของ

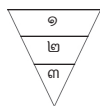
ทุนนิยม?

การกู้เศรษฐกิจฟองสบู่ ลงทุนมากแต่ได้
ผลน้อย

ลงขัน ๑๐๐ บาท กว่าถึงผู้รับ อาจเหลือ
๑ บาท!

สังคมยุคโลกาภิวัตน์ เมื่อจะพัฒนา ต่าง
ต้องพึ่งพา กลไก “นายทุน”

การแบ่งปันผลประโยชน์ของ
ระบบทุนเป็น สามเหลี่ยมหัวทิ่ม

เมื่อสะพัดเงิน หว่านเงินลงแผ่นดินเจ้าแก่-
เข้าของกิจการ-ผู้รับเหมา จะได้ก่อน

นายทุนใหญ่น้อยเหล่านี้ จะสร้างกิจกรรม

เพื่อให้นายทุนระดับเล็กลงไปได้ผลประโยชน์

ทีละชั้นๆ ๑ ๑ จนชั้นสุดท้าย ก็จะถึงชาว
ไร่ชาวนา กรรมกรคนงาน!

“ทุนนิยม” นิยามว่าต้องผ่านนายทุน เป็น
ด่านแรก มีใช้เกษตรกร คนงานหรือประชาชน

หากเปรียบเทียบ สามเหลี่ยมหัวทิ่มเป็น
สามข้าว จะเห็นสามเบอร์ ๑ ใหญ่สุดแล้วก็ไล่
เล็กลงๆ ๑ จนใบสุดท้าย กะตีดัดเดียว!

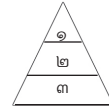
สามเบอร์ ๑ กินครั้งเดียว...ชาติเดียว

สามเบอร์ท้ายๆ กินครั้งเดียว...แค่อิ่มท้อง
๑ มื้อ

นี่คือการช่วยเหลือระดับล่างในโลกของ
“ทุนนิยม” ไม่มีวิธีอื่น!

แต่ระบบ “บุญนิยม”

จะเป็นสามเหลี่ยมหัวตั้ง

เจ้าแก่นายทุนกินกำไร แต่น้อย ที่เหลือยก
ให้ระดับล่างต่อๆ ไป

จะมีหรือไม่มี หรือมีในฝัน ก็เชิญจินตนาการ!
เรื่องของ “ฟองสบู่” ไม่มีใครรู้ เกิดเมื่อ
ไหร่เพราะตัวชี้วัด ความก้าวหน้า อยู่ที่
“ปริมาณการผลิต”

มีชีวิตมีลมหายใจ ต้อง “เร่งผลิต” ทำได้
ตลอด ๒๔ ชั่วโมงยิ่งเก่ง

วันนี้สวรรค์ล่ม ก็สายเกินแก้!

วันนี้ ทางแก้ด้วยเศรษฐกิจพอเพียงจึงเป็น
ยุทธศาสตร์ ชั้นบรมครู

“พึ่งตน” เป็นประดุกคำศักดิ์สิทธิ์

เมื่อชาวนาชาวไร่ปลูกผักกินเอง ใช้ปุ๋ยทำเอง
ภาคธุรกิจ ก็ต้องพึ่งพา “คนไทย” กันเอง
กินเที่ยว ซื้อของ ก็ให้คนไทย อุดหนุนกัน
เอง ไทยทำ-ไทยใช้-ไทยกิน ก็พอผ่อนหนัก
เป็นเบา แล้วอีก ๒-๓ ปีก็ค่อยคิดถึงต่างชาติ!

คติก่อนจาก *อย่ามัวแต่คิดพึ่งคนอื่น หาก
เขาเป็นอะไรไป เรานี้แหละจะเดือดร้อน
อึดตา ที อึดตโน นาโถ ดิที่สุต*

๒

● ดังนั้น วิกฤตินั้นนะ

ชินถามลึกลับแทงใจดำผ่าๆ ใครต่อใคร มีหวังโดนสวนทันควัน มันถามอะไรโง่งๆ ปานนั้น...
 น่าเห็นใจทุกคนที่ไม่พอกินพอกอยู่ ยังเป็นไปไม่ได้ หรือยังไม่เห็นทางจะพอกได้เมื่อไหร่
 ต่อให้ชีวิตปิดฉากหมดลมหายใจวันไหน ย่อมเวียนเกิดตายเป็นสัจวโลกงมเงาสืบไปไม่รู้จบ...
 อุทาหรณ์สอนใจมิให้เห็น เด่นสุดๆ ไม่มีใครเกินทักษิณซี่ไม้ คุยกั้ตั้งแต่เริ่มรวยล้นหลายหมื่นล้าน ก็ทะเยอทะยานอยากรวยอำนาจการเมืองให้มันครบเครื่อง เลยเกิดเรื่องวาทะลวงโลกต้มคนไทยทั้งชาติ เมื่อเขาประกาศเปิดฉากหาเสียง

ให้ไทยรักไทยหนแรก เรียกศรัทธาประมาณว่า... ผมพอกแล้ว...หมดห่วงครอบครัว...ต่อแต่นี้ขอตั้งหน้าแทนคุณแผ่นดิน...
แตกต่างใช่แต่กแยกจนแตกหัก
 พวกเขาเลื้อยแดงเลื้อยขาวไม่เข้าข้างใคร แต่ไม่วายอายุกลางกึ่งกลางกลวง หนีไม่พ้นต้องเลือกข้างวันยังค่ำ ถึงอยากให้พวกเขาบูชาทักษิณดึกก็รู้จักใช้หัวแม่เท้าคิดดูบ้าง...
 ทักษิณวันนี้เป็นยังงไร ถ้าไม่ใช่โจรปล้นชาติเต็มๆ ก็โคตรโกงผลประโยชน์ทับซ้อนพิลึก

พอจับได้ไล่ทันเป็นคดีถึงศาลทักษิณก็หนีเตลิด ไม่ยอมลู้หน้า หาเล่ห์สมานฉันท์โจรทั้งหลายล้วน พี่น้องเรา เช่น กฎหมายที่เอาผิดก็จะแก้ ธรน. เมื่อรู้ทันว่าแก้กฎหมายช่วยโจร ล่าสุดเลียบบาลี จะออกเป็น พรบ.นิรโทษกรรมการเมืองให้ทุกคน เพื่อสร้างปรองดองแห่งชาติ

ฝ่ายทักษิณที่ตื่นออกกฎหมายล้างความผิด ให้โจร โดยตีขลุ่ยเพื่อพวกพันธมิตรด้วยข้ออ้าง บังหน้าว่า เกิดแตกแยกเลือดแดงเลือดเหลืองจน บานปลายวุ่นวายรุนแรงไม่มีวันจบ

ทางออกถึงต้องทำเป็นกลบเกลื่อน เลิกแล้ว ต่อกัน ถือว่าเจ้ากันไป ถ้าเล่นแบบนี้เท่ากับ ทำลายนิติธรรม นิติรัฐ เหมือนไม่มีชื่อแป๊ะคือศาล ไม่อาจเป็นเสาหลักต่อไป

ความจริงเป็นที่รู้ๆ กันอยู่ว่า คดีความผิด โทษานุโทษของทักษิณพวกเลือดแดงและพันธมิตร เลือดเหลืองทั้งหลายเหล่านั้น มันหนักหนาสาหัส บางเบาจับจ้อยผิดกันไกล อย่างทักษิณฐานะ นายกรัฐมนตรีขอหาโคตรโกงปล้นชาติ ไม่ยอมขึ้น ศาลพิสูจน์ตัวเอง เกิดผิดจริงค่อยรับโทษตาม ระเบียบ (ตัสสปายิลิกา) ชอบอ้างแต่ประชานิยมก็ล้านเสียงรับรองคุณภาพ แล้วโอเค.ไม่มีผิดอะไรเลย มั่วโมเมพรรคนี้ มันจะใช้ได้ที่ไหน...เสียงข้างมากหรือเยกุยยลิกาย่อมไม่ใช่หลักตัดสิน ผิดชั่วดีไปเสียทุกกรณี จนทำลายล้างหลัก ยุติธรรมอื่นทั้งหมด

หรือกระทั่งรัฐบาลสมชาย สมนุทธราช ต้นเหตุนองเลือดเจ็ดตุลา ตายเกือบสิบ พิการบาดเจ็บนับร้อย ผลสอบเช่นฆ่าประชาชนเพื่อ สลายกลุ่มคนนับหมื่น รัฐบาลสรุปหาคนผิดไม่ได้ ต้องปล่อยให้อาชญากรลอยนวลไป ใครอย่าถือโทษเลย เดียวจะแตกแยกเปล่าๆ พันธมิตรก็ผิดที่ ไปปิดถนนล้อมสภา ต่างไม่ต้องเอาเรื่องกันเถอะ ลู้ยกเลิกหมัดดีกว่า ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เท่ากับกลบเกลื่อนเหมือนปิดคลุมไว้ด้วยหญ้า (ติณวัตถารกะ) เข้าใจเสนอเป็นบ้าเลยนะพวก ลีวล้อทักษิณ!

ฉะนั้น เห็นชัดใหม่ว่า การลงโทษคนตามที่ทำ ผิดจริง ตรงไปตรงมา (ตัสสปายิลิกา) ถึงจะ ทำให้สังคมสงบสุข อยู่เย็นเสมอหน้าตามกติกา ยิ่งเป็นคดีอาญาร้ายแรงแล้วจะไกลเกลียขอมความ เลยตามเลยโดยถือเป็นเรื่องชี้หามาหาหมก กอหญ้าไปนั้น (ติณวัตถารกะ) สมานฉันท์พรรคนี้ มันไม่ถูกเรื่องเสียแล้ว อย่างข้างตายทั้งตัว โบบัว ปิดไม่มิด แล้วใครจะกล้าปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ!

สมานฉันท์มีเหนือชั้นสมานสังวาส

แม้ว่าสังคมไทยขณะนี้ จะแยกแตกแบ่งฝ่าย หลายความคิดเป็นสามสี่ก็ก มันก็ไม่ถึงกับยกพวก ตีรันฟันแทง ชนิดเอ็งอยู่เข้าไป ดังที่บางกลุ่ม พยายามจุดกระแสสร้างสถานการณ์ให้แรงร้าย เพื่อให้เห็นจุดวิกฤติทางตัน มันต้องสมานฉันท์ โดยนิรโทษทั้งแดงเหลืองท่าเดียว มิฉะนั้นเดียว จะยุ่งตายหะ

พวกสื่อบางค่าย นักวิชาการหลายสำนัก ซึ่ง อ้าปากก็เห็นลิ้นไก่ ชอบเป่าหูหูให้เห็นอันตราย ภาวะแตกแยกน่ากลัวหัวหดเลยเถิด

อันที่จริงปัญหาขัดแย้งแบ่งข้าง มันมีชื่อแป๊ะ กติกาเป็นกรอบแก้ไขได้อยู่แล้ว จะติดขัดวุ่น วายค่างค่างบ้าง เพราะตัวบุคคลผู้ถือกติกา กลั้วๆ กลั้วๆ เสียมากกว่า การเมืองเก่าเป็น ตัวป่วนตำรวจ อัยการ กระทั่งศาลบางเจ้า เราก้เห็นฤทธิ์จนเบือเต็มทน

นอกจากหลักนิติธรรม นิติรัฐที่รู้ลึกลับกันไป ใน วิถีพุทธยังมีหลักยุติปัญหาทั้งหลายไว้ครบเครื่อง ยิ่งกว่าด้วยซ้ำ คืออริกรณสมณะทั้ง ๗ เสียตายที่เป็น ชาวพุทธเสียเปล่า ไม่ค่อยเอาอ่าวกับ ธรรมวินัยดังว่านี้ จะมีอยู่บ้างก็เล่นตีกิน ดังเช่น ทักษิณชอบอ้างเยกุยยลิกาสีเสียงข้างมากเป็น คาทากันฝืออยู่เรื่อย กลายเป็นเกราะป้องกัน ผีเปรตไม่ให้โดนตรวจสอดใดๆ เจ้าตัวถึงวิปริต เพราะเปรตชี้โลกส่งชั๊กไยเป็นแน่แท้

หรือแม้กระทั่งประเด็นสมานฉันท์ เลิก แดกคอกหยุดทะเลาะกัน บางท่านก็อ้างวินัยข้อ

ดิฉันวัดถาวรกะ ให้กลบเคลื่อนเหมือนไม่เอาเรื่อง ซึ่งควรใช้ในบางกรณีเท่านั้น

วิธียุติปัญหาให้เกิดยุติธรรม ตามวินัยก็มีวิธี ระงับอธิกรณ์ถึง ๗ ทางเลือก ในแต่ละช่องทางมี เงื่อนไขการใช้ลึกซึ้งละเอียด จะเลือกปฏิบัติ ตามใจชอบไม่เปิดช่องมั่วฉ้อขนาดนั้น มีหลักเกณฑ์ กรณีไหนบ้าง ถึงควรตัดสินลงโทษตามความผิด จริงแม้จำเลยไม่ยอมสารภาพจำนวน (ตัลสปปาปิย- ลิกา) เภภุยยลิกาก็มีข้อจำกัด ขึ้นไม่ทำถูกกาล- เทศะ ก็เป็นการตัดสินเสียงข้างมากของสงฆ์ที่ ไม่ชอบธรรม จึงไม่ให้ทำสู่มสี่สู่มห้า ดังที่เข้าใจ ผิดๆ

ตรงประเด็นแตกแยก สังคมเมืองคนจะแตก คอกันขนาดไหน ย่อมเป็นสิทธิมนุษยชน จะต้อง เคารพเอกสิทธิ์ทางความคิด อย่าเอากฎหมาย บ้านป่าเมืองเถื่อน มาใช้กับสัตว์เมืองสังคมเมือง ก็แล้วกัน

สามัคคีต้องมีขัดแย้งที่พอเหมาะ ท่านว่าไว้ คนไม่ใช่โคกระบือต้องซื้อบื้อไม่มีหัวคิด จนต้อง ตามกันผู้นำตะพืด เปล่าเลย สังคมไทยวันนี้ ขัดแย้งกันพอคู่ได้ ไม่เลวร้ายดังที่ใครใส่ไฟ ท่าน ผู้รู้มองว่ากำลังเกิดการสังเคราะห์ ปรับตัว เปลี่ยนแปลงเชิงก้าวหน้าดีขึ้นเรื่อยๆ อย่างพวก เลื้อยเหลือย ยังไม่น่าห่วงเท่าไร เพราะจุดยืนสันติ อหิงสา อโหสิ พิสูจน์ตัวเองมาแล้ว ๑๙๓ วัน

ตัวแปรที่น่าจับตาคือ เลื้อยแดงและพวก เซียร์ทักษิณเผด็จการสามานย์ นับวันยิ่งคนรู้ ความจริงมากขึ้น คณะนิยามทักษิณมีแต่จะ ตกวบ พลพรรคเลื้อยแดงนับวันยิ่งหดหายเร็วไว หากพวกเขาทำเลวร้ายประจานตัวเองน่าเบื่อมากขึ้น

หรือแม้เลื้อยแดง จะเปลี่ยนแปลงยุทธการเอา แบบเลื้อยเหลือยบ้าง เข้าข้างสันติวิธียิ่งวิเศษใหญ่ ช่องว่างระหว่างแดงเหลือยจะได้ลดลง สมาน ฉันทกันง่ายเข้า

เพราะฉะนั้น สังคมไทยย่อมรักสันติสงบสุข อยู่แล้วเต็มๆ เรื่องวิปริตโหดร้ายมันเกิดขึ้นไม่ได้ มากนัก และไม่เป็นที่ยอมรับอย่างแน่นอน มัน

ต้องเปลี่ยนดีขึ้นไม่ช้านาน

ตัวอย่างทักษิณเป็นคนไม่มีราคา จะมีค่าตรง เป็นบทเรียนราคาแพงสุดๆ ในประวัติศาสตร์ เลยต้องเอามาใช้ยกอ้างอุทาหรณ์ซ้ำซากให้มันคุ้ม ต้นทุนสังคมสักหน่อย

สรุป ข้อขัดแย้งแตกแยกใดๆ ในสังคม ต่อให้ หมดทางยุติแก้ปัญหา เช่น พวกเลื้อยเหลือยผู้เป็น ตัวแทนคนรับข่าวสารเขตเมืองกว่า ๑๐ ล้านคน แน่นนอนว่าไม่มีวันยอมรับทุนนิยมสามานย์แบบ ทักษิณได้ ส่วนเลื้อยแดงยังแฝงฤทธิ์ซึ่งมองข้าม ไปเลยก็ไม่ได้อีก

สองสีสองพวกต้องอยู่ร่วมแผ่นดินเดียวกัน ต่อไป พวกอยู่กลางๆ จะกลางกลวงหรือกลางลวง เมื่อไม่รู้จะเข้าข้างไหนดีท่านให้ใช้หลักนานาสังวาส คือไปฟังข้อมูลทั้งสองฝ่าย ค่ายไหนเป็นธรรม ถูกต้องมากกว่า เชิญเลือกข้างไปตามนั้น แล้ว นิรโทษกรรม จะต้องเข้ามาเกี่ยวตรงไหนทำไม ถ้าไม่หลงกลคนช่างยุ

นั่นคือสมานฉันท เป็นไปได้ไม่ว่าสมานสังวาส หรือแม้มานานาสังวาส

เศรษฐกิจตกต่ำ ทำไมต้องกระตุ้นอะไรที่ไหน...

นับจากปีนี้และต่อไป เศรษฐกิจตกเหวทั่วโลก ยิ่งยักษ์ใหญ่ยิ่งเจ็บตัวหนัก ไทยตัวเล็กก็พลอยรับ กระทบตามทุนนิยมสามานย์ไปด้วย เพราะไปพึ่ง ตลาดส่งออกและการท่องเที่ยว เป็นเงินได้สำคัญ

เมื่อเศรษฐกิจตก ประเทศยักษ์ทั้งหลายต่าง อัดฉีดทุ่มเงินพยุงเศรษฐกิจให้ซบเข็ลื่อนต่อไป ต่างทำแบบเดียวกันทั่วโลก เพราะไม่อยากเห็น คนตกงาน ขาดรายได้ ของกินใช้ขายไม่ออก เจ๊ง ทุกระดับ

คราวก่อนโน้น วิกฤติปี ๔๐ ต้มยำกุ้ง โดน ฝรั่งถล่มค่าเงินบาท พวกพ่อค้ากู้เงินนอก รุ่ๆ หนี้ท่วมหัว ล้มละลายตามๆ กัน เศรษฐกิจซบเข็ลื่อนไม่สู้กระเทือนซาง เพราะเศรษฐกิจภาคเกษตรยัง เป็นหลักแข็งแกร่ง การเงินการคลังของประเทศ

เลยไม่ถึงกับล่มจมจนปลัดตกดาน ไม่นานก็ตั้งหลักใหม่พอได้

หนนี้วิกฤติแฮมเบอร์เกอร์หนีไม่พ้น เกิดจากตลาดเงินตลาดทุนพวกเก็งกำไรปั่นหุ้นปั่นราคานั่นแหละ ถ้าไม่มีการก่อกวนอย่างขนานใหญ่ บริษัทไหนจะเจ๊งไปบ้าง ย่อมไม่พาลัมระเนระนาดถึงไหนนัก มหาภัยของการก่อกวนนี้ จ่ายดอกเบี้ยเครื่องมือหากินสำคัญของทุนนิยมสามัญ เป็นตำนานที่คนยังมีติดบอดเป็นทาส ไม่ยอมเซ็ดหลาบสักที

เป็นที่น่าสังเกตว่า ฐรูกิจอันไหนเจ็บตัวก่อน นอกจากตลาดหุ้นจะร่วงนำหน้าแล้ว สินค้าเครื่องใช้ไฟฟ้าและรถยนต์ คนก็ลดการซื้อลงเมื่อยังไม่จำเป็นต้องซื้อใหม่ จนอุตสาหกรรมดังกล่าวต้องลดการผลิต ปลดคนงานลงตาม

มองใกล้ตัวเข้ามาอีก เศรษฐกิจตกต่ำจำต้องแยกแยะสิ่งจำเป็น ของฟุ่มเฟือย อันไหนตกไม่ตกแน่นอนของกินใช้เลี้ยงชีวิตวันๆ ตั้งแต่อาหาร ยังไงก็ต้องกิน ถ้าค่าครองชีพแพงขึ้น เราจำต้องลดการซื้อกินนอกบ้านให้น้อยลง หันมาทำเองกินในบ้านมากขึ้น

เพราะฉะนั้นการกระตุ้นเศรษฐกิจ โดยทุ่มเงินให้คนกินสุบตี้มเสพ ผลาญทรัพยากร แบบลัทธิบริโภคนิยม มันไม่เข้าท่าแน่ๆ ของจำเป็นต้องกินใช้แท้ๆ ยังต้องมีสำนึกดี รู้จักกินอยู่พอเพียงพอเหมาะ จะกล่าวไปโยกับของฟุ้งเฟ้อเพื่อเติม ธรรมดาคนชอบกระตุ้นต่อมอยากเต็มแก่ออยู่แล้ว โฉนรัฐจะต้องไปเร่งเร้าการบริโภคส่วนเกินเพื่ออีกแรงหนึ่ง ไม่ว่าใครต่างชอบกินเกินใช้เกินอยู่ทั้งนั้น

เมื่อแยกสินค้าจำเป็นกับฟุ่มเฟือยออกจากกัน ยิ่งชัดเจนว่าการกระตุ้นการบริโภคเพื่อให้เศรษฐกิจคึกคัก เป็นเรื่องไร้สาระของทุนนิยมสามัญ

ตัวอย่างสโลแกนของการท่องเที่ยวๆ เที่ยวไทยครีกครั้น เศรษฐกิจไทยคึกคัก

นับเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายใน

ประเทศหวังชดเชยกับยอดนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ขาดหาย จนต้องโฆษณาอีกว่า นักท่องเที่ยวคือคนสำคัญของชาติ

น่าสังเกตว่าการท่องเที่ยวภายในภายนอกหรือจากต่างชาติ ล้วนผลาญเศรษฐกิจทำให้ข้าวของกินใช้มีราคาป้อนคนมีตั้งค์ คนจนต้องอดอยากปากแห้งหนักขึ้น จากการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมกันตินักนี้แหละ แม้ว่าในแง่ตัวเม็ดเงินจะสะพัดในคนกลุ่มหนึ่งเหมือนมีกินใช้ดีขึ้น ครั้นมองไกลถึงตัวทรัพยากร แรงงาน ทุนรอน ธรรมชาติแวดล้อมที่ต้องแลกเปลี่ยนเสียหาย โดยเฉพาะวัฒนธรรม ภัยสังคม สุขภาพกายใจ คิดเป็นเงินและตีราคาประมาณไม่ได้อีกเท่าไร ค่านิยมเอาเปรียบต่างชาติ ชูดริตหากินโดยมั่งง่าย กลายเป็นเชื้อโรคร้าย ทำลายสังคมไทยเสียเอง เพียงดูคร่าวๆ จะคุ้มตรงไหนกับการเห็นแก่เม็ดเงินต้นๆ

การท่องเที่ยวที่เป็นอยู่ นับเป็นเพียงฐรูกิจเห็นแก่ตัวเงิน จัดเป็นอบายมุขอันน่ารังเกียจที่สร้างเสียมากกว่าสร้างสรรคุณค่าแก่มนุษยชาติ แต่นักเศรษฐกิจทุนนิยมสามัญเข้าใจไม่ได้เลย

เพราะฉะนั้น เมื่อเกิดเศรษฐกิจตกต่ำ มันน่าจะดีมากกว่า เพราะส่วนเกินเพื่อเท่านั้นที่จะตกต่ำลงมาบ้าง ส่วนเศรษฐกิจจำเป็นปัจจัยสี่ ยังไงก็ไม่ขาดไปถึงไหนได้ ต่อให้ข้าวแพงด้วยซ้ำ ผู้คนจะได้กลับไปทำนา คินสุหมู่บ้าน เศรษฐกิจพอเพียงจะได้ถูกขี้แฉ่งเกิดขนานใหญ่เสียที

อย่างไรก็ดี ไหนๆ รัฐบาลไทยก็อยู่ไม่สุข ต้องทุ่มเงินอย่างรัฐบาลยักษ์ใหญ่บ้าง แทนที่จะหวานแหลกไปกับประชานิยมซื้อเสียง ก็น่าจะสร้างงานดีๆ ให้คนทำเป็นชิ้นเป็นอัน เกิดผลออกเงยทางเศรษฐกิจต่อ เช่นเอาไปสร้างรถไฟให้คนเดินทางขนส่งสินค้าต้นทุนต่ำลง น่าจะเป็นสาระกว่าเบียดหัวแตกที่ทำอยู่

หรือกระตุ้นเศรษฐกิจพอเพียงให้ตรงเป้า คือการผลิตข้าวนาไร่ ัญญาหารผลิตได้มากเท่าไร ไม่ต้องกลัวล้นตลาด ขอเพียงให้ผลิตด้วยต้นทุนต่ำ มีแต่ค่าแรงของชาวนา ทำพอกินใช้เองด้วยวิธี

ธรรมชาติ เหลือกินใช้ค่อยขาย เป็นต้น

พอเพียง เพียงพอ นี่ยิ่งใหญ่

ปัญหาเศรษฐกิจหลักใหญ่อยู่ที่การผลิต การแจกจ่าย และการบริโภค

เมื่อเกิดเศรษฐกิจตกต่ำ จึงน่าจะลงลึกถึงต้นตอแต่ละภาคส่วน ถ้าเป็นอบายมุขหรือของฟุ่มเฟือย จะต้องตกต่ำไป ย่อมดีแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการผลิตหรือบริโภคก็ตามที

น่าเสียดายที่เศรษฐศาสตร์ทุนนิยมขาดปัญญาพิจารณาธุรกรรมต่างๆ ไม่ยอมคำนึงว่า ผลิตรกรรม วิภาคกรรมหรือบริโภคกรรมนานานั้น เป็นกรรมกุศล-อกุศลอยู่มากน้อยเท่าใดบ้าง

กิจกรรมใดๆ ของมนุษย์ เมื่อไม่มีกรอบศีลธรรม ไม่มีเรื่องบาปบุญคุณโทษเข้ามาตัดสินเลือกเฟ้น เช่นนี้ ไม่ต้องประหลาดใจว่า ทำไมเศรษฐกิจทุนนิยมสามัญถึงตกต่ำ พาล่มสลายไปเรื่อยๆ

คิดดูง่ายๆ เศรษฐกิจจุลภาค ของส่วนตัวในบ้านแต่ละครอบครัว ไม่มีพอประมาณ กินใช้พอเหมาะ ไม่พูดถึงประโยชน์สูง-ประหยัดสุด ไม่มีหลักชีวิตสมณะ เรียบง่าย เลี้ยงง่าย ไม่รู้จักพึ่งตน ยืมจมูกคนอื่นหายใจ หวังผ่อนแรง อยากเอาเปรียบอีกต่างหาก

ยิ่งแต่ละคนแข่งกันเขามันกินสุบตีมีเสพหมายจะได้เสพสุขทำไรชีวิตตามปริมาณที่ผลาญพรา

คำว่าตัณหา ไม่เคยรู้จัก มันต้องลดละหน่ายคลายกำหนดด้วยหรือไม่!

ยิ่งพอพระบอกล่าว สีเลน โภคสัมปทา คีลนมาซึ่งโภคทรัพย์ คือมีกินใช้ไม่ยากแค้น เป็นไปได้หรือ เกี้ยวอะไรกันด้วยกับศีลห้าศีลแปด ฟังแล้วชวนงงเป็นไก่ตาแตก หรือไม่เชื่อไปเลย

หรือพระพุทธรวณะอันว่า สันตุภสิฏฐิ ปรมัง ธนัง สันโดษเป็นทรัพย์ยิ่งใหญ่ ใครฟังแล้วขาดศรัทธา จะมีปัญหาอันด้วยขนาดไหน คงเหลว

ด้วยเหตุนี้ การศึกษาไทยทิ้งศีลธรรม ไม่

นำพาเศรษฐกิจพอเพียง เศรษฐกิจแต่ละคนแต่ละบ้าน ไม่เห็นจัดระเบียบชีวิตกินอยู่หลับนอน ส่วนใหญ่ๆมักไม่พอกินใช้ ครูผู้นำการศึกษากลับเป็นคนล้มเหลวแนวหน้า บ้าบริโภคนิยมจนนี้จมหัวก็สิบปีมาแล้วครู่ก็ตกดานหันที่ท่วมตัวเอาหัวไม่รอดอยู่ซ้าซาก แล้วจะไปวาดฝันอะไรกับเด็กลูกบุญ จะเจริญก้าวหน้ากว่าปุกระไรได้

เมื่อเศรษฐกิจจุลภาคไม่ได้เรื่อง เศรษฐกิจไทยมหภาคจะเข้มแข็งจำเริญได้เท่าไรหรือเชียว คงฟังแต่ตัวเลขหรูๆ กรอกหูชาวบ้านไปวันๆ เท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้น เมื่อคิดจะกระตุ้นเศรษฐกิจ จึงน่าจะกระตุ้นการผลิตการบริโภคที่จำเป็นสำคัญ ควรแก่การส่งเสริมจริงๆ ไม่ใช่กระตุ้นมั่วๆ หลวมๆรวมส่งเดชตั้งที่ทำไมไปซู่ๆ

โดยเฉพาะประเด็นวิภาคกรรม อันเป็นจุดบอดของทุนนิยมสามัญ ตัวอย่างที่ดินมันควรเป็นสิทธิครอบครองของชาวไร่ชาวนามากกว่า จะปฏิรูปอย่างไรถึงชาวนาจะไม่มีสิทธิ์เอามาไปขายซ้าซาก สมัยเผด็จการสฤษดิ์ อดุส่าห์มีกฎวิเศษห้ามคนถือครองที่ดินเกิน ๕๐ ไร่เสร็จแล้วกฎนี้ใช้ได้ก็วันคืนไม่ทราบ

จะเห็นได้ว่าปัญหายิ่งใหญ่อยู่ที่จิตวิญญาณ คือมโนธรรมสำนึกชีวิต รัฐบาลมั่วแต่แข่งจะแก้เศรษฐกิจเอาใจประชานิยม เศรษฐกิจประเทศอยู่ที่เข้าใจผลิตเข้าใจบริโภค จนมีเหลือสะพัดแจกจ่ายวิภาคกรรมของดีขายถูกให้คนกินใช้ทั่วถึง เศรษฐกิจจึงอยู่ในมือคนทำตัวจริง พอใจคนทำเกิดเลวร้ายแข่งกันบ้าทำเงิน เศรษฐกิจไทยยอมเลวร้ายตามใจคนทำบางการนั่นเอง

เราท่านจะทำเศรษฐกิจด้วยอำนาจจิตฝ่ายสูงหรือฝ่ายต่ำ ขึ้นอยู่กับความพอใจของใจพอเพียง-กล่าวคือ พอกิน พออยู่ พอใช้ พอได้ พอให้ พอเหมาะ พอดี พออาศัย พอแบ่งปัน พอพึ่งพา พอสมควรแก่ธรรมานุธรรมปฏิบัติมีชฌิมปฏิบัติพาโดยฐานานุฐานะแห่งอินทรีย์พละ มีศรัทธาพร้อมปัญญา เป็นต้นนั่นเทียว

๗

ฉีกรัฐประหารเมือง

ทหลายคนในสังคมมีความรู้สึกตรงกันว่า กลุ่มคนเสื้อแดงหรือกลุ่มคนรักทักษิณ มีความรุนแรงมากกว่ากลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.)

ผมได้คุยกับ พธม.หลายคน ต่างมีความเห็นตรงกันว่า ถ้ากลุ่ม พธม.เที่ยวไปขว้างปาไข่หรือก้อนอิฐใส่ผู้อื่นหรือทำลายข้าวของผู้อื่นที่มีความเห็นต่างทางการเมืองแบบพวก นปก.ที่ทำอยู่หน้ารัฐสภา เขาก็จะไม่เข้าร่วมชุมนุมกับกลุ่ม พธม. แม้กลุ่ม พธม.จะเป็นฝ่ายถูกต้องก็ตาม จึงไม่ต้องพูดถึงว่า ถ้าเป็นฝ่ายที่เข้าใจผิดด้วย ใช้ความรุนแรงด้วย ก็ยิ่งจะไม่เข้าร่วมชุมนุมด้วยอย่างแน่นอน

ตั้งแต่มีการชุมนุมของฝ่าย พธม.เป็นต้นมา จะมีความรุนแรงบ้าง ก็ล้วนเป็นการป้องกันตัวเองจากการที่ถูกพวก นปก.หรือตำรวจบุกเข้ามาทำร้ายในที่ชุมนุม ขนาด พธม.ถูกฆ่าตายนับ ๑๐ ถูกทำร้ายให้ต้องบาดเจ็บหลายร้อยคน ก็อดถล่มชุมนุมอย่างสันติ อหิงสา ได้ตลอดการชุมนุม ๑๙๓ วัน กลุ่มเสื้อแดงชุมนุมแคว้นเดียวก็มีเรื่องทำร้ายชีวิตและทรัพย์สินแล้ว

อีกครั้งที่ผมขอประทับใจฝ่ายรัฐบาล (จะยุคนี้หรือยุคไหนก็ได้) ที่ไม่ปลุกระดมมวลชนมาปะทะ

มวลชน อย่างเช่นกลุ่มฝ่ายเสื้อแดงชุมนุมต่อต้านรัฐบาล ไม่ว่าจะที่ไหนทางฝ่ายรัฐบาลก็ไม่ได้จัดมวลชนนำโดย สส.ของตัวเองออกมาต่อต้านแบบมีอบชนมีอบ ก็เพิ่งจะเคยเห็นรัฐบาลยุคทักษิณนี่แหละ

และขอประทับใจอดีต รมว.พธม. **นายวิฑูรย์ นามบุตร** ส.ส.พรรคประชาธิปัตย์ (ปชป.) ที่ลาออกจากตำแหน่ง เพื่อแสดงความรับผิดชอบที่มีการนำข้าวของหมดยุหรือไร้คุณภาพไปบรรจุในถุงยังชีพ ไปแจกจ่ายชาวบ้านที่ประสบภัยธรรมชาติ แม้ว่าศาลจะยังไม่มีมีการพิจารณาตัดสินถูกผิดในเรื่องนี้เลย ซึ่งแตกต่างจากพรรคอื่นๆ ในปัจจุบันที่ได้มีโอกาสเป็นรัฐมนตรีแต่ไม่ยอมลาออกจากตำแหน่ง เมื่อถูกชี้มูลความผิดในเรื่องคดีโกงผลประโยชน์ชาติแล้ว ก็คงถือคติด้านได้ายอดทนที่ชื่ออยู่ในตำแหน่งจนศาลพิพากษาว่าผิดนั้นแหละถึงยอมลาออก นี่แหละถ้านักการเมืองขาดคุณธรรมก็เป็นกรรมเวรของชาติจริงๆ

ดังนั้นสังคมพึงใส่ใจในคุณธรรมหรือศีลธรรม เพราะธรรมะจะทำให้ลดความรุนแรงด้านร้าย และช่วยให้คนมีความซื่อสัตย์สุจริต ลดการคดโกงมากขึ้น

๒

การเมืองแบบสัตว์เมือง

ในบรรดาสารพัดสัตว์ มนุษย์ถือว่าเป็นสัตว์ที่มีมันสมองเลิศที่สุด ถ้าคิดในความคิดที่ดีที่สุด ถ้าคิดในการร้ายก็ร้ายที่สุดเช่นเดียวกัน

แม้แต่ระบบการเมืองการปกครองของโลก มนุษย์ก็คิดได้หลากหลายระบบ เช่น ระบบเผด็จการ ระบบสังคมนิยม ระบบประชาธิปไตย ระบบทุนนิยม และระบบบริโภคนิยม เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันนี้ โลกกำลังคลั่งไคล้ระบบการเมืองแบบประชาธิปไตย ถือว่าเป็นระบบการเมืองแบบสากลนิยม ถ้าประเทศใดไม่ใช้ระบบการปกครองแบบนี้ถือว่าเป็นประเทศล้าหลัง

ผู้เขียนขอกล่าวถึงระบบการปกครองดังกล่าวนี้ ตามทัศนวิสัยส่วนตัว ไม่ได้อ้างอิงตำราการเมืองใดๆ ซึ่งผู้เขียนขอรับผิดชอบแต่ผู้เดียว ถ้าหากข้อเขียนใดทำให้สังคมได้รับความเสียหาย

คำว่าประชาธิปไตย มีความหมายตามพหุชนะว่า อำนาจความเป็นใหญ่มาจากปวงชน

แต่เนื่องจากว่าปวงชนซึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ไม่สามารถไปนั่งบริหารประเทศได้ทั้งหมดในคราวเดียวกัน จึงต้องใช้ระบบการคัดเลือกตัวแทนไปบริหารตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

พูดถึงระบบการเลือกตั้งตัวแทนไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เพราะมีกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจนว่า อันใดเป็นข้อห้าม อันใดเป็นข้อปฏิบัติ นอกจากนี้ยังมีคณะกรรมการควบคุมการเลือกตั้งทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับท้องถิ่นจนถึงระดับชาติ แต่แล้วปัญหาก็เกิดขึ้นจนได้ ทั้งนี้เนื่องจากสัญญาความเห็นแก่ตัว เห็นแก่พวกเห็นแก่พรรคของตนของตน ผู้สมัคร ลงเลือกตั้งทุกสนาม ทุกระดับ จึงต้องใช้เล่ห์เหลี่ยมเพทุบายเพื่อจะได้ชัยชนะในการเลือกตั้งไม่ว่าวิธีการนั้นจะละเมิดกฎหมายละเมิดศีลธรรมอันดี ทำลายประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมร้ายแรงเพียงใดก็ตาม บุคคลเหล่านี้ไม่เคยกลัว แม้จะเสี่ยงต่อการติดคุก

ติดตารางเขาก็ยอม

พฤติกรรมความเลวร้ายของนักการเมืองในระบบประชาธิปไตย จึงเป็นการทำลายตนเองและทำลายระบบไปในขณะเดียวกัน จึงเห็นว่าแม้ระบบจะดีปานใด แต่ถ้าได้คนชั่วไปใช้ระบบระบบก็ช่วยอะไรไม่ได้ **ปัญหาจึงไม่ได้เกิดจากระบบ แต่เกิดจากคนโดยตรง** โดยเฉพาะประชาธิปไตยที่มีนายทุนหนุนหลัง ซึ่งถือว่าเงินเป็นใหญ่ ประชาธิปไตยก็แปรสภาพจากอำนาจที่มาจากปวงชนเป็นอำนาจที่มาจากนายทุน โดยเอาคะแนนเสียงของปวงชนเป็นฉากบังหน้า ที่แท้แล้วคะแนนเสียงเหล่านั้น มาจากการทุ่มทุนมหาศาลเพื่อซื้อคนนั่นเอง

ตัวแทนที่ได้จากการเลือกตั้งจากระนายทุน จึงถือได้ว่าเป็นประชาธิปไตยแอบแฝงซ่อนเร้นหรือเรียกอีกอย่างว่าประชาธิปไตยในภาพลวงตา พฤติกรรมเหล่านี้กำลังระบอบไปทั่วโลกไม่ว่าในประเทศเล็กหรือประเทศใหญ่ก็ตาม ประชาชนจึงเป็นเพียงเครื่องมือชนิดหนึ่งของนายทุนในการซื้อสิทธิ์ขายเสียง รัฐสภาจึงถือว่าเป็นทำเลหากินของนักการเมืองเลวเพราะจิตวิญญาณของนักการเมืองเหล่านี้ถูกหล่อหลอมมาจากระบบทุนนิยม ซึ่งถือว่าเงินเป็นใหญ่ดังกล่าแล้วเงินจึงซื้อทุกอย่างที่ขวางหน้า และสร้างปัญหาให้แก่ประเทศชาติไม่รู้จักจบสิ้น โกงกินไม่รู้จักหยุดหย่อนงบประมาณแผ่นดินที่ได้จากภาษีของประชาชน จึงหนีไม่พ้น ความฉ้อฉล ของนักการเมืองในระบบนี้ไปได้ กลอุบายต่างๆ จึงถูกนำมาใช้เพื่อถอนทุนคืนจากที่ได้ทุ่มเทซื้อเสียงในสนามเลือกตั้งแต่ละครั้งแต่ละสนาม ซึ่งถือว่าเป็นวงจรอุบาทว์ชาติชั่วของนักการเมืองซึ่งมักจะอ้างว่าตนเองได้รับความไว้วางใจจากประชาชนเลือกตั้งเข้ามาต่างๆ ที่เบื้องหลังการเลือกตั้งนั้นสกปรกโสภณมลินดี

นี่คือเหตุผลเพียงบางส่วนที่ยกมาให้เห็น ยังมีอีกหลายประการ หลายพฤติกรรม ซึ่งจะได้นำมาเปิดหน้ากากประชาธิปไตยต่อไป

☒

แบ่งปัน สรรสาระ

เสียน้อย (วันนี้) ดีกว่าเสียมาก (วันหน้า)

ดีกว่าจะซื้อรถได้สักคัน กัดฟันสู้หลายปี บางคนจอดรถแบ็บเดียวกลับมารถหาย เล่นเอาชาล้นมือไม้อ่อนปวกเปียกเสียตายเป็นที่สุด บางคนใช้ระบบ GPS ก็ใช้ว่าจะปลอดภัย มีการร่วมมือหลายฝ่ายโครงการแนบเนียน หาหลักฐานไม่เจอ มีวิธีหนึ่งช่วยป้องกันได้ **คุณดินทินแนะนำดังนี้**

หากมีเหตุจำเป็นที่จะต้องจอดรถไว้ ไม่ว่าจะที่ใดก็ตามย่อมมีโอกาสเสี่ยงรถหายได้เสมอ

และเมื่อมีเหตุเกิดขึ้น เป็นเรื่องยากยิ่งที่จะติดตามกลับคืนมาได้ อันเนื่องมาจากกำลังของเจ้าหน้าที่มีน้อยและไม่รู้เส้นทางรถหลบหนี

ดังนั้นจึงมีอีกวิธี ซึ่งเป็นวิธีที่ได้ผล ๑๐๐ % คือให้ท่านหา โทรศัพท์มือถือราคาถูๆ แต่ใช้งานได้ดี แบตเตอรี่ดี ซิมการ์ดระบบใดก็ได้

เปิดเครื่องและซ่อนไว้ในรถในจุดที่ลับตาที่สุด ที่คิดว่าคนร้ายจะไม่เห็น **เปิดเครื่อง ปิดเสียง ปิดสั่นทั้งไว้ในรถ**เมื่อต้องจอดในบริเวณที่มีความเสี่ยง ล้อครูดตามปกติ กรณีเกิดรถหายให้แจ้งที่ ๑๙๑ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ประสานงานกับผู้ให้บริการเครือข่ายหมายเลขโทรศัพท์ ที่ท่านซ่อนไว้ในรถเพื่อค้นหาตำแหน่งของรถเพื่อการติดตามจับกุมได้อย่างรวดเร็ว โดยส่วนใหญ่ รถที่หายจะยังอยู่บนถนน หากที่ใดมีคลื่นโทรศัพท์ ก็จะสามารรถระบุตำแหน่งได้ ทุกวันนี้ซิมการ์ดระบบเติมเงินบางระบบเติมเท่าใดก็ได้เป็นปี ราคาไม่กี่ร้อย บวกค่าโทรศัพท์ที่ท่านหาซื้อได้ในราคาแค่พันทันๆ ถือเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าที่สุดแล้วครับ

● ดินทิน

กามคุณห้าเป็นยาพิษ
 เข้าใจผิดเป็นน้ำผึ้ง
 รสหวานหอมยอมนเสพซึ่ง
 จึงเข้าถึงทุกชั่วอวดวาย

เหยื่อล่อลวงทั่วโลก

(คฤมพิยชาดก)

พระ ศาสตราประทับอยู่ ณ พระวิหาร

เซตวัน ได้ตรัสถามภิกษุรูปหนึ่ง ซึ่งปรารถนาจะ
 ลาลีกขา (สึก)

“ดูก่อนภิกษุ ได้ยินมาว่า เธอกระสัน (กระวน
 กระวายในกาม) จะสึกจริงหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

“เพราะเหตุอะไรเล่า”

“เพราะได้เห็นหญิงสาวประดับแต่งกาย
 ดงงาม พระเจ้าข้า”

“อย่าลุ่มหลงมัวเมาเลย ขึ้นชื่อว่า เบญจ-
 กามคุณ (กามคุณ ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส

ล้มผัสที่นำใคร นำพ้อใจ) เป็นเสมือนน้ำผึ้งที่
ยักร่างล่อไว้นั้นเทียว”

ภิกษุหนึ่งทูลอาราธนา (นิมนต์) อยากรู้เรื่องราว
พระศาสดาจึงทรงแสดงชาดกนั้น

.....

ในอดีตกาลมีหัวหน้าพ้อคำเกวียนคนหนึ่ง

เป็นชาวนครพาราณสี อาศัยเลี้ยงชีพด้วยการ
บรรทุกสินค้า ๕๐๐ เล่มเกวียนนำไปค้าขายยัง
เมืองต่างๆ

มีอยู่คราวหนึ่ง เดินทางไปถึงป่าที่มีต้นไม้
ใหญ่ขึ้นหนาแน่นชื่อว่า มหาวัตตนิ เขาได้เรียกให้
ทุกคนมาประชุมกัน แล้วกล่าวเตือนว่า

“ท่านทั้งหลาย การเดินทางตั้งแต่นี้ต่อไป จะ
ได้พบกับใบไม้พิษ ดอกไม้พิษ ผลไม้พิษในป่าเป็น
อันมาก หากพวกท่านจะกินอะไรที่ยังไม่เคยกิน
ถ้ายังไม่ได้ถามข้าพเจ้า ก็อย่าเพิ่งกินเด็ดขาด **แม้
แต่มีอาหารหรือผลไม้ใดวางไว้ริมทาง ก็จง
อย่ากิน ถ้ายังไม่ได้ถามข้าพเจ้า เพราะอาจมี
พวกอมมนุษย์ (ผู้มีจิตใจดำ) ใส่ยาพิษวางล่อไว้”**

กำชับแล้ว ก็พากันเดินทางเข้าสู่ป่านั้น

ในปามหาวัตตนิ มี**ยักร** (ผู้มีจิตใจดำไร้ศีล)
คนหนึ่งชื่อ**กุมพิยะ** คอยล่าเหยื่อที่เข้ามาในป่า
ด้วยการวางห่ออาหารและผลไม้ล่อไว้ริมทาง
โดยผสมยาพิษที่มีสีและกลิ่นเหมือนน้ำผึ้งเอาไว้
แล้วตนเองก็แสรังปลอมเป็นชาวป่าเทียวหารังผึ้ง
หลบซ่อนตัวอยู่

เมื่อกองเกวียนผ่านมาถึง ได้เห็นอาหารและ
ผลไม้เหล่านั้นตั้งอยู่ริมทาง บางคนคิดด้วยความ
โลภว่า

“**คงมีคนใจดีวางไว้เพื่อต้องการบุญเป็นแน่”**

พวกนี้อดกลั้นใจไม่ได้ จึงพากันกินเข้าไป แต่
พวกที่ฉลาดกว่าคิดว่า

“**ควรถามหัวหน้าพ้อคำเกวียนก่อน”**

จึงพากันถือเอาอาหารไปถาม หัวหน้าพ้อคำ
เกวียนเห็นอาหาร ได้กลิ่นหอมเหมือนน้ำผึ้ง ก็รู้
ได้ทันที รีบบอกให้ทิ้งอาหารไปโดยเร็ว แล้วตรง

ไปยังพวกที่กินอาหารเข้าไปแล้ว

คนที่กินไปก่อน กินไปมาก ไม่สามารถช่วย
ได้ทัน ก็ถึงแก่ความตาย ส่วนที่ยังกินไปไม่มาก
เพิ่งกินเข้าไป ก็ให้กินยาสำรองเอาอาหารพิษ
ออกมา ช่วยให้รอดชีวิตได้

เมื่อปลอดภัยแล้ว หัวหน้าพ้อคำเกวียนก็
ออกเดินทางต่อไป จนกระทั่งถึงจุดหมาย ได้
จำหน่ายสินค้าหมดสิ้น ก็นำกองเกวียนกลับคืนสู่
นครพาราณสีตามเดิม

.....

พระศาสดาตรัสจบแล้ว ทรงสรุปเตือนสติภิกษุ
นั้นว่า

“**ยักร**ชื่อ**กุมพิยะ**เทียวแสวงหาเหยื่อ ได้วาง
ยาพิษอันมีสีและกลิ่น รสเหมือนน้ำผึ้งเอาไว้ในป่า
คนและสัตว์ใดหลงสำคัญว่าเป็นน้ำผึ้ง ได้กิน
ยาพิษนั้นเข้าไป ยาพิษออกฤทธิ์เมื่อใด คนและ
สัตว์นั้นก็พากันทรนทราย ถูกพิษเผาผลาญถึงแก่
ความตาย

ส่วนผู้ใดพิจารณาดูแล้วรู้ว่า นี่เป็นพิษ ก็ละ
เว้นเสีย ไม่กิน ย่อมอยู่เป็นสุข ปราศจากทุกข์

**กามทั้งหลายที่ฝังอยู่ในใจมนุษย์ บัณฑิตพึง
ทราบว่าเป็นพิษ เหมือนกันพิษที่ยักรวางเป็น
เหยื่อล่อไว้ ฉะนั้นกามคุณนี้ได้ชื่อว่า เป็นเหยื่อ
ล่อสัตว์โลก เป็นเครื่องผูกมัดสัตว์โลกไว้กับ
ความตาย อันมีร่างกายนี้เป็นที่อยู่อาศัย**

บัณฑิตผู้ใดละเว้นกามคุณทั้งหลาย อันเป็น
เครื่องบำเรอกิเลสเสียได้ทุกเมื่อ บัณฑิตผู้นั้นย่อม
ล่วงพ้นกิเลสเครื่องข้องในโลกแล้ว เหมือนกับ
ผู้ละเว้นพิษที่ยักรวางล่อไว้ ฉะนั้น

ทรงประกาศลัจจะจบ ภิกษุผู้กระสันจะสึกนั้น
ก็ได้บรรลุเป็น**พระโสดาบัน** แล้วพระศาสดาจึง
ตรัสว่า

“**หัวหน้าพ้อคำเกวียนในครั้งนั้น ได้มาเป็น
เรตถาคคตเอง”**

☞

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓๗ ข้อ ๗๗๘ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๘๒๐)

๙ สุริยัน

ก การบริหารร่างกายด้วยท่า “สุริยันทั้ง ๙” เป็นการกระตุ้นร่างกาย เพื่อให้ พังพืดและหินปูนที่สะสมติดอยู่ตามส่วนต่างๆ ของร่างกายหลุดออกไป เนื่องจากพฤติกรรมกรกิน - การเป็นอยู่ - การหลับ การนอน ในชีวิตประจำวันของเรา เสียสมดุล

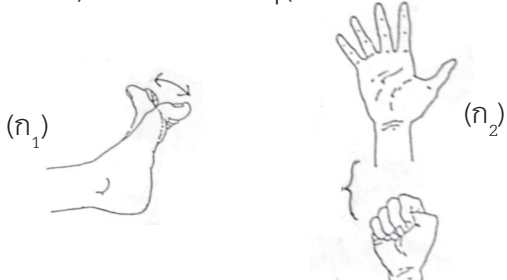
“การกิน” อาหารที่เป็นพิษ รสจัด ของทอด ของหวาน

“การอยู่” กับเครื่องใช้ไฟฟ้ามากๆ

“การนอนดึก” จึงทำให้เลือดเป็นกรด คือสาเหตุที่ทำให้ก่อเกิดพังพืดและ หินปูนเกาะติดตามข้อต่อต่างๆ ของร่างกาย

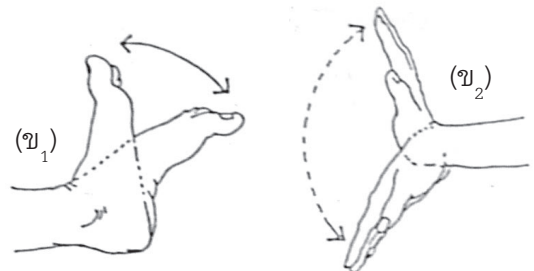
ในการบริหารร่างกาย ครั้งแรก ทุกท่า ควรทำท่าละ ๑๐ ครั้งก่อน แล้ว จึงเพิ่มเป็น ๒๐ ครั้ง และสุดท้าย ๓๐ ครั้ง ตลอดไป

ท่าที่ ๑ เป็นการกระตุ้นข้อต่อต่างๆ เมื่อตื่นนอนสิ่งสำคัญคือการหายใจเข้าลึกๆ (ท้องป่อง)-หายใจออกยาวๆ(ท้องแฟบ)ตลอดเวลา

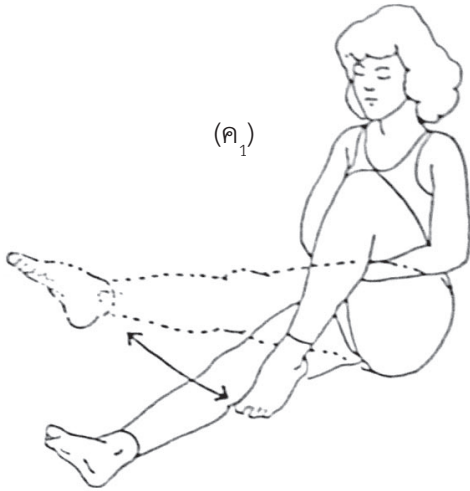
ก. ขยับ “ข้อมือ” และ “ข้อมือเท้า” ไปพร้อมๆ กัน (จะอยู่ในท่านอนหรือนั่งก็ได้) ภาพ (ก₁)+(ก₂)

ข. ขยับ “ข้อมือ” และ “ข้อมือเท้า” ไปพร้อมๆ กัน (จะอยู่ในท่านอนหรือนั่งก็ได้) ภาพ (ข₁)+(ข₂)

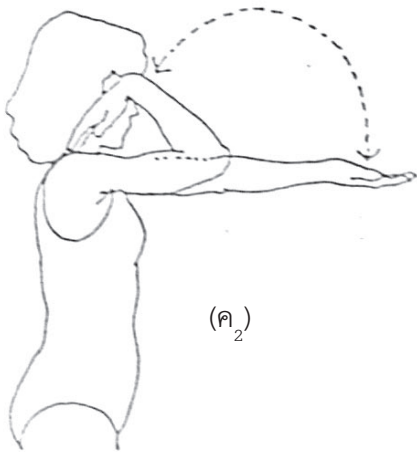

ค. ขยับ “ข้อศอก” และ “ข้อเข่า” ไปพร้อมๆ กัน

โดยนอนพับข้อศอกมือเตะป่ำแล้วยืดออกตรงๆ และพับข้อเข่าขึ้นให้ส้นเท้าแตะขาอ่อน แล้วยืดออกตรงๆ หรือนั่งก็ได้ ภาพ (ค₁)+(ค₂)

(ค₁)

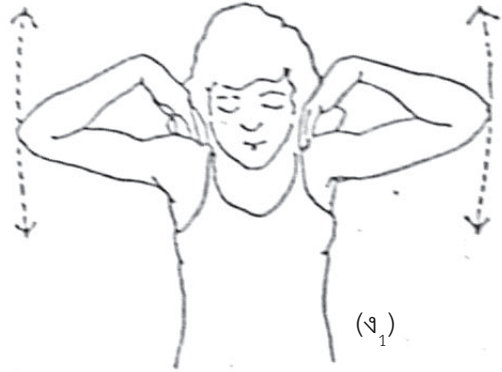

(ค₂)

ง. ขยับ “ข้อหัวไหล่” โดยลุกขึ้นนั่ง จะเหยียดขาทั้งสองข้างไปข้างหน้าหรือจะนั่งขัดสมาธิหรือยืนก็ได้

๑. แขนพับ เอามือทั้งสองข้างแตะหัวไหล่ ยกแขนที่พับขึ้น หลังมือแนบใบหูทั้งสองข้าง แล้วพับลงโคนแขน แนบกับข้างลำตัวทั้งสองข้าง

ภาพ (ง₁)

(ง₁)

๒. แขนที่พับข้อศอกมือทั้งสองแตะหัวไหล่ หมุนเป็นวงกลมไปข้างหลัง ภาพ (ง_{2,3})

(ง_{2,3})

๓. แขนที่พับข้อศอกมือทั้งสองแตะหัวไหล่ หมุนเป็นวงกลมไปข้างหน้า

จ. ขยับ “ข้อสะโพก” เหยียดขาข้างหนึ่งไปข้างหน้า พับขาอีกข้างหนึ่ง เอามือข้างหนึ่งจับเข่าที่พับและมืออีกข้างหนึ่งจับปลายเท้าให้อยู่ติดกับข้อหนีบทันขา

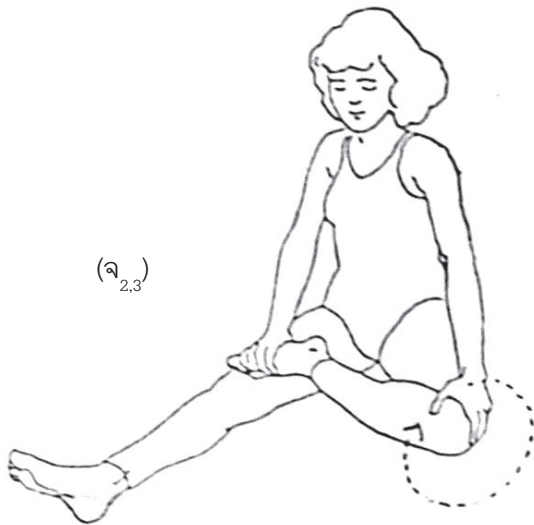
๑. ดึงขาข้างที่พับขึ้นมาให้ติดหน้าอก และดันลงไปให้ติดกับพื้น ภาพ (จ₁)

๒. หมุนขาที่พับเป็นวงกลมไปข้างหลัง ภาพ (จ_{2,3})

๓. หมุนขาที่พับเป็นวงกลมไปข้างหน้า

ภาพ (จ._{2,3})

เปลี่ยนสลับขาอีกข้างทำเช่นเดียวกัน

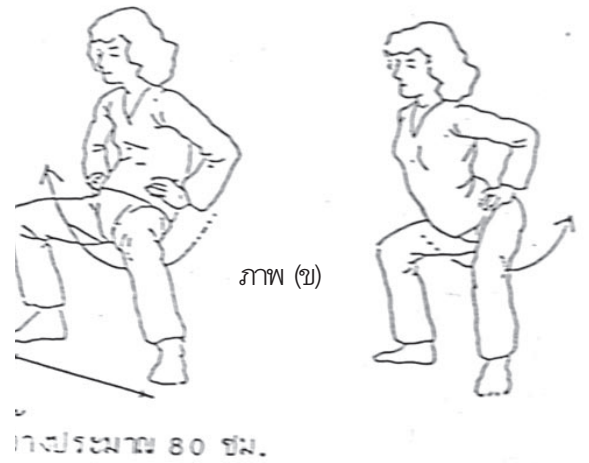
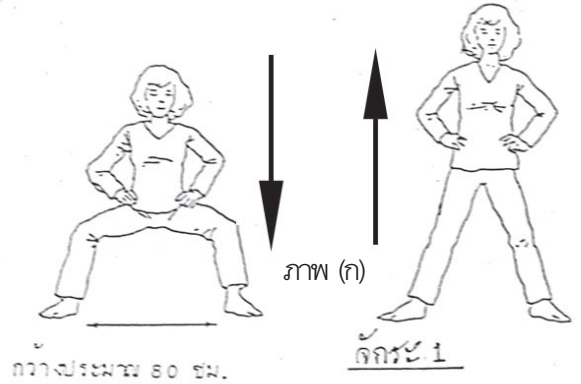

ท่าที่ ๒ เป็นการกระตุ้น “จักระที่ ๑” อยู่ที่ ก้น (ทวารหนัก)

โดยการยืนกางขาทั้งสองข้างออกกว้าง ประมาณ ๘๐ ซม. เอามือเท้าสะเอวทั้งสองข้าง

ก. หายใจเข้าลึก ๆ ยึดตัวตรง หายใจออกยาวๆ ย่อเข่าลง ภาพ (ก)

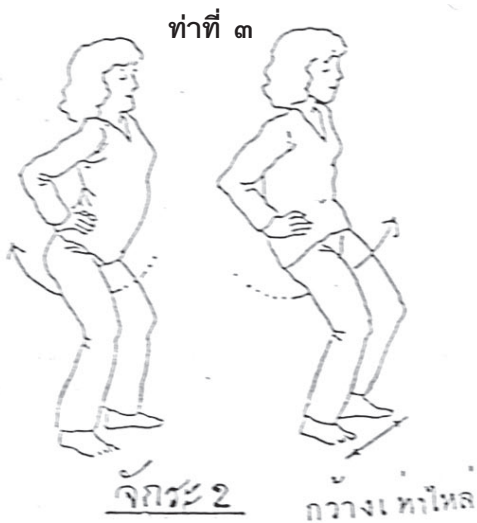
ข. ยืนกางขา กว้าง ๘๐ ซม. ย่อเข่าเอาไว้ ลำตัวท่อนบนตรง ขมิบก้น แล้วแอ่นสะโพกไปข้างหน้า และข้างหลัง ภาพ (ข)

ท่าที่ ๓ เป็นการกระตุ้น “จักระที่ ๒” อยู่ที่ ท้องน้อย

โดยการยืนกางขาทั้งสองกว้างเท่าไหล่ เอามือเท้าสะเอวทั้งสองข้าง

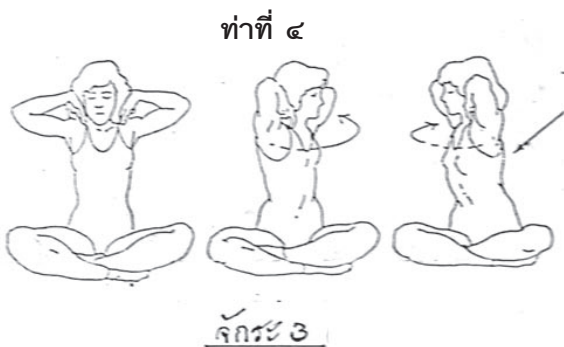
ย่อเข่า ลำตัวท่อนบนตรง ขมิบก้น แอ่นหน้า ท้องไปข้างหน้า แล้วแอ่นกันไปข้างหลัง

ท่าที่ ๔ เป็นการกระตุ่น “จักระที่ ๓” อยู่ที่ **สะตือ (เอว)**

นั่งขัดสมาธิตัวตรง เอามือทั้งสองข้างจับบนบ่า

หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ เอี้ยวตัวไปทางซ้ายให้สุดๆ แล้วหันกลับมาข้างหน้า หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ เอี้ยวตัวไปทางขวาสุดๆ

ท่าที่ ๕ เป็นการกระตุ่น “จักระที่ ๔” อยู่ที่ **หัวใจ (หน้าอก)**

นั่งขัดสมาธิ ตัวตรง เอามือทั้งสองเกาะกันให้แน่น แนบไว้กลางหน้าอก แขนพับตรง

หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ โยกแขนขวาขึ้นแนบหู

หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ สลับ โยกแขนซ้ายขึ้นแนบหู

ท่าที่ ๖ เป็นการกระตุ่น “จักระที่ ๕” อยู่ที่ **คอ** ซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อของศีรษะกับร่างกาย

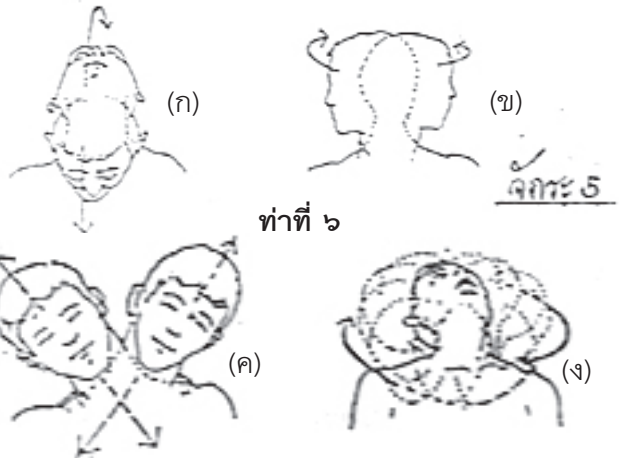
มี ๔ ท่า นั่งขัดสมาธิตัวตรง เอามือทั้งสองจับเข้าทั้งสองข้างไว้

ก. หายใจเข้าลึกๆ ก้มหน้าลงไปที่คาง ติดโคนคอ กลั้นหายใจเอาไว้ นับ ๑-๑๐ แล้วหายใจออกยาวๆ เงยหน้าขึ้นไปด้านหลังสุดๆ (ท่า ๕-๑๐ ครั้ง) ภาพ (ก)

ข. หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ หันหัวไปทางซ้ายและขวา โดยให้คางแตะไหล่ (ท่า ๕-๑๐ ครั้ง) ภาพ (ข)

ค. หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ หน้าตรง พับหัวไปทางซ้ายและขวา โดยให้หูแนบกับไหล่ (ท่า ๕-๑๐ ครั้ง) ภาพ (ค)

ง. หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆ ก้มหน้าแล้วหมุนหน้าออกทางซ้าย-ขึ้นบน-ไปหลัง-มาขวา-ลงไปข้างหน้า เป็นวงกลมแล้วหมุนกลับออกทางขวา-ขึ้นบน-ไปหลัง-มาซ้าย-ลงไปหน้า เป็นวงกลม (ท่า ๕-๑๐ ครั้ง) ภาพ (ง)

ท่าที่ ๗ เป็นการกระตุ่น “จักระที่ ๖” อยู่ที่ **หน้าผาก** (ตา)

นั่งตัวตรง ทำเหมือนท่าที่ ๖ แต่ทำด้วย **ลูกนัยน์ตา**

ท่าที่ ๘ เป็นการกระตุ่น “จักระที่ ๗” อยู่ที่ **กระหม่อม** (หัว) มี ๔ ท่า

ก. ขย้าหัวด้านข้างทั้งสองด้วยปลายนิ้วมือทั้ง ๑๐ เป็นวงกลม แล้วเคาะด้วยปลายนิ้วทั้ง ๑๐ เป็นวงกลม (ทำ ๕-๑๐ ครั้ง)

ข. เอาปลายนิ้วมือทั้ง ๑๐ ขย้ม (เหมือน **กรงเล็บเสือ**) กดตั้งแต่หน้าผากต้นผมไปจนถึงท้ายทอย (ทำ ๑๐-๓๐ ครั้ง)

ค. กดด้วยปลายนิ้วทั้ง 10 ที่บริเวณหัวด้านข้างทั้งสองจากขอบหูด้านบนขึ้นไปจนถึงกระหม่อม ชี้น-ลง (ทำ ๑๐-๓๐ ครั้ง)

ง. กดด้วยปลายนิ้วทั้ง ๑๐ ที่หัวด้านหลัง จากท้ายทอยไปกลางกระหม่อม ชี้น-ลง (ทำ ๑๐-๓๐ ครั้ง)

ท่าที่ ๙ ทำ **จิ้ง** (ประมาณ ๕ นาที)

- ยืนตัวตรง กางขาทั้งสองเท่ากับไหล่ แขนทั้งสองและข้อมือพับไปข้างหน้าอยู่ระดับอก พยายามสั่นให้ได้ตั้งแต่หัวจรดเท้า ประมาณ ๑/๒ นาที

- แล้วกระโดดอยู่กับที่พร้อมทั้งสลับข้อมือทั้งสองไปพร้อมๆ กัน ประมาณ ๑/๒ นาที

ถ้ามีเวลาน้อย ให้ออกกำลังกาย “ท่าที่ ๑” คือการขยับข้อต่อต่างๆ และ “ท่าที่ ๙” ประมาณ ๑๐ นาที ก็เพียงพอ

เมื่อเสร็จ ให้เดินด้วยปลายเท้า เพื่อไปทำกิจส่วนตัวอื่นๆ ประมาณ ๑๐ - ๑๕ นาที **เพื่อช่วยกระตุ่น สมอง-ตา-คอ-หลัง ม้าม-ตับ-กระเพาะอาหาร-ถุงน้ำดี-กระเพาะปัสสาวะ ที่ปลายนิ้วเท้าทั้ง ๑๐**

การบริหารร่างกายด้วย “**ท่าสุริยันทั้ง ๙**” เป็นการเคลื่อนพลังงานในร่างกายของเรา เพื่อพร้อมที่จะเอาออกไปใช้งานได้จึงเหมาะที่จะ**บริหาร**

ร่างกายในตอนเช้า ระหว่างช่วงตี ๕-๗ โมงเช้า จะทำให้ลำไส้ใหญ่ขยับตัวและเพิ่มศักยภาพในการขับเคลื่อนของเสียออกจากร่างกาย

หลังจากบริหารร่างกายเสร็จ **ควรดื่มน้ำอุ่นๆ ๕ แก้ว หรือชาสมุนไพรมันท์ทั้ง ๕ หรือชุปผักปั่นร้อนๆ เพื่ออุ่นเครื่องและกินอาหารเช้า** ในช่วงเวลา ๗-๙ โมงเช้า ซึ่งเป็น**มื้อที่สำคัญที่สุด**

ช่วงเย็น ควรจะ**อาบน้ำก่อนพระอาทิตย์ตกดิน** แล้ว **กินอาหารเย็นที่เบาๆ** ก่อน ๖ โมงเย็น และ ตั้งแต่ ๕ โมงเย็นเป็นต้นไป **ไม่ควรออกกำลังกายที่เคลื่อนไหวมากๆ หรือทำงานหนักอีก** เพราะจะเป็นการไปเพิ่มกรดให้แก่ร่างกายเนื่องจาก “ไต” ทำงานหนักอยู่แล้ว จะทำให้**ไตอ่อนแอ ไตวายง่าย เวียนหัว ตาพร่า ปวดศีรษะง่าย ปวดหลัง ปวดข้อต่างๆ ปวดเข่า** เพราะ “ไต” มีหน้าที่**ควบคุมกระดูกไขข้อ ฮอรโมน ควบคุมพลังชีวิต ควบคุมอวัยวะสืบพันธุ์ เส้นผม เลือด หู และตา** สุดท้าย **ควรจะเข้านอนไม่เกิน ๓ ทุ่ม และไม่ตื่นก่อน ตี ๓** เพราะช่วงสำคัญในการ**พักผ่อนหลับนอนคือ ๓ ทุ่มถึงตี ๓** ๓

กระบวนการทัศน์ใหม่ของการพัฒนา และแก้ปัญหาคความยากจน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(กรณีศึกษากลุ่มบริษัทของชาวอโศกในประเทศไทย)

๓. ถ้าให้ C = ต้นทุนคงที่ หรือ constant capital (เช่น ต้นทุนของวัตถุดิบและค่าโสหุ้ยต่างๆ ยกเว้นค่าแรง) และ V = ต้นทุนผันแปร หรือ variable capital (อันได้แก่ ค่าแรงงาน) ฉะนั้น ต้นทุนของสินค้าจะเท่ากับ $C+V$ (โดยตัวแปรสำคัญที่กำหนดต้นทุนของสินค้าจะขึ้นอยู่กับ การคิดค่า V) ธุรกิจบุญนิยมของชาวอโศกจึงแบ่ง ออกเป็น ๔ ระดับตามราคาขายของสินค้าที่จะ กำหนด คือ

๓.๑ ขายต่ำกว่าราคาตลาดทั่วไป แต่ยังสูงกว่าต้นทุนแท้จริงของสินค้าหรือเท่ากับ $C+V1$ โดย $V1 > (Ln+Sv)$ ซึ่งถือว่ายังมี “บาป” อยู่บ้าง เพราะยังเอาเปรียบสังคมอยู่

๓.๒ ขายในราคาเท่าต้นทุนแท้จริงของสินค้า หรือเท่ากับ $C+V2$ โดย $V2 = Ln+Sv$ ซึ่งถือว่าเสมอตัว ไม่ได้ “บุญ” หรือ “บาป”

๓.๓ ขายในราคาต่ำกว่าต้นทุนแท้จริงของสินค้า หรือเท่ากับ $C+V3$ โดย $V3 < (Ln+Sv)$

และ $S_v > 0$ ซึ่งถือว่าจะได้ “บุญ” เท่ากับมูลค่า ส่วนเกินของพลังแรงงานที่ต่ำกว่ามูลค่าแท้จริงของแรงงานนั้นๆ

๓.๔ ขยายในราคาที่ดินเป็นการแจกฟรี หรือ ต่ำมากเท่ากับ $C+V_4$ โดย $V_4 < L_n$ อันหมายถึงจะต้องนำมูลค่าส่วนเกินที่เคยสะสมกักตุนไว้ ออกมาชดเชยต้นทุนของแรงงานจำเป็น (cost of necessary labour) ส่วนที่ขาดหายไป

๔. อัตราเงินเดือนของพนักงานและค่าตอบแทนของคณะกรรมการบริษัทกลุ่มบุญนิยมตาม ตัวเลขในบัญชี จะคิดในอัตราค่าแรงขั้นต่ำ โดยเฉลี่ยของตลาดแรงงาน คือประมาณคนละ ๖,๐๐๐-๑๒,๐๐๐ บาท โดยถือว่าเป็นมูลค่าซึ่งน่าจะใกล้เคียงหรืออย่างน้อยก็ไม่สูงกว่ามูลค่าแท้จริง (real value) ของมูลค่าแรงงานตามตลาด แต่ในทางปฏิบัติคณะกรรมการบริษัทจะไม่มีค่าตอบแทนใดๆ ให้เลย และพนักงานแต่ละคนจะรับเงินเดือนในอัตราไม่เกินคนละ ๒,๐๐๐ บาทเหมือนกันหมด ซึ่งใกล้เคียงกับมูลค่าของแรงงานจำเป็น (necessary labour) หรือใกล้เคียงกับระดับความพอเพียงขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิต สำหรับส่วนต่างของตัวเลขเงินเดือนตามบัญชีกับตัวเลขเงินเดือนที่จ่ายจริง อันเท่ากับมูลค่าส่วนเกินของพลังแรงงานที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากการได้ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิต (หรือเท่ากับค่า A ตามกราฟ) นั้น จะสละนำเข้าไปใช้ในกิจการที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และเพื่อการเหนี่ยวนำ (induce) ให้ผู้คนได้เข้าถึงการลดละความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตตามปฏิภริยาถูกโซ่ต่อไป

๕. ปัจจุบันในแต่ละเดือน “กองทุน” ของบริษัทบุญนิยม ๔ แห่ง (ยกเว้นบริษัท ถอยหลังเข้าครุฑ) ซึ่งเป็นบริษัทที่เพิ่งก่อตั้งใหม่ของชาวอโศก) จะมีรายรับเฉพาะส่วนของมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานที่พนักงานและคณะกรรมการบริษัทสละให้จำนวนเดือนละประมาณ

๔๐๐,๐๐๐ บาท รายรับของกองทุนเหล่านี้จะถูกนำไปใช้เพื่อกิจการต่างๆ คือ

๕.๑ ใช้เป็นสวัสดิการของพนักงานบริษัท เสริมจากสวัสดิการพื้นฐานที่แต่ละบริษัทให้แก่พนักงานอยู่แล้ว อันได้แก่ อาหาร ที่พัก และการรักษาพยาบาลตามระบบประกันสังคมของรัฐ เป็นต้น

๕.๒ ใช้สนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมที่จะมีส่วนช่วยเหนี่ยวนำ (induce) เพื่อให้ผู้คนในสังคมได้ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตให้น้อยลง

๕.๓ ใช้เพิ่มทุนหรือซื้อหุ้นของบริษัทคืนจากผู้ถือหุ้นที่มีความจำเป็นต้องใช้เงิน และประสงค์จะขายหุ้นของตน ฉะนั้นเมื่อประกอบกิจการได้ระยะเวลาหนึ่ง บริษัทบุญนิยมแต่ละแห่งของชาวอโศกจึงไม่มีใครเป็นเจ้าของ เพราะหุ้นของบริษัทส่วนใหญ่จะถูก “กองทุน” ของบริษัทซึ่งดูแลโดยชุมชนชาวอโศกส่วนรวม ซื้อคืนกลับมาจากผู้ถือหุ้นของบริษัทนั้นๆ

๕. บทสรุป

เศรษฐกิจพอเพียงเป็นกระบวนทัศน์ใหม่ (new paradigm) ของการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจโดยการเปลี่ยนความหมายของคำว่า “ยากจน” จากมิติทางด้านตัวเลขที่เป็นวัตถุวิสัย (objective) ในเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก (mainstream economic) มาเป็นมิติของความหมายในเชิงสังคมวิทยาที่สัมพันธ์ (relative) กับแต่ละกรอบอ้างอิง

หลายคนอาจมองเป็นเรื่องตลก ถ้าบอกว่าเรามีวิธีง่ายๆ ในการแก้ปัญหาความยากจนอีกวิธีหนึ่ง โดยแทนที่จะช่วยให้ “คนจน” ทุกคนมีรายได้เพิ่มมากขึ้นจนพ้นเส้นความยากจน ก็เพียงแต่เปลี่ยนนิยามความหมายของ “ความยากจน” เสียใหม่ ให้เห็นว่าคนที่ ไม่มีเงินนั้นไม่ใช่ “คนจน” แค่นี้ปัญหาความยากจนก็หมดไปแล้ว

แต่วิธีที่ดูเหมือนเป็นเรื่องตลกนี้ก็คือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ (paradigm shift) ในองค์ความรู้ครั้งสำคัญๆ แต่ละครั้งในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ เช่น ยุคสมัยหนึ่งเมื่อมนุษย์มองว่าการที่ดวงอาทิตย์หมุนรอบโลกนั้น อธิบายปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์บางอย่างไม่ได้ มนุษย์ก็แก้ปัญหาด้วยการเปลี่ยนความหมายและวิธีมองเสียใหม่ ให้เห็นว่าโลกหมุนรอบดวงอาทิตย์แทน เป็นต้น (ซึ่งในปัจจุบันเราก็มองแล้วว่าตามทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ ไม่ว่าจะมองดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางแล้วให้โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ หรือมองโลกเป็นศูนย์กลางแล้วให้ดวงอาทิตย์หมุนรอบโลกก็ล้วนแต่ถูกทั้งคู่ ขึ้นอยู่กับกรอบอ้างอิงว่าจะใช้ดวงอาทิตย์หรือโลกเป็นตัวตั้งในการเขียนสมการสัมพัทธภาพดังกล่าว)

ความยากจนก็คือภาวะความบีบคั้นซึ่งเกิดจากการขาดแคลนปัจจัยที่พอเพียงต่อการดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุข การแก้ปัญหาความยากจนด้วยการสร้างสิ่งตอบสนองความต้องการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของผู้คนให้พอเพียงนั้น เป็นภารกิจพื้นฐานที่รัฐต้องกระทำ

แต่วิธีแก้ปัญหาความยากจนด้วยการกระตุ้นให้ผู้คนมีความทะยานอยากหรือมีความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตเพิ่มมากขึ้นๆ แล้วแข่งขันกันทำงานเพื่อพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ตลอดจนช่วยสร้างสรรคสิ่งตอบสนองความต้องการต่างๆ ให้มากขึ้นๆ จะมีผลข้างเคียง (side effect) ที่ทำให้ผู้คนเกิดภาวะบีบคั้นเป็นทุกข์จากความรู้สึก “ขาดแคลนไม่พอเพียง (ในเชิงเปรียบเทียบกับคนอื่น)” หรือเกิด “ความยากจนในเชิงสัมพัทธ์” (relative deprivation) อันเนื่องมาจากมีความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตเพิ่มมากขึ้น ในอัตราที่สูงกว่าการเพิ่มขึ้นของสิ่งตอบสนองความต้องการ

ภาวะความรู้สึก “ยากจน” (ในเชิงสัมพัทธ์) หรือความรู้สึก “ขาดแคลน ไม่พอเพียง” (ในเชิง

เปรียบเทียบ) เช่นนี้ จะนำไปสู่การใช้ทรัพยากรของโลกที่มีจำกัดอย่าง “ไม่มีประสิทธิภาพ” และ “ไม่มีประโยชน์” ต่อการช่วยให้ผู้คน “มีความสุข” เพราะต้นทุนหน่วยสุดท้าย (marginal cost) ของทรัพยากรที่ถูกบริโภคเพื่อการแสวงหาความสุขของมนุษย์ตามวิธีการพัฒนาแบบนี้ นับวันมีแต่จะเพิ่มสูงมากขึ้นๆ พร้อมกับทรัพยากรของโลกที่เหลือน้อยลง (อาทิ น้ำมันที่เป็นแหล่งพลังงานสำคัญของมนุษย์ซึ่งกำลังจะหมดลง เป็นต้น) ในขณะที่ประโยชน์สุขหน่วยสุดท้าย (marginal benefit) ที่เกิดจากการบริโภคทรัพยากรหน่วยต่อๆ ไปดังกล่าวกลับมีลดน้อยลงๆ เนื่องจากการแสวงหาความสุขจากการบริโภคความเจริญทางด้านวัตถุต่างๆ (โดยละเลยความเจริญทางด้านจิตใจ) นั้นได้เพิ่มถึงจุดอิ่มตัวแล้ว

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงก็คือกระบวนทัศน์ใหม่ของการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่เน้นการแก้ปัญหาด้วยการช่วยให้ผู้คนได้ลดละความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของชีวิต แล้วปลดปล่อยมูลค่าส่วนเกินจากพลังงาน (surplus value) ออกมาพัฒนาสร้างสรรค์ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ในทิศทางที่เป็นไปเพื่อการช่วยเหลือเกื้อกูลผู้คนส่วนที่ยังมีสิ่งตอบสนองความต้องการในระดับต่ำกว่าความพอเพียงขั้นพื้นฐาน ให้ได้มีปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอย่างพอเพียง

แต่ทั้งนี้สำหรับผู้ที่เคยชินกับกระบวนทัศน์ของการพัฒนาทางเศรษฐกิจแบบเก่า อาจไม่เข้าใจว่าถ้าหากผู้คนไม่มีความทะยานอยากแล้ว จะเอาแรงจูงใจอะไรมากระตุ้นให้แข่งขันกันทำงานเพื่อสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่สังคม ตัวอย่างการทำธุรกิจบุญนิยมของกลุ่มชาวอโศกที่มีอัตราการเติบโตอยู่ในระดับดีพอสมควร จากบริษัทแห่งแรกที่ก่อตั้งด้วยทุนจดทะเบียน ๕ ล้านบาทเมื่อ ๒๔ ปีก่อน ท่ามกลางกระแสการแข่งขันทางธุรกิจที่เป็นไปอย่างเข้มข้น ปัจจุบันสามารถขยายตัวเป็นกลุ่มบริษัท ๕ แห่งที่มีทรัพย์สินรวม

กว่า ๑๐๐ ล้านบาท ก็คือบทพิสูจน์ที่ยืนยันถึงความ เป็นไปได้ของกระบวนการที่คนในการพัฒนาตามแนว ทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงว่า การลดความ ต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตของผู้คนให้ น้อยลงนั้น ไม่ได้ทำให้ผู้คนเกิดความทุกข์ทรมาน การพัฒนาสร้างสรรคความเจริญให้กับสังคม ตรง กับข้ามกลับสามารถปลดปล่อยมูลค่าส่วนเกิน จากพลังแรงงานของตนออกมาสร้างสรรคทำ ประโยชน์ให้กับสังคมส่วนรวม ตลอดจนเป็น ธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) ได้ อย่าง **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้ชีวิต ผู้คนมีความสุข”** ด้วยเศรษฐกิจพอเพียงอันที่จริง ไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่เป็นหลักเศรษฐศาสตร์ ที่สอดคล้องกับหลักจริยศาสตร์ของศาสนาหลาย ศาสนา อาทิ บางแง่มุมของจริยศาสตร์แบบ โปรเตสแตนต์ (Protestant's Ethic) ดังเช่นที่ Max Weber เคยพูดถึงความสัมพันธ์ของจริยศาสตร์ แบบโปรเตสแตนต์ที่มีอิทธิพลต่อระบบเศรษฐกิจ ของสหรัฐอเมริกา หรือหลักจริยศาสตร์ในการทำธุรกิจของศาสนาอิสลาม ตลอดจนเศรษฐศาสตร์ เชิงพุทธที่ อี เอฟ ชูเมกเกอร์ พูดไว้ในหนังสือ เรื่อง **“Small is Beautiful”** ของเขา เป็นต้น

ธุรกิจบุญนิยมของชาวอโศกซึ่งเป็นกลุ่มชาว พุทธในประเทศไทยที่มีแนวคิดเชิงปฏิรูปเพื่อกลับไปหารากฐานดั้งเดิมของหลักพุทธธรรม คือ ตัวอย่างหนึ่งของ “เศรษฐกิจพอเพียง” ที่เกิด จากการนำหลักจริยศาสตร์ของพุทธศาสนามา ประยุกต์ใช้ในการทำธุรกิจจนปรากฏผลสำเร็จให้ เห็นอย่างเห็นรูปธรรม

ถึงแม้องค์กรธุรกิจบุญนิยมของชาวอโศกจะ เป็นตัวอย่างของ CSR ซึ่งค่อนข้างพิเศษจนยาก ที่บริษัทอื่นๆ จะสามารถเลียนแบบได้ แต่หลัก ปรัชญาขององค์กรที่มอง “บุคลากรซึ่งเกี่ยวข้องกับองค์กร” (ไม่ว่าจะเป็นพนักงาน กรรมการบริษัท ผู้ถือหุ้น และลูกค้า) เป็นศูนย์กลางหรือเป็น เป้าหมาย (end) ในขณะที่องค์กรกิจเป็นเพียง เครื่องมือหรือวิถีทาง (mean) อย่างหนึ่งของ มนุษย์สำหรับใช้เป็นหนทางที่จะช่วยนำไปสู่เป้า

หมายในการยกระดับความเจริญออกงามในชีวิต ของผู้คนที่เกี่ยวข้องกับบริษัทเหล่านี้ เพื่อให้เข้า ถึงสิ่งที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มี ความสุข”** หรือเป็นวิถีชีวิตที่ **“ไม่เบียดเบียน ตนเอง ไม่เบียดเบียนผู้อื่น และไม่เบียดเบียน ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม”** แทนที่จะมองว่าตัวองค์กร ทางธุรกิจ หรือความเติบโตและผลกำไรของ บริษัทคือเป้าหมาย (end) ขณะที่มองพนักงาน ลูกค้า ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบริษัท เป็น เพียงเครื่องมือหรือวิถีทาง (mean) ที่จะนำไปสู่ เป้าหมายของความเติบโตและผลกำไรของบริษัท เท่านั้น ปรัชญาข้อนี้ในการทำธุรกิจบุญนิยม ของชาวอโศกน่าจะเป็นหลักการสำคัญที่ธุรกิจCSR ต่างๆ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ได้

วิชาเศรษฐศาสตร์ได้ชื่อว่าเป็นสาขาของ สังคมศาสตร์ซึ่งใกล้เคียงกับองค์ความรู้ทาง วิทยาศาสตร์มากที่สุด แต่ภายใต้แนวโน้มที่ นับวันทรัพยากรของโลกมีแต่จะลดน้อยลงๆ สวนทางกับจำนวนประชากรโลกที่ขยายตัวเพิ่ม ขึ้นอย่างรวดเร็ว บางทีองค์ความรู้ของทฤษฎี ทางเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก ที่มองปัญหาความ ยากจนและการพัฒนาทางเศรษฐกิจด้วยตัวเลขที่ มีความหมายตายตัวอย่างเป็นวัตถุวิสัย (ซึ่ง สอดคล้องกับโลกทัศน์ทางฟิสิกส์แบบเก่าของนิวตัน) นั้น อาจกลายเป็นสิ่งที่ล้าสมัย เพราะไม่ สามารถตอบปัญหาและแก้ปัญหาของมนุษย์ได้ อย่างมีประสิทธิภาพอีกต่อไป

ในกรณีเช่นนี้ การมองปัญหาความยากจน และการพัฒนาทางเศรษฐกิจบนพื้นฐานของ โลกทัศน์ใหม่ [ที่สอดคล้องกับฟิสิกส์สมัยใหม่ ซึ่ง ตั้งอยู่บนรากฐานของทฤษฎีสัมพัทธภาพ (relativity theory) และทฤษฎีกลศาสตร์ควอนตัม (quantum mechanic theory) โดยไม่ได้มองปรากฏการณ์ ธรรมชาติอย่างเป็นวัตถุวิสัย แต่มองว่าเป็นสิ่ง สัมพัทธ์ระหว่าง **“สิ่งที่ถูกรับรู้”** กับ **“กรอบอ้างอิง ของการรับรู้”** หรือ **“จิตของมนุษย์”** ที่เป็นผู้ รับรู้ความจริงนั้นๆ] อาจเป็นกระบวนการที่คนใหม่ ของทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ที่สามารถช่วยตอบ

ปัญหาและแก้ปัญหาของมนุษย์ในการเผชิญกับวิกฤตการณ์ต่างๆ ในอนาคตอันใกล้นี้ อาทิ ปัญหา น้ำมันที่กำลังจะหมดจากโลกในอีก ๓๐-๕๐ ปีข้างหน้า และภาวะโลกร้อนที่จะทำให้ผลผลิตด้านอาหารของมนุษย์ลดน้อยลง เป็นต้น ซึ่งหลักการของ “เศรษฐกิจพอเพียง” รวมทั้งหลักการ

“เศรษฐศาสตร์บุญนิยม” หรือ “เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ” ของสำนักสันตติโคกตั้งตัวอย่างที่ได้กล่าวมานี้ อาจเป็นพื้นฐานส่วนหนึ่งที่จะนำไปสู่การพัฒนาให้เป็นองค์ความรู้ของเศรษฐศาสตร์กระบวนทัศน์ใหม่ที่ช่วยแก้ปัญหาของมนุษย์ก็ได้

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ลิงกับลา อุทาหรณ์ที่นำไปสู่องค์กรสีขาว

แบ่งปัน สรรสาระ

หญิงชาวบ้านคนหนึ่งอาศัยอยู่คนเดียวในกระท่อมด้วยความเหงา นางจึงหาสัตว์มาเลี้ยงไว้เป็นเพื่อน คือลิงและลา วันหนึ่งหญิงชาวบ้านต้องออกไปตลาด เธอเอาเชือกมาผูกคอลิงแล้วมัดขาของลาเอาไว้ทั้งสองข้างเพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์เลี้ยงทั้งสองตัวเดินย่ำไปมาในกระท่อมจนทำให้ข้าวของต่างๆ ได้รับความเสียหาย

ทันทีที่หญิงชาวบ้านออกจากบ้านไป ลิงซึ่งมีความฉลาดและแสนซน ก็ค่อยๆ คลายปมเชือกออกจากคอของมัน อีกทั้งยังซุกซนไปแก้เชือกมัดขาให้แก่ลาอีกด้วย หลังจากนั้นเจ้าลิงก็กระโดดโลดเต้น ห้อยโหนโจนทะยานไปทั่วกระท่อมจนทำให้ข้าวของต่างๆ ล้มระเนนระนาดกระจัดกระจาย อีกทั้งรื้อค้นเสื้อผ้าของหญิงชาวบ้านมาฉีกกัดจนไม่เหลือชิ้นดี ในขณะที่ลาได้แต่มองดูการกระทำของเจ้าลิงอยู่เฉยๆ

สักครู่หนึ่ง หญิงชาวบ้านก็กลับมาจากตลาด เจ้าลิงมองเห็นเจ้าของเดินมาแต่ไกลจากทางหน้าต่างก็รีบเอาเชือกมาผูกคอตันไว้อย่างเต็มและนั่งสงบนิ่ง

ฝ่ายหญิงชาวบ้านเมื่อเปิดประตูกระท่อมเข้ามาเห็นข้าวของของตนถูกรื้อค้นกระจัดกระจายเช่นนั้นก็เกิดโทสะทันที หันมองลิงและลาเพื่อดูว่าใครเป็นตัวก่อเรื่อง และเห็นว่าลาไม่มีเชือกผูกขาดังเดิม เธอก็คิดเอาเองว่าเจ้าลาที่เอนคือ ตัวปัญหา หญิงชาวบ้านจึงหยิบท่อนไม้ทุบตีลาอย่างรุนแรง เจ้าลาผู้น่าสงสารได้แต่ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดจนสิ้นใจ

หลายคนคงไม่ค่อยชอบตอนจบของนิทานเรื่องนี้สัก เพราะสงสารเจ้าลาที่ไม่ได้ทำความผิดอะไรแต่กลับถูกเจ้าของทำโทษจนตาย ส่วนเจ้าลิงซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งทุกข์กลับรอดพ้น และไม่ได้รับผลกระทบใดๆ แต่ที่จริง

นิทานเรื่องนี้ ต้องการชี้ให้เห็นถึงความเป็นผู้นำของหญิงชาวบ้านที่ไม่พิจารณาเหตุการณ์ให้ถ่องแท้ เชื่อแค่สิ่งที่ตนเห็นแล้วลงไปทำตามความรู้สึกและประสบการณ์ส่วนตัว เธอมองเห็นข้าวของเสียหายและมองเห็นลาที่หลุดออกมาจากเชือก แล้วตัดสินว่า ลาคงเป็นผู้กระทำ แต่ไม่ได้มองว่าลาไม่มีปัญญาจะแก้เชือก และไม่มีนิสัยชอบรื้อทำลาย เธอมองเห็นลิงยังถูกเชือกล่ามอยู่ ก็คิดว่าลิงคงไม่ใช่ผู้กระทำ แต่มองไม่ออกว่าสัตว์ที่จะแก้ปมเชือกได้และมีนิสัยชอบรื้อทำลายนั้นคือลิง ถ้าเธอสำรวจร่องรอยความเสียหายสักเล็กน้อย ก็คงพบรอยเท้าและฟันของลิงทั่วห้อง แต่ไม่พบรอยเท้าของลา เพราะลาไม่ได้เคลื่อนที่ไปไหน

เหตุที่องค์กรหลายๆ ต้องเห็นดีเนือยอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะความสะเพร่าของผู้นำ ที่ “ปล่อยให้ลิงสร้างปัญหา แต่ลารับเคราะห์” ลากก็เหมือนกับคนที่ปฏิบัติงานได้ตามหน้าที่ แต่ไม่ค่อยมีปากมีเสียงพูดจาตรงไปตรงมาแต่ไร้เล่ห์เหลี่ยม ลิงก็เหมือนกับคนที่ฉลาดแกมโกง พูดมากพริชต์แต่เก่ง อ้างอิงตำราได้สารพัดแต่ไม่เคยทำงานจริง **นายที่ดีไม่ควรปล่อยให้ลิงหลงระเริงว่าทำผิดเท่าไรนายก็ไม่มีความรู้**

ผู้เป็นนายไม่ควรยึดติดความสบาย รอฟังแต่รายงานในห้องประชุม รู้จักยอมเสียสละตน สละเวลาอีกเล็กน้อยเพื่อค้นหาความจริงเพื่อควบคุมเจ้าลิง เพราะไม่เช่นนั้น องค์กรก็จะทุกข์ทรมานไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าลิงสงบได้องค์กรก็จะพลอยสบายและมีความสุขอย่างยั่งยืนไปด้วย นำไปสู่องค์กรสีขาว **“ธรรมนำความคิด พิชิตทุกเรื่อง ปัญหามา ปัญญาเกิด” ๒**

(ขอขอบคุณ FW maneeratsanee@windowslive.com)

นักเรียนฟ้าสูงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมสัมผัสมาศึกษา

● ฟาสาาง

แล้วแห่งชัย

ทุกข์บ้างจะเป็นไร

หากที่หมายที่มุ่งไปนั้นดีงาม!
จะสุขอยู่ได้อย่างไร
หากต้องเป็นไปในสิ่งที่เลวทราม
มีชีวิตไม่มีความฝัน (เว่นอรหันต์)
ผ่านคืนผ่านวัน เจ็บเหงา
มีชีวิตมีความฝัน
ทุกคืนวัน คล้ายแสงฟ้าดโบยเรา
ที่หมายที่ดี ไซ้เพียงอยู่เฉยๆ ก็ไปถึง
หากยอมให้คืนวันโบยดี
บางที่เราอาจเข้าเส้นชัยเป็นที่หนึ่ง
(ปัญญาภาษิตจากหนังสือ “สตรีเจ็บ”)

จบแล้วเพื่อเริ่มใหม่

มนุษย์กับความฝันดูเหมือนจะเดินเคียงคู่กันมา
ตั้งเพื่อนสนิทที่ไม่ยอมพรากจากห่างกันเลย
แม้แต่วินาทีเดียว จนถึงกับมีคำกล่าวไว้ว่า “คนที่
มีชีวิตแต่ปราศจากซึ่งความฝัน ก็ไม่ต่างอะไรกับ
คนที่ตายไปแล้ว”

ฉันก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ชอบเอาชีวิตไปแขวนไว้
กับความฝัน มีความสุขกับอนาคตเหมือนอยู่ใน
โลกแห่งจินตนาการที่เราสามารถวาดหวัง ชัด
เขียนสิ่งใดได้สมตั้งใจปรารถนา แต่ก็ยังมีอีก
ทฤษฎีหนึ่งเช่นกันที่บอกเตือนใจเราไว้ว่า “จงทำ
ปัจจุบันให้ดีที่สุด” หรือไม่ก็ “ความประมาทเป็น

หนทางแห่งความตาย” บางทีการที่เรามีชีวิตโดย
อยู่แต่ในโลกของความฝัน จนลืมที่จะอยู่กับ
ความเป็นจริง ก็ทำให้เราประมาทกับปัจจุบัน
พลาดสิ่งดีๆ โอกาสดีๆ ไปมากมาย หลงใหลมี
สุขกับอนาคต จนหลงลืมที่จะมีสุขกับปัจจุบัน
ลืมทำทุกขณะ ทำทุกวินาทีให้เป็นวินาทีที่มีความ
สุขที่สุด เพราะทุกวินาทีที่เป็นวินาทีแห่งบุญ ด้วย
เหตุนี้จึงทำให้ความจริงกับความฝันเปรียบเสมือน
สีขาวยกับสีดำที่อยู่ตรงข้ามกันเสมอ ทั้งที่ความ
จริงแล้วมันสามารถเป็นแม่สีสองสีที่พร้อม
ผสมผสาน แต่งแต้มจรรโลงสิ่งดีงาม จนกำเนิด

ลีแปลกใหม่และจิตกรรมอันทรงคุณค่าให้แก่โลกอีกมากมาย เราสามารถมีความฝันโดยใช้ให้เป็นแรงขับเคลื่อนในการทำปัจจุบันให้ดีที่สุด เพื่อไปสู่เป้าหมายแห่งฝันที่เป็นจริงนั้นในอนาคต

ฉันเคยเป็นเด็กน้อยที่ชอบเฝ้าแอบมองรุ่นพี่ ม.๖ จบผ่านไปปีแล้วปีเล่า แล้วภาวนาขอให้ตัวเองได้มีวันที่ประสบความสำเร็จแบบนั้นบ้าง วันที่ชัยชนะเป็นของเรา วันที่ได้โอบกอดเล่นซี้ยแห่งการฝึกฝน วันที่ได้สัมผัสผลรสชาติของผู้พิชิตวันที่ฝันนั้นกลายเป็นจริง.....

จะเป็นอย่างไรหนอ?... ถ้าเราได้ก้าวขึ้นไปถึงจุดจุดนั้นจริงๆ ก็ได้แต่คิด เพื่อฝันไปตามเรื่องตามราว จวบจนวันเวลาที่หิวปีกพาดฉ่นเจริญเติบโตผ่านพ้นมาถึงปีสุดท้ายในรอบรั้วสัมมาสิกขาในครานี้ ฉันกำลังจะได้เรียนรู้ความรู้สึกนั้นด้วยตัวเองจริงๆ มิใช่การคิดเอาดั่งเก่าก่อน วันแห่งการรับกอดอันเป็นสัญลักษณ์ของการจบหลักสูตร ๖ ปีสัมมาสิกขา กำลังคืบคลานมาถึงพร้อมๆ กับการตัดสินใจอันยิ่งใหญ่อีกครั้งในเส้นทางสายเดิมนี่....ถนนสายศรัทธา

คงเหลืออีกไม่กี่วันแล้วสำหรับการจะพรากจากและเปลี่ยนแปลง จบแล้วเพื่อเริ่มใหม่สำหรับเด็กนักเรียนสัมมาสิกขาชั้น ม.๖ อีกหลายชีวิตหลายคนสับสนเรรวนในการวาดอนาคตข้างหน้าที่ยังไม่รู้จุดหมาย หลายคนก็ได้ก่อร่างสร้างอนาคตจนเริ่มเห็นเด่นชัด แคร่รอวันที่จะไปครอบครองฝันนั้น หลายคนก็ปล่อยชีวิตให้เป็นไปตามยถากรรม ไม่คิด ไม่ฝันถึงอะไรทั้งนั้น หลายคนคิดว่าฝันอนาคตไปแสนไกล สวยหรู แต่ก็รู้ว่ามีโอกาสไปครอบครองมาได้ เลยถอดใจ ท้อแท้ กลายเป็นมนุษย์หุ่นยนต์ไร้ซึ่งจิตใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความฝัน ซังกะตายไปวันๆ.....!!

ฉันก็เป็นอีกคนเช่นกันที่รู้สึกสับสนในชีวิตเหมือนขึ้นมาได้จนถึงจุดสูงสุดของชั้นบันได แต่ทว่าปลายทางข้างหน้าก็ยังมีบันไดแห่งการฝึกฝนที่สูงยิ่งขึ้นไปอีกทอดตัวราโรยอยู่เบื้องหน้า

ช่วงที่ก้าวข้ามผ่านพ้นช่วง ม.ต้น มาสู่ ม.ปลาย

ว่ายากแล้ว ก้าวนี้ดูจะยากยิ่งกว่าหลายเท่านี้ เพราะมันมิใช่เพียงหน้าที่ มิใช่เพียงเป็นไปตามกฎเกณฑ์ข้อบังคับ ฯลฯ ที่มีส่วนมาเป็นตัวแปรในการตัดสินใจ แต่ครั้งนี้มันเป็น “จิตสำนึก” กับ “กิเลส” ล้วนๆ ที่กำลังรบราชิงชัยชนะกันไปมาเหมือนจะรู้ผล แต่ก็ยังไม่ชัดเจน มันก้ำกึ่งกันไปก้ำกึ่งกันมา จนหลายครั้งที่ทำให้ฉันซ้กจะสับสนไปหมด

เส้นทางที่ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่ทว่าปลายทางช่างหอมหวาน...

เส้นทางที่หลายคนบาดเจ็บ รำให้ เสียหน้าตาไม่รู้เท่าไร แต่ก็แข็งแกร่งขึ้นมากเท่านั้น...

เส้นทางยากยิ่งที่จะฝ่าฟันจนก้าวไปถึง แต่ทุกก้าวอย่างก็คือการสะสมระยะทางแห่งวิญญูะให้หดสั้นลง...

ชีวิตตราบที่ไม่สิ้นลมหายใจ จะต้องก้าวเดินอีกไม่รู้เท่าไร ถ้าวันนี้เราไม่ก้าวต่อไป จะมีวันพรุ่งนี้ให้ได้ก้าวอีกอย่างไร.....??

คนที่ยืนอยู่กับที่ ก็คงไม่ต่างอะไรกับคนที่ตายไปแล้ว เธอจะเลือกเป็นมนุษย์ที่มีเพียงร่างกายที่ยังเป็นสัญญาณของการมีชีวิต แต่ปราศจากหัวใจและวิญญาณแห่งการเฝ้าหรือไร...?? ฉันถามตัวเองในคืนวันที่หัวใจทั้งสับสน วุ่นวาย และท้อถอยเหลือคณากับปณิธานที่ตั้งใจที่จะเลือกก้าวต่อไปในเส้นทางสายเดิม...

“ท้อได้แต่อย่าถอย” คำให้กำลังใจจากใครบางคนดังแว่วขึ้นมาในมโนสำนึก ดังกึกก้องอยู่ในหัวใจ แม้อุปสรรคขวากหนามจะมากมายเพียงไร นักสู้ย่อมเลือกที่จะทุกข์ทรมานเขียนตายในสนามรบ ดีกว่าเสวยสุขอยู่บนกองขยะโลกีย์

ขอบคุณเลือดนักสู้ในกายฉันที่อย่างน้อยก็ยังยืนหยัดอยู่บนเส้นทางที่ดีแม้ น้ำตาจะนองหน้ามาหลายครั้ง ครั้งนี้ก็เช่นกันฉันจะขอก้าวต่อไปอีกครั้งด้วยหัวใจที่รักดี (กว่าเดิม)

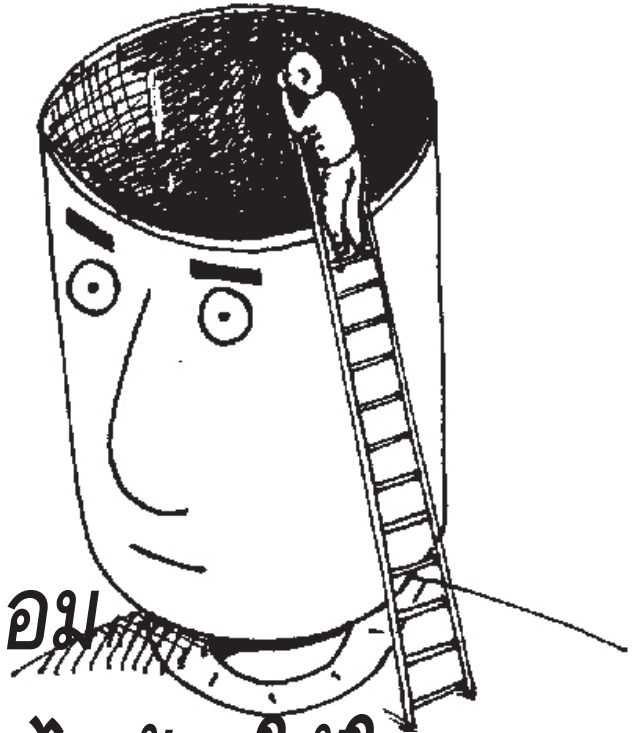
(จบภาคสัมมาสิกขาระดับมัธยม)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

- คอลัมน์ เขียนให้คิด
เฉลิมชัย ยอดมาลัย
หนังสือพิมพ์แนวหน้า
วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

อัลโนลף ขอโทษนะ
นักวิชาการจอมปลอม....

ขอโทษนะ

นักวิชาการจอมปลอม

คนไทยมีสมอง ไม่ต้องให้ใครจูง

ขอโทษนะ นักวิชาการจอมปลอม
คนไทยมีสมอง มิใช่กระป๋องวิฉวย
เขาคิดเอง ทำเอง ช่วยเหลือตัวเองได้
สูงจงอย่าหมาย หรือบังอาจมาหลอกลวง

สุเจ้า ผู้รอดอ้างว่ารู้กว้างและทรงภูมิ แต่เบื้องหลังอาจ
สฤลและต่ำค่างักว่าศูนย์ อย่าคิดว่าประชาชนไม่รู้ปุม
ความเป็นมาของพวกเอ็ง

เมืองไทยนี้มีสิ่งแปลกประหลาดและมหัศจรรย์ อยู่มากหลาย ทั้งที่มหัศจรรย์ในด้านบวกและ ด้านลบ ซึ่งก็คือเป็นความหลากหลายอันเป็น ธรรมดาสามัญในสังคมมนุษย์ปวงชน

แต่ในความประหลาดที่ว่านี้ ยังมีสิ่งประหลาด จำพวกแปลกอุบาทว์อยู่ประการหนึ่งที่เกิดใน สังคมไทยเป็นระยะๆ นั่นคือความแปลกอุบาทว์ อันเกิดจากคนกลุ่มหนึ่งที่หลงตัวเอง ชอบ อวดอ้างและแอบอ้างว่า ข้าคือนักวิชาการผู้ เลิศเลอด้วยมันสมอง คนพรรคนี้มักฝังตัวอยู่ตาม สถาบันการศึกษาชั้นสูงของประเทศ จึงถูก ตราหน้าจากคนที่รู้จริงยิ่งกว่าว่าเป็นพวกที่ หลับใหลลึมตื่นอยู่บนหอคอยงาช้าง ดินไม่ติดดิน เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ หนักไม่เอาเบาไม่สู้ ดูถูกว่าคน อื่นโง่หมด ภูถลาดเพียงคนเดียว

ต้องขออภัยอีกหลายๆ ครั้งว่า บ้านนี้เมืองนี้ยังมีนักวิชาการตัวจริงผู้ทรงภูมิ เปี่ยมด้วยคุณธรรม และมีมันสมองอีกมากมายมหาศาล แต่คนกลุ่มนี้ กลับชอบถ่อมตน เก็บตัว ไม่ชอบเสนอหน้าสร้าง ตัวให้เป็นจุดเด่นตามหน้าหนังสือพิมพ์ คลื่นวิทยุ และจอโทรทัศน์ เพราะเขามุ่งเน้นอย่างจริงจังกับการสร้างองค์ความรู้ที่เป็นคุณประโยชน์ต่อมวล มนุษยชาติและประเทศชาติ และเขายึดถือตลอด เวลาว่า การกระทำดังกล่าวคำพูด

น่าสังเวชที่สื่อมวลชนไทยกลับมองไม่เห็น และไม่รู้จักนักวิชาการตัวจริง แต่ชอบนำเสนอ เสียงอะอะวอยวายไร้สาระแต่มีสีสันของนักวิชา การกำมะลอ หากจะสืบค้นให้ลึกแล้วก็จะพบว่า นักวิชาการลวงโลกพวกนี้ไม่เคยคิดค้นและสรรค์ สร้างองค์ความรู้ใหม่ที่มีคุณค่าและให้คุณ ประโยชน์ต่อสังคมแม้แต่น้อย แต่มักลอกและ จดจำเอาเศษขี้ปากของนักคิดระดับโลกมาเพื่อ ยกระดับมันสมองของตนเอง เพื่อให้ตนดูดี ดูมี คุณค่า และเป็นที่นิยมชมชอบของคนที่ไม่รู้ไม่ เท่าทันในกลอุบายของตน

นักวิชาการกำมะลอมักลอกเอาความคิดของ นักคิดระดับโลกมาเป็นตอนๆ แล้วเอามาปะติด

ปะต่อกัน แล้วบิดเบือนสร้างเรื่องใหม่เพื่อ หลอกลวงให้คนที่ไม่รู้ความจริงหลงเคลิบเคลิ้ม แล้วคล้อยตาม หรือบางครั้งก็มีคนรู้ทันแต่เขาไม่ ต้องการเปลืองน้ำลายและเสียอารมณ์กับคนไร้ ค่ากลุ่มนี้

คนสติเฟื่องจำพวกนี้ไม่เคยรับรู้ความเป็นมา และความเป็นไปที่แท้จริงของสังคมที่ตนเอง อาศัยอยู่ เพราะเหตุที่ไม่เคยสัมผัสกับความเป็น จริงของสังคมและของมนุษย์ในท้องถิ่นนี้เอง จึง ทำให้เขาหลงวนเวียนอยู่กับภาพมายาและเพ้อ ฝันอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ คิดว่าเรื่องราว ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมันเป็นแค่เพียงเรื่องราวที่ถูก จดจารึกบนกระดาษเท่านั้น แต่หาได้สำเหนียกไม่ ว่า กว่าที่จะจดจารึกเหตุการณ์ทั้งหลายทั้งปวงได้ นั้น เหตุการณ์แท้จริงนั้นมันมีกระบวนการและชั้น ตอนที่สุดแสนสลับซับซ้อน

คนที่ชอบอวดว่าตนเองเป็นนักวิชาการทั้งที่ จริงๆ แล้วเป็นได้แค่นักอ่านที่ชอบฝันกลางวัน ในช่วงกลางวันที่แสนจะร้อนรุ่ม คือคนที่ไม่เคยอยู่กับความเป็นจริง อาจจะมีบางครั้งที่พลัดหลุด หลงเข้าไปสัมผัสกับเศษเสี้ยวของเหตุการณ์การ ต่อสู้ครั้งสำคัญของสังคมอยู่บ้าง แต่ส่วนมากก็ เป็นแค่เพียงผู้สังเกตการณ์อยู่ห่างๆ เท่านั้น

นี่ขนาดเป็นแค่เพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น ก็ ยังอุตสาหะสร้างภาพให้ตนเองกลายเป็นเสมือนผู้ กำหนดทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็เก็บเอาเศษๆ ของ เหตุการณ์ไปปรุงแต่งขยายภาพให้เป็นไปตาม ใจนึกของตน แต่ที่เลวร้ายไปกว่านั้นก็คือ การ พยายามจงใจหลอกตัวเองให้เชื่อว่า สิ่งที่ตน ปรุงแต่งขึ้นมา นั่นคือความจริงสูงสุดอันเป็น อมตะนิรันดร์

นักวิชาการกำมะลอชอบที่จะลอกเอาข่าวที่ ปรากฏตามสื่อแขนงต่างๆ ไปเป็นฐานข้อมูล โดย หารู้ไม่ว่าหลายต่อหลายครั้ง ข่าวสารที่ปรากฏก็ เป็นแค่เพียงเรื่องราวที่ทั้งนักข่าวกับแหล่งข่าว ร่วมกันปรุงแต่งและสร้างมันขึ้นมา

นักวิชาการดินไม่ติดดินจำนวนมาก ชอบพูด

ถึงความยากจนอัตคัดขัดสนของชาวบ้านผู้ยากไร้ ในเขตทุรกันดารไกลปืนเที่ยงทั้งที่ตัวเองไม่เคยรับรู้ ไม่เคยสัมผัสกับความทุกข์ยากแสนสาหัสของความยากจนขั้นแค้น แต่ที่น่าสังเวชยิ่งกว่าคือ คนกำมะลอจำพวกนี้หลายคนก็มีกำเนิดมาจาก ครอบครัวของผู้ที่กดขี่ขูดรีดเอารัดเอาเปรียบประชาชน

นักวิชาการจอมปลอมจำนวนมากไม่น้อยพาลมาถึงเรื่องมนุษยธรรมและสิทธิมนุษยชนต่างๆ ที่ตระกูลของตนเองเป็นเจ้าของโรงงานนรกที่อาศัยแรงงานผิดกฎหมายจากลาว เขมร กะเหรี่ยง ไทยใหญ่ และพม่า

นักวิชาการเถื่อนจำนวนมากมาชอบพูดถึงเรื่องความอบอุ่นและความรักภายในครอบครัว แต่กลับนอกใจภริยา บางรายเลวร้ายยิ่งกว่า เพราะมีเพศสัมพันธ์กับนักศึกษาของตน

เหตุผลที่ยกตัวอย่างความเน่าเฟะของนักวิชาการกำมะลอมาบอกเล่าไว้ ณ ที่นี้ ก็เพราะต้องการจะสื่อไปถึงทุกภาคส่วนของสังคมว่า อย่าได้หลงเชื่อคนที่ชอบอวดอ้างตนเองว่าเป็นนักวิชาการ และที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ ทุกครั้งที่ท่านได้พบเห็นแถลงการณ์ใดๆ ของนักวิชาการ ขอจงได้โปรดตั้งสติให้มั่นและย้ำกับตนเอง ทุกครั้งว่า แถลงการณ์ฉบับนั้นอาจมีค่าไม่ต่างไปจากกระดาษเขียนหมึกชั้นหนึ่ง

ตัวอย่างที่ขอยกมาแสดงในที่นี้คือแถลงการณ์แดงสยาม ที่เนื้อหาตอนหนึ่งระบุว่า “ศัตรูของประชาชนมีคุก ศาล ทหาร เข้ายึดรัฐสภาและรัฐบาลผ่านการก่ออาชญากรรม เราชาวประชาธิปไตยแดงที่หูดาสว่าง มีมวลชน แต่ตราบดีที่เราจะจัดกระจายนำตนเองไม่ได้ เราจะอ่อนแอ เมื่อใดที่เราจัดตั้งตนเอง นำตนเอง ในแต่ละท้องที่และรวมตัวกันเป็นพรรคที่เราสามารถร่วมกันนำ ๕ นิ้วที่อ่อนแอจะกลายเป็นกำปั้นเหล็กที่ถล่มฝ่ายตรงข้าม

ในขณะที่ผู้นำโลกอย่างประธานาธิบดีโอบามากำลังเสนอมาตรการเพื่อปกป้องสังคม

จากวิกฤตเศรษฐกิจร้ายแรง รัฐบาลไทยปล่อยให้คนงานตกงานเป็นจำนวนมาก และเอาใจใส่แต่ในการปิดปากประชาชน ทำลายประชาธิปไตย...”

เมื่อได้อ่านกระดาษเขียนหมึกชั้นนี้แล้วก็ทำให้ตระหนักดีว่า เจ้าของข้อเขียนนี้ มองภาพศัตรูของประชาชนได้คับและแคบล้นดี เป็นไปได้ อย่างไรก็ตามที่คนผู้ชอบยกย่องตนเองว่าเป็นผู้รอบรู้ในหลักการลัทธิมาร์กซ์บอกว่าคุก ศาล ทหาร คือศัตรูของประชาชน ศัตรูของประชาชนมีเพียงแค่นี้เองเท่านั้นหรือ

หากคาร์ล มาร์กซ์ ได้ยินได้ฟังหรือได้อ่านแถลงการณ์ประเภทหมึกเขียนกระดาษชั้นนี้คงจะบอกว่า ท่านเข้าใจสาระสำคัญของลัทธิมาร์กซ์ผิดอย่างไม่น่าให้อภัย

ยิ่งเมื่อได้อ่านประเด็นการนำเสนอเรื่องโอบามาก็ทำให้สังเวชไม่น้อย เพราะผู้ที่อวดอ้างว่าเป็นมาร์กซิสต์กลับยกย่องให้สหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำโลก!

ยกตัวอย่างแค่เพียงเท่านี้ ท่านผู้มีสติปัญญา ก็คงประจักษ์ชัดแล้วว่าแถลงการณ์ฉบับนี้มีคุณค่ามากหรือน้อยเพียงใด ส่วนประเด็นความน่าเชื่อถือนั้นขออย่าเพิ่งค่าเดียวว่าไม่มีแม้แต่น้อย เพราะทุกถ้อยคำล้วนเต็มไปด้วยอคติ โมหาคติ โทโสคติ และแสดงให้เห็นว่าคนผู้นี้ไม่เคยเข้าใจความรัก ความผูกพันและความห่วงหาอาทรระหว่างคนไทยกับสถาบันพระมหากษัตริย์

หรือว่าจริงๆ แล้วนักวิชาการกำมะลอผู้นี้ อาจจะเป็นผู้นิยมในลัทธิฟาสซิสต์และนาซีสม์มากกว่า เขาจึงดูเสมือนยกย่องและเชิดชูระบอบทักษิณอย่างออกหน้าออกตา เขาอาจจะยอมหมอบคลานเข้าไปหาทักษิณ แต่ไม่ยอมหมอบคลานเข้าไปหาพระเจ้าผู้ซึ่งคนไทยยอมถวายชีวิตให้

๒

กติกามืออง

• ประคอง เดกฉัตร

ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

คำฟ้อง

คดีหมายเลขคำที่

ศาล

วันที่

เดือน

พุทธศักราช

ความอาญา

ระหว่าง

โจทก์

จำเลย

ฐานความผิด ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน และจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งแก่ปหรักวิสกูไกรมีสย
โดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้ประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการของค่าธรรมเนียมสมาชิกหรือด้วยวิธี
การอื่นใดโดยมิได้ขออาญา ศาลมีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์ ได้สอบสวนแล้ว
ซึ่งพยานสอบสวน ศาลมีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์ ได้สอบสวนแล้ว

คำฟ้องคดีอาญา

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่

ตรอกหรือซอย

เมื่อพนักงานอัยการหรือราษฎรนำคำฟ้องมา
ยื่นต่อศาลกล่าวหาว่าบุคคลใดกระทำความผิด
ขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาลงโทษนั้น ศาลต้อง
ตรวจสอบเรื่องเขตอำนาจของศาลก่อนว่าศาลมี
เขตอำนาจที่จะรับคดีดังกล่าวไว้ได้หรือไม่ เช่น
คดีอยู่ในอำนาจของศาลทรัพย์สินทางปัญญา
และการค้าระหว่างประเทศหรือศาลเยาวชนและ
ครอบครัวหรือศาลชำนาญพิเศษอื่นๆ หรือไม่
นอกจากนี้ศาลต้องตรวจสอบเรื่องอำนาจฟ้องของ
โจทก์ด้วยว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ หลังจากนั้น
จึงตรวจสอบสาระสำคัญของฟ้อง

ถ้าฟ้องไม่ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธี

พิจารณาความอาญามาตรา ๑๕๘ ศาลจะสั่งให้
โจทก์แก้ฟ้องให้ถูกต้องเสียก่อนแล้วจึงจะสั่ง
ประทับฟ้องหรือไต่สวนมูลฟ้องหรือจะสั่งยกฟ้อง
โดยไม่ประทับฟ้องก็ได้ เช่นฟ้องไม่ระบุสถานที่
เกิดเหตุ ศาลอาจสั่งให้แก้ไขก็ได้ หรือกรณีที่
ฟ้องเคลือบคลุมหรือไม่ครบองค์ประกอบความ
ผิดศาลอาจพิพากษายกฟ้อง แต่การยกฟ้อง
ดังกล่าวนี้ต้องลงลายมือชื่อผู้พิพากษาให้ครบ
องค์คณะตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมเว้นแต่
เป็นศาลแขวงซึ่งใช้องค์คณะนายเดี่ยวถ้าเป็น
กรณีที่การเขียนหรือพิมพ์ไม่ตรงตามบรรทัดหรือ
พิมพ์ที่อยู่ผิดพลาดลับสนศาลอาจสั่งคืนฟ้องให้

โจทก์แก้ไขให้ถูกต้องก่อนได้

ทนายความไม่มีอำนาจลงลายมือชื่อเป็นโจทก์ในคดีอาญา กรณีที่ผู้เสียหายมอบอำนาจให้บุคคลอื่นฟ้องคดีอาญา ผู้รับมอบอำนาจย่อมลงลายมือชื่อในฟ้องแทนผู้มอบอำนาจได้ ในกรณีที่โจทก์ลงลายพิมพ์นิ้วมือแทนการลงลายมือชื่ออีกต้องมีพยานลงลายมือชื่อรับรอง ๒ คน หนังสือมอบอำนาจให้ฟ้องคดีอาญานั้นไม่ต้องติดอากรแสตมป์ใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีอาญาได้

ในคดีอาญา ผู้เยาว์หรือผู้ไร้ความสามารถดำเนินคดีเองหรือรับมอบอำนาจจากผู้แทนโดยชอบธรรมไม่ได้ ต้องให้ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาลจัดการแทน เช่นเด็กหญิง ก. โดยนาง ข. ผู้แทนโดยชอบธรรม โจทก์เป็นต้น

ในกรณีที่โจทก์ในคดีอาญาตายในระหว่างพิจารณาไม่ว่าในชั้นใด และมีผู้ร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนใช้ชื่อคู่ความเดิมโดยเขียนข้อความต่อท้ายชื่อคู่ความนั้น เช่น นาย ก. โดยนาย ข. ผู้เข้าดำเนินคดีต่างผู้ตาย โจทก์

กรณีที่ศาลตรวจคำฟ้องแล้วเห็นว่าคดีของโจทก์ขาดอายุความศาลก็สามารถพิพากษายกฟ้องได้โดยไม่ต้องทำการไต่สวนมูลฟ้องก่อน

การสั่งฟ้องคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์นั้น ถ้าจำเลยถูกขังตามอำนาจของศาล ศาลก็จะสั่งประทับฟ้องและหมายเบิกมาสอบคำให้การในวันนั้นหรือวันถัดไป แต่ถ้าจำเลยไม่ได้ถูกขังแต่ได้รับการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวหรือประกันตัว ศาลจะประทับฟ้อง และสั่งให้รอไว้สั่งในวันที่น่าายประกันส่งตัวจำเลย และถ้าวันดังกล่าวนายประกันส่งตัวจำเลยอยู่แล้วศาลก็จะสั่งประทับฟ้องและเบิกจำเลยสอบคำให้การว่าจำเลยจะให้การรับสารภาพหรือปฏิเสธ เมื่อเสร็จแล้วศาลจะออกหมายขังจำเลยไว้อีกครั้งหนึ่งเป็นการขังในระหว่างพิจารณาเว้นแต่

ได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวหรือที่ชาวบ้านเรียกว่าการประกันตัว ถ้าเคยประกันในชั้นฝากขังหรือผิดฟ้องอยู่ก่อนแล้วอาจใช้หลักทรัพย์เดิมได้

ถ้าไม่มีตัวจำเลยมาศาลในวันที่พนักงานอัยการยื่นฟ้อง เช่นจำเลยได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวจากศาลในชั้นฝากขังระหว่างสอบสวน ศาลก็จะสั่งประทับฟ้อง และหมายนัดผู้ประกันให้ส่งตัวจำเลย กรณีที่จำเลยหลบหนีจากการปล่อยชั่วคราวระหว่างฝากขังศาลก็จะสั่งประทับฟ้องเช่นเดียวกันเมื่อเจ้าหน้าที่ศาลรายงานว่าจำเลยหลบหนีศาลจะสั่งในรายงานเจ้าหน้าที่หรือในรายงานกระบวนการพิจารณาว่าให้ออกหมายจับจำเลยและปรับนายประกันตามสัญญา และอาจจะสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราว แจ้งให้ผู้ประกันชำระค่าปรับภายในกี่วันตามที่ศาลเห็นสมควรก็ได้ หากผู้ประกันไม่ชำระค่าปรับภายในกำหนดก็จะแจ้งพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการบังคับคดีคือการยึดทรัพย์อื่นๆ นายประกันหรือยึดหลักทรัพย์ที่วางประกันไว้ เพื่อขายทอดตลาดนำเงินชำระค่าปรับ แต่หากหลักประกันเป็นเงินหรือสมุดบัญชีเงินฝากศาลก็จะสั่งให้ยึดเงินสดที่วางไว้หรือสั่งให้ธนาคารส่งเงินค่าปรับมาใช้แล้วแต่กรณี

ถ้าจำเลยเป็นนิติบุคคลในวันฟ้องต้องมีผู้จัดการหรือผู้แทนอื่นๆ ของนิติบุคคลมาศาล หากไม่มีต้องถือว่าไม่มีตัวจำเลยมาศาลในวันฟ้องศาลประทับฟ้องไม่ได้

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว ไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องพนักงานอัยการมีหน้าที่ต้องควบคุมตัวจำเลยซึ่งเป็นเยาวชนมาศาลในขณะยื่นฟ้องหรือไม่ต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาบังคับใช้เพราะไม่เป็นการขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้นพนักงานอัยการโจทก์จึงมี

หน้าที่ต้องควบคุมตัวจำเลยซึ่งเป็นเยาวชนมาศาลขณะยื่นฟ้อง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และได้รับการประกันตัวไปแล้ว แต่ภายหลังสถานพินิจไม่อาจส่งตัวจำเลยต่อศาลในวันฟ้องได้ เนื่องจากจำเลยถูกจับกุมในอีกคดีหนึ่งที่อีกจังหวัดหนึ่งหรือด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม กรณีจึงเป็นเรื่องระหว่างการควบคุมตัวจำเลยในชั้นสอบสวนโดยอยู่ในอำนาจของผู้อำนวยการสถานพินิจไม่เกี่ยวกับศาล จึงถือว่าไม่มีตัวจำเลยมาศาล ศาลจึงไม่อาจประทับฟ้องได้

การสั่งฟ้องคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์นั้นเมื่อศาลตรวจคำฟ้องแล้วว่าถูกต้องศาลก็จะสั่งสำเนาให้จำเลย นัดไต่สวนมูลฟ้อง ให้โจทก์นำส่งหมายนัดภายในกี่วัน ถ้าส่งไม่ได้ให้แถลงต่อศาลภายในกี่วันนับแต่วันส่งไม่ได้

เขตอำนาจศาลที่จะยื่นฟ้องนั้น ถ้าศาลเห็นว่าฟ้องของโจทก์ไม่อยู่ในเขตอำนาจของศาลนั้น ศาลก็จะสั่งว่าคำฟ้องของโจทก์ไม่อยู่ในเขตอำนาจของศาลนั้น ศาลจึงให้คืนฟ้องแก่โจทก์ไป และจะสั่งจำหน่ายคดีจากสารบบความออกเลขแดง แต่ในทางปฏิบัติคำฟ้องดังกล่าวศาลจะเก็บไว้เป็นหลักฐาน โจทก์ต้องทำคำฟ้องใหม่ไปยื่นต่อศาลที่มีอำนาจ

กรณีเป็นที่สงสัยว่าคดีอยู่ในอำนาจของศาลใด ศาลอาจจะสั่งว่าตรวจคำฟ้องแล้วมีปัญหาว่าคดีอยู่ในอำนาจของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางหรือไม่ ให้รีบส่งสำนวนให้ประธานศาลฎีกาวินิจฉัย ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญามาตรา ๙ เมื่อได้รับคำวินิจฉัยจากประธานศาลฎีกาแล้วก็จะได้นัดฟังคำวินิจฉัยและดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป

กรณีที่มีเหตุสงสัยว่าคดีอยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวหรือไม่ ศาลก็จะสั่งว่าตรวจคำฟ้องแล้วมีปัญหาว่าคดีอยู่ในอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวหรือไม่ ให้รีบส่งสำนวน

ไปให้ประธานศาลฎีกาวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว มาตรา ๑๒ เมื่อได้รับคำวินิจฉัยจากประธานศาลฎีกาแล้วจะได้นัดฟังคำวินิจฉัยและดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป

หากเป็นกรณีที่น่าয়กรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ถูกกล่าวหาว่าร้ายผิดปกติ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น รวมทั้งกรณีที่บุคคลดังกล่าว หรือบุคคลอื่นเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิดดังกล่าว หรือกรณีที่ประธานวุฒิสภายื่นคำร้องว่ากรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าผู้ใดร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีต่างๆ เช่นนั้น รัฐธรรมนูญบัญญัติให้เป็นคดีอาญาที่อยู่ในอำนาจการพิจารณาพิพากษาของศาลฎีกา แผนกคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เมื่อกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีผลบังคับใช้แล้วศาลอื่นๆ จึงไม่มีอำนาจรับพิจารณาพิพากษาคดีเช่นนั้น

ในกรณีที่มีปัญหาว่าคดีอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรมหรือศาลทหารหรือศาลปกครอง จะต้องให้คณะกรรมการตามรัฐธรรมนูญซึ่งมีประธานศาลฎีกาเป็นประธานเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยกาวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลว่าคดีดังกล่าวนั้นอยู่ในเขตอำนาจของศาลใด

ในกรณีในจังหวัดเดียวกันไม่แน่ว่าคดีอยู่ในอำนาจศาลจังหวัดหรือศาลแขวง ศาลที่รับคำฟ้องต้องส่งไปให้ประธานศาลอุทธรณ์เป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดว่าคดีอยู่ในอำนาจของศาลใด คำสั่งดังกล่าวเป็นที่สุด **ก**

ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ปรองดอง...ต้องปองดี

ปรองดองด้วยกฎหมาย

ตกลงร้ายลงประชา

ซ่อนเร้นเปลื้องอาญา

อาชญากรโกงกินชาติ

อ้าปากโอ้อวดโก้

เกมจับโจรกลรุกฆาต

ผู้แทนหรือผู้ทาส

เทิดสกุลกลมไทย

โอนานักหนักแผ่นดิน

พลิกพลั่วลิ้นเร่งโหมไฟ

ทะเยอทะยานใหญ่

เผาบ้านเกิดผลาญเมืองนอน

ปรองดองด้วยกฎหมาย

โฉนดมงายปัญญาอ่อน

ผู้แทนราษฎร

หรือผู้แทนจอมมายา

เป็นคนควรค่าคน

ก่อกุศลเป็นมรรคา

เป็นคนควรล้ำค่า

เหนือเดรัจฉาน...ฤาฉันท ?